# INTRODUCERE

în 1997, când am terminat de scris cea de-a patra carte, eram convins că procesul descrierii valorilor umane a ajuns la final. Cu cât mă orientez mai bine în tot ceea ce se cheamă fericire umană, cu atât îmi este mai uşor să identific valorile pe care am început să le divinizez, de care am început să depind, ca, în fine, să înlătur această dependenţă. Clasificarea era pe deplin încheiată. Aşadar, gata cu cramponările. De acum înainte pot asigura atât propria-mi sănătate cât şi pe cea a copiilor mei. Cu alte cuvinte, puteam pune punct cercetărilor mele în domeniul karmei. Oricine putea fi vindecat. Era suficient să se cerceteze cât mai amănunţit ce îl împiedică să scape de relaţia de dependenţă şi să se stabilească modalitatea optimă de acţiune care să-1 ajute să-şi schimbe caracterul.
Aşadar, am terminat cu partea teoretică, rămânea doar cea practică. Simţeam că interesul meu faţă de acest subiect începe să scadă. în primul rând , totul era deja limpede, în al doilea rând, nu bănuisem niciodată că procesul de gândire poate provoca dezgust şi chiar suferinţă fizică. Eram dornic să simt, să revin din nou la pictură. Ceva mai târziu intenţionam să mă ocup de problema îmbătrânirii.

în toţi aceşti ani a trebuit să lucrez neîntrerupt la propria mea armonizare, de aceea caracterul şi starea fizică mi s-au schimbat mult. Totuşi n-am constatat o revigorare, o întinerire a organismului. Lucrurile au evoluat mai curând în direcţia opusă. Cu cât mă concentram mai mult asupra procesului mental, asupra înţelegerii şi a generalizării, cu atât resimţeam mai dureros orice stres şi cu atât mai activ se desfăşurau procesele de îmbătrânire. Am hotărât să mă retrag din activitatea de cercetător şi vindecător, pentru a mă ocupa îndeaproape de propria-mi persoană, deoarece, până atunci, nu dispusesem de timpul necesar pentru aceasta. întregul lanţ al valorilor umane fusese redus la câteva verigi. Valorile materiale alcătuiau prima verigă; în ceea ce le priveşte, totul este clar. Apoi urmau straturile ce ţin de valorile spirituale. Toate valorile spirituale se împărţeau în două ramuri. De o parte se situau relaţiile interumane. Dependenţa de ele dădea naştere geloziei. De cealaltă parte se aflau aptitudinile şi intelectul. Dependenţa de ele genera trufia. Să zicem că descopăr la pacient o puternică

dependenţă de planul spiritual, mai exact, de acea zonă care ţine de relaţii. Atunci îi explic că, pentru a înlătura această dependenţă, nu i se cere decât să-şi găsească un alt punct de sprijin. Psihologia modernă îi recomandă individului să-şi lărgească sfera de interese. în acest fel, eşecul suferit într-un anumit domeniu provoacă mai puţine traume, individul putându-şi îndrepta interesul spre alte zone.

Totuşi această schemă funcţionează doar la un nivel superficial, cum este cazul conflictelor, supărărilor, trădărilor. Când însă se ajunge la şocuri puternice, cum ar fi, de exemplu, moartea persoanei iubite, aceiaşi psihologi şi psihoterapeuţi se arată a fi ei înşişi depăşiţi de situaţie. Şi doar întoarcerea la Dumnezeu îi scoate din impasul fără nici o speranţă. Cu cât este mai puternică în noi necesitatea iubirii Divine, cu atât mai mică ne este dependenţa de iubirea umană şi distrugerea sau zdruncinarea acesteia nu se mai transformă pentru noi într-o tragedie. în viziunea mea, omul are în total două funcţii de bază: perpetuarea speciei şi autoconservarea. Ele se înscriu în tema relaţiilor. Pe de altă parte, necesitatea individului de a se dezvolta, de a-şi lărgi posibilităţile şi de a stăpâni lumea înconjurătoare ne trimite la tema aptitudinilor şi a intelectului. Toate acestea sunt absolut necesare vieţii. Atunci însă când devin un scop în sine, ele dau naştere dependenţei, apoi agresivităţii, ca, în final, totul să se dezintegreze şi să se prăbuşească. Aşadar, valorile umane alcătuiesc un ansamblu al materialului şi spiritualului.

îmi propusesem să obţin o eliberare cât mai rapidă de valorile materiale şi spirituale. Cu cât mă concentram mai mult asupra acestui obiectiv, cu atât mai mult se accelera scurgerea timpului şi, la o anumită etapă a acestei accelerări, am observat cum dependenţa de valoarea „X" se converteşte în dependenţa de valoarea „Y". Spre exemplu, omul aparent obsedat de bani, pragmatic şi materialist este, în realitate, motivat de un teribil idealism lăuntric, iar intensificarea ulterioară a dependenţei de aspectele spirituale i-ar putea fi fatală. Apoi am constatat că individul care şi-a învins gelozia îşi deplasează, în subconştient, punctul de sprijin pe aptitudini şi intelect, şi nicidecum pe iubirea de Dumnezeu, astfel încât în locul geloziei iese la suprafaţă trufia. La un moment dat am realizat că, pe lângă aceste trepte şi straturi ale umanului, mai există şi altele, mult

mai ample şi mai profunde, pentru ca, în cele din urmă, să descopăr acest nou filon reprezentat de categoria idealurilor, spiritualităţii, nobleţii. Ele alcătuiau un strat mult mai subtil şi mai amplu, care se situa la baza relaţiilor şi a aptitudinilor. Dependenţa de acest strat provoca, de obicei, fie o dependenţă de relaţii, fie una de aptitudini. însă, atunci când dependenţa era deosebit de puternică, gelozia şi trufia izbucneau simultan. Această nouă temă a spiritualităţii, nobleţii, idealurilor şi speranţelor era, în acelaşi timp, şi tema contactului cu viitorul. Cu cât este mai ridicat nivelul spiritual al individului, cu cât este mai nobil şi mai elevat, cu cât mai mult visează, cu atât mai mari îi sunt posibilităţile de a stăpâni viitorul care i se dezvăluie. Trecutul este material, pe când viitorul este spiritual. Cu cât mai mult viitor este cuprins în sufletul nostru, cu atât mai pline ne sunt prezentul şi trecutul. La un individ, aptitudinile şi intelectul se manifestă cu atât mai activ, cu cât el este mai nobil şi mai spiritualizat. Se poate întâmpla ca aceste calităţi să se manifeste abia la nepoţii lui. Aceeaşi corelaţie există şi între gradul de spiritualizare şi relaţii, acestea devenind mai variate şi mai armonioase. Tot ce avem ne vine din viitor şi se materializează în prezent, de aceea gradul spiritualizării noastre interioare dă măsura posibilităţilor noastre în prezent. Cu cât mai multă spiritualizare şi nobleţe sălăşluieşte în sufletul omului, cu atât mai mare va fi tezaurul, nu numai spiritual, ci şi material, aflat în posesia urmaşilor lui. Astfel, chiar şi în cazul în care copiii şi nepoţii încetează a mai fi spirituali şi nobili, rezervele lor interioare le vor permite, o perioadă oarecare, să continue o viaţă spirituală.

Atunci de ce se întâmplă de atâtea ori ca urmaşii să renunţe la spiritualitate şi nobleţe? Fiindcă divinizarea viitorului dă naştere dependenţei de el, fapt ce duce la pierderea acestui viitor. Dar, cu un viitor închis, pe om îl paşte primejdia unei boli incurabile sau moartea. Aşadar, cu cât este mai elevată spiritualitatea, cu atât mai puternică este tentaţia de a i se închina şi de a depinde de ea.

Primele simptome ale dependenţei se manifestă prin apariţia unui sentiment de frică pentru propriul viitor şi pentru viitorul persoanelor apropiate, proiectele şi visurile devin o adevărată obsesie. Apoi neacceptarea dureroasă a fluctuaţiilor viitorului, când proiectele şi speranţele nu se realizează, iar tabloul

imaginar al lumii nu se suprapune cu realitatea, scoate la iveală incapacitatea de a accepta prăbuşirea idealurilor şi destrămarea planurilor şi a speranţelor. Trădarea şi nedreptatea venite din partea semenilor şi a societăţii sunt un indiciu al puternicei dependenţe de viitor. Drept urmare, este grav afectată sănătatea, iar destinul poate eşua complet.

De fiecare dată când examinam persoane bolnave de cancer sau afectate de sterilitate, constatam invariabil că dependenţa lor de idealuri şi de viitor depăşea de mai multe ori pragul fatal.

Aşadar, planul material ţine de trecut, cel spiritual - de viitor, iar între ele vom aşeza, de o parte, relaţiile umane şi, de cealaltă parte, aptitudinile şi intelectul. E important să retrăim, episod cu episod, întreaga viaţă, acceptând umilirea tuturor acestor valori ca pe o modalitate de purificare. Trebuie să ne eliberăm de regretele pentru trecut şi de temerile pentru viitor. îl cunoaştem pe Dumnezeu prin sentimentul de iubire, care nu depinde de nimic. în acelaşi timp, orice formă de agresivitate faţă de iubire ne îndepărtează de Dumnezeu şi ne cufundă, şi mai mult, în cele umane. De aceea, primul lucru care se cere făcut, atunci când ne analizăm retrospectiv viaţa, este să înlăturăm orice manifestare de agresivitate la adresa iubirii, care se putea exprima printr-un refuz al vieţii, prin nemulţumire de sine şi de propria soartă, prin blamarea semenilor şi supărări legate de ei. Această schemă, concepută pentru a-i ajuta pe oameni, funcţiona ireproşabil, astfel încât acele nenorociri şi tragedii, care se abăteau asupra lor, acele situaţii complicate, pe care specialiştii se căzneau să le soluţioneze ani în şir, îşi găseau rezolvarea, uşor şi firesc, în doar câteva ore. Iată, spre exemplu, cazul unei paciente, care îmi povestea:

- Văd cum fiului meu i se întâmplă lucruri teribile şi nu sunt în stare să fac nimic ca să-1 ajut. A avut o iubită, dar, cu puţin timp în urmă, s-a despărţit de ea. A suportat foarte greu această ruptură. în  momentul de faţă, toate proiectele şi speranţele legate de serviciu, de afaceri şi de viaţa personală i s-au dus de râpă. A pierdut absolut orice control asupra situ aţiei. Mai mult chiar, fiul meu este maestru în arte marţiale şi iată că, în ultimele luni, a fost atacat de câteva ori în plină stradă, dar n-a fost în stare nici măcar să se apere cum trebuie, de parcă era legat, nu alta. El simte că a ajuns într-un punct

mort şi s-a apucat de băutură. Lunecă tot mai mult în prăpastie, iar eu sunt incapabilă să-1 ajut cu ceva.

îmi sunt suficiente doar câteva secunde pentru a vedea în plan subtil întreaga situaţie.

— Vă stă în puteri să-i schimbaţi în numai câteva ore destinul, îi spun doamnei.

Toate necazurile enumerate de dumneavoastră pot dispărea ca un fum. Vi se cere însă să lucraţi serios cu propriul dumneavoastră suflet. Fiul dumneavoastră s-a ataşat de idealuri. închiderea viitorului depăşeşte la el de 5 ori pragul fatal. în mare măsură aceasta este consecinţa propriei dumnea-voastră atitudini faţă de viaţă, căci nu v-aţi lăsat călăuzită de iubirea Divină, ci de idealuri, spiritualitate şi nobleţe. îi dispreţuiaţi pe oamenii săraci cu duhul, adică pe cei lipsiţi de aptitudini şi pe cei nerozi, pe indivizii fără scrupule şi pe cei necinstiţi. Iar atunci când vă erau călcate în picioare idealurile, când eraţi trădată sau victimă a unei atitudini nedrepte, simţeaţi dorinţa de a vă pune capăt vieţii. Pentru a le asigura viitorilor copii o cantitate cât mai mare de iubire Divină, este necesar ca, înainte de concepere, femeia să se detaşeze de toate cele umane. Dar, cu cât mai puternică este ataşarea de valorile umane, cu atât mai dureroasă este această ruptură. Detaşarea se poate produce prin intermediul unor nedreptăţi venite din partea oamenilor sau, dacă nu suntem în stare să le acceptăm, prin intermediul bolilor, nenorocirilor ori chiar al morţii. Dacă nu ne dăm seama că jignirea venită din partea altei persoane este, de fapt, o favoare oferită de Dumnezeu, problemele urmează să fie transferate deja copiilor noştri, care vor fi supuşi tratamentului prin boli şi nenorociri. Aşadar, retrăiţi-vă de la capăt întreaga viaţă şi pătrundeţi-vă de sentimentul că cele mai sfinte valori spirituale nu înseamnă nimic în comparaţie cu iubirea faţă de Dumnezeu. Acceptaţi orice umilire sau nedreptate ca pe o şansă de a vă salva copilul, ca pe o posibilitate de a realiza o schimbare lăuntrică prin îndepărtarea de uman şi prin aspiraţia către Divin. Şi trebuie să vă rugaţi nu numai pentru fiu, ci şi pentru nepoţi. în plan subtil văd o pată întunecată lipită de fiul dumneavoastră. Este viitorul lui copil. Dar, pentru ca sorţii să-i fie favorabili, sufletul lui trebuie să se purifice. în acest moment, purificarea se realizează prin umilirea idealurilor şi a spiritualităţii la tatăl lui.

Dacă veţi reuşi să acceptaţi de bunăvoie purificarea retroactivă a sufletului pentru ca, transformându-vă dumneavoastră înşivă, să obţineţi armonizarea lăuntrică a fiului şi a nepoţilor, procedura de purificare forţată va deveni inutilă. Cu cât mai puţin depinde sufletul nostru de valorile umane, cu atât mai puţin necesară îi este purificarea dată sub formă de necazuri şi nenorociri. Iar când părinţii reuşesc să-şi schimbe realmente atitudinea faţă de trecut şi prezent, ei pot asista la o transformare nu mai puţin reală a prezentului şi a viitorului, atât în propria lor soartă, cât şi în cea a urmaşilor.

Nu mă mai mir deloc când, în doar câteva ore, firea şi soarta copilului se schimbă. îmi amintesc cum o avertizasem în repetate rânduri pe o cunoştinţă de-a mea că fiul ei cel mai mare poate muri. Ea a început să se roage, să lucreze la desăvârşirea propriei persoane, însă nimic nu se schimba.

— Ştii, îmi spunea ea, am încercat să-1 familiarizez cumva cu toate astea. Dar, imediat ce-i puneam caseta video cu conferinţele tale, el o ştergea din cameră, ţipând în gura mare, iar când încercam să-i citesc cărţile tale, el refuza în ruptul capului să asculte.

— Nu vreau să fii supărată pe mine mai târziu, i-am zis, dar fiul tău are tot mai puţine şanse să supravieţuiască.

Iar la întrebarea mută din ochii ei am răspuns:

— Ori începi realmente să te schimbi şi-ţi convingi pro
priul suflet că Divinul este mai important decât umanul şi că orice fericire umană nu este decât o modalitate de a acumula
iubire pentru Dumnezeu, ori copilul tău se va îmbolnăvi şi va muri, şi asta în timpul cel mai apropiat.

Un timp oarecare, ea n-a schiţat nici o mişcare, apoi a zis:

— Bine, am să încerc.

Seara, ea m-a sunat, dar la început nu a putut scoate nici un cuvânt, vocea îi era gâtuită de lacrimi. Am crezut că s-a întâmplat cine ştie ce nenorocire.

— Ştii, spunea ea plângând, cu o jumătate de oră în urmă, fiul meu s-a apropiat de mine cu cartea ta în mână şi m-a rugat să-i citesc din ea.

— Atunci de ce plângi? - m-am mirat eu.

— Fiindcă mă simt fericită.

Aşadar, cercetările mele au început să se contureze. Cu toate acestea, multe dintre afecţiunile grave se vindecau anevoie. Sincer să fiu, nu înţelegeam de ce. O explicaţie acceptabilă în cazul pacienţilor grav bolnavi ar putea fi următoarea: în vieţile precedente, amploarea agresivităţii faţă de iubire şi amploarea nesocotirii legilor supreme a atins cote uriaşe. De aceea schimbările de caracter se produceau foarte lent. O a doua cauză o constituia, după cât se pare, faptul că, pe lângă nivelul idealurilor şi al spiritualităţii, mai existau şi altele, mult mai profunde şi mai ample. Mai târziu, după ce am analizat în repetate rânduri zeci şi sute de variante posibile, am ajuns la concluzia că după idealuri urmează nivelul voinţei, iar după acesta cel al vieţii însăşi.

Aşadar, lanţul valorilor umane se prezenta în felul următor. La început veneau valorile materiale, după ele - relaţiile şi aptitudinile, apoi - spiritualitatea, nobleţea, idealurile, iar ceva mai încolo - voinţa, destinul şi viaţa. Dacă mă eliberez de ataşarea de viaţă, atunci, ca într-o reacţie în lanţ, mi se diminuează şi dependenţa de celelalte valori: de voinţă, de idealuri etc. Prin urmare, rugăciunea poate fi formulată astfel:

— Doamne, întreaga mea viaţă şi orice fericire umană este o modalitate de a acumula iubire pentru Tine.

Detaşarea periodică de toate bucuriile vieţii diminuează, de asemenea, dependenţa de cele umane şi conferă rugăciunii o mai mare greutate. Deci pot fi calculaţi parametrii ataşării de fiecare valoare în parte, dar cele mai importante rămân viaţa, soarta, voinţa. De ele depind toate celelalte valori. Am înţeles că diagnosticul care mi-a fost stabilit în 1991 şi pregătirea pentru moarte nu au fost întâmplătoare.

în noiembrie 91 m-am întâlnit cu viitorul redactor şi editor al primei mele cărţi, pe care am finalizat-o în iunie 1993. Era necesar ca textul să fie pur, întrucât în carte se vorbea despre Divin, iar informaţia pe care o ofeream era de mare forţă şi gravitate. Astfel încât trăirea experienţei de plecare din viaţă, despărţirea de tot ce mi-a fost drag şi, în ultimă instanţă, de viaţa însăşi mi-au permis să-mi pun în ordine şi să-mi purific sufletul.

Aşadar, ciclul valorilor umane a fost descris, iar sistemul putea fi considerat finalizat. în concluzie, cauzele oricărei afecţiuni puteau fi înlăturate, dacă se obţinea eliberarea de întregul lanţ

al dependenţelor de valorile umane. Iubirea umană poate avea diferite grade de amploare. Ceea ce ni se cere este să învăţăm să ne păstrăm iubirea de Dumnezeu mai cu seamă atunci când se produce o destabilizare, nu la primele niveluri ale iubirii umane ci la următoarele, mult mai ample. Pornind de la sistem, nu mi-a rămas decât să-mi pun într-o ordine perfectă sufletul. Ca să fiu sincer, nu încercam sentimentul satisfacţiei depline. Totuşi şedinţele mele cu pacienţii continuau să-mi furnizeze, cu fiecare caz mai complicat, noi date pentru meditaţie, precum şi posibilitatea de a merge mai departe cu cercetările. Apropo, prietenii m-au întrebat odată:

— Dar sufletul omului poate fi divinizat?

— Sincer vorbind, nu ştiu, le-am răspuns. Totuşi, dacă e să judecăm logic, cea mai mare parte din sufletul nostru, mai exact, cea care nu dăinuie veşnic, se află în spaţiu şi timp, deci poate deveni obiect de divinizare.

Sistemul meu însă nu conţinea noţiunea în cauză, astfel încât nu-mi rămânea decât să ridic din umeri.

Mai remarcam în cercetările mele şi prezenţa unui alt aspect ciudat. El era legat de viitor. în mod inexplicabil, parametrul viitorului se arăta a fi instabil. în principiu, dacă a fost deja înlăturată dependenţa de viaţă, destin fericit şi voinţă, cu atât mai mult n-ar fi trebuit să existe cramponări de viitor (adică de principii, visuri, idealuri) şi de celelalte verigi (relaţii sau aptitudini), fără a mai vorbi de valorile materiale. Cu toate acestea, mă confruntam periodic cu cazuri problematice, când toţi parametrii pacientului erau normali, cu excepţia parametrului viitorului. Aşadar, mai exista şi altceva în legătură cu tema viitorului, ceva ce o alimenta într-ascuns. Dacă nu voi fi în stare să înţeleg de unde provine destabilizarea acestui parametru, înseamnă că nu voi reuşi să văd nici alte cauze profunde care pot sta la originea afecţiunii şi, în cazuri grave, mă pot dovedi neputincios. Eram conştient de acest lucru, dar, oricât am încercat să sondez terenul, n-am reuşit să găsesc vreo explicaţie pentru aceste situaţii. Şi, ca să fiu sincer, ajunsesem deja la capătul puterilor. Căci toate variaţiile pe care le văd în deformarea structurilor de câmp nu înseamnă, în sine, nimic. Importantă este sintetizarea informaţiei şi articularea ei într-un sistem coerent. Acest lucru cere foarte multă energie subtilă. In cazul dat, popularitatea mea şi sporirea bunăstării materiale mă

expuneau unui pericol din ce în ce mai mare. Nu bănuisem înainte câtă energie îţi răpesc cumpărăturile, treburile gospodăriei etc. Toate acestea necesită un control permanent al situaţiei. Nu mai lucrasem niciodată până atunci într-un asemenea regim. Era, evident, o suprasolicitare. De fapt, chiar şi cărţile, fiecare în parte, au fost scrise cu intenţia de a îndrepta situaţii de acest gen. Prima carte a apărut ca o conştientizare a faptului că felul în care trăim şi atitudinea noastră unii faţă de alţii sunt absolut greşite. Căci nimeni nu ştia cu exactitate care este sensul vieţii, care este originea bolilor, în ce fel comportamentul părinţilor se răsfrânge asupra sănătăţii şi a destinului copiilor. Acum acest subiect a devenit o modă şi au apărut o mulţime de autori care îl abordează. Pe atunci însă era vorba de ceva nou, de o descoperire. Când am terminat de scris prima carte, am realizat brusc că sursa principală a bolii trebuie căutată altundeva decât în divinizarea laturii materiale a vieţii. O cauză mult mai serioasă o putea constitui tendinţa de a face din familie şi din relaţiile cu persoanele apropiate, pe de o parte, şi din aptitudini şi intelect, pe de altă parte, scopul şi sensul vieţii.

Aşadar, în prima carte scrisesem că sursa principală a bolilor este închinarea la cele pământeşti, materiale. Dar s-a dovedit că problema de căpătâi a lumii moderne o constituie, de fapt, divinizarea laturii spirituale a vieţii. Şi, fiindcă prima mea carte (precum, de altfel, şi următoarele) s-a bazat pe propriile mele cercetări şi pe concluzii confirmate de nenumărate ori în practică, efectul ei asupra cititorilor s-a dovedit a fi foarte puternic. Acţiunea cea mai importantă a fost însă impulsul desprinderii de cele materiale. Iar prin cea de-a doua carte am încercat să echilibrez mecanismul învingerii valorilor umane. în alte circumstanţe aş fi scris fiecare carte în 5-7 ani. Eram însă conştient de faptul că o informaţie neechilibrată putea fi periculoasă, şi acest lucru mă îndemna să-mi continuu căutările febrile.

După terminarea celei de-a doua cărţi intenţionam să fac o pauză de câţiva ani. Dar, la un moment dat, am realizat că mai exista şi un alt aspect, foarte important, care permitea explicarea multor probleme. Era vorba de divinizarea iubirii pentru o altă persoană. Capacitatea de a păstra iubirea de Dumnezeu şi de a nu căuta vinovaţi, atunci când este umilit cel

mai înalt nivel al fericirii umane - iubirea umană - reprezintă capacitatea de a ignora atracţia umanului.
Şi iată-mă lucrând deja cu pacienţi care mi-au citit toate cele trei cărţi. Constat însă la aceştia un lucru ciudat: deşi restul parametrilor au fost stabilizaţi la cote normale, dependenţa de aspectele spirituale superioare şi de conştiinţă depăşeşte cu mult pragul critic, ceea ce duce frecvent la apariţia sterilităţii şi a bolilor canceroase. Aşadar, informaţia s-a dovedit a fi incompletă şi, în anumite puncte esenţiale, sistemul meu nu le putea veni în ajutor suferinzilor. Atunci s-a conturat subiectul pentru cea de-a patra carte. De obicei, înainte de a mă aşeza să scriu o carte şi după finalizarea ei mă confrunt cu necazuri de proporţii. Cu cât mai preţioasă este informaţia pe care vreau s-o ofer, cu atât mai puternice sunt zdruncinările la care sunt supus, pentru a se putea obţine o armonizare interioară a cărţii. Căci, aidoma unui prunc, cartea poartă în sine informaţia despre autor. Aşa cum părinţii răspund şi ispăşesc pentru copiii lor, atunci când nu reuşesc să le educe corect simţurile, tot aşa şi eu dau socoteală pentru fiecare carte scrisă.

Fiindcă după terminarea celei de-a patra cărţi n-am fost supus unor purificări însemnate, am înţeles că acum, de bine, de rău, lucrurile au intrat pe un făgaş normal. Deci mă puteam odihni şi mă puteam ocupa şi de altceva. Cu toate acestea, mai ofeream, din când în când, consultaţii, lucrul cu pacienţii rămânând sursa mea principală de informaţii. In plus, ţineam să mă conving pe viu de eficienţa noilor descoperiri.

înaintând încet şi chinuitor, confruntând datele şi diagnosticând, am ajuns la concluzia că tema viitorului, a principiilor şi idealurilor are dedesubt un alt strat amplu, care este mult mai subtil. El ne trimite la noţiunile de moralitate, iubire umană, la concepţia religioasă şi, în mod paradoxal, la procesele de îmbătrânire. în cele din urmă, am ajuns să înţeleg că acest strat reprezintă de fapt sufletul omului.

N-am să povestesc aici pe larg despre felul cum am ajuns la acest nivel. Pe acest subiect s-ar putea scrie o întreagă carte. Mă voi limita doar la o descriere aproximativă şi sumară a drumului parcurs. Mi-am dat seama că în cărţile scrise până acum am redus toate valorile umane la două aspecte: material şi spiritual. Mai exista însă şi un al treilea concept: valorile sufletului. Am constatat că toate valorile umane se reduc, în

ultimă instanţă, la însăşi noţiunea de om, adică la trup, spirit şi suflet. Astfel, divinizarea persoanei iubite creează o dependenţă de suflet, spirit şi trup, care, la rândul ei, determină cramponarea de toate celelalte valori umane. De aceea, persoana iubită nu trebuie percepută ca o sursă de fericire. Se cuvine să vedem în ea un aliat, care ne ajută să ne apropiem de Dumnezeu şi să acumulăm iubire Divină. Cu cât mai puternică este dependenţa de fiinţa iubită, cu atât mai numeroase sunt pretenţiile noastre faţă de ea. Prin urmare, cu cât mai iertători şi mai toleranţi suntem cu persoana iubită, cu atât mai puţin ataşaţi vom fi de idealuri şi moralitate, de aptitudini şi relaţii, precum şi de valorile materiale.

Aveam de-a face cu o informaţie nouă şi n-o puteam dezvălui decât după ce aplicarea ei practică şi efectele benefice asupra pacienţilor i-ar fi demonstrat veridicitatea.

Aşadar, trebuia să-mi revin şi să-mi continuu cercetările.

Iată câteva cazuri reprezentative pentru felul în care lucram cu noua informaţie.

M-am întâlnit la Moscova cu o cunoştinţă care mi-a povestit o întâmplare ciudată:

— Mă întorceam cu maşina de la vilă. Pe şosea nici ţipenie de om, aşa încât am început să accelerez. Deodată, ca din senin, văd cum zboară în parbriz un pietroi zdravăn, direct spre capul meu. Doar printr-un miracol am reuşit să virez puţin la dreapta. Geamul a fost făcut zob, dar eu am reuşit să scap teafăr. Poţi să-mi explici ce-a fost asta?

Timp de câteva secunde stau cu ochii închişi, reconstituind întreaga situaţie, apoi îi zic:

— Ai o amantă tânără de care eşti îndrăgostit. Te simţi însă complexat din cauza diferenţei de vârstă. Dar, cu cât mai multe griji îţi faci, cu atât mai intens şi mai rapid se derulează programul de autodistrugere. în prima fază, programul este blocat în regiunea capului. La tine însă el s-a declanşat cu o viteză atât de mare, încât, în loc de rinită alergică sau migrene, te-ai ales cu pericolul unui traumatism cranian grav.

El mă priveşte uluit.

— Este absolut adevărat tot ce spui. Dar de ce a fost nevoie de o avertizare atât de dură, cât pe-aci să mă trimită pe lumea cealaltă?

— Fiindcă în câmpul vostru apare un copil comun. Momentan, n-aş putea să-ţi spun dacă el va veni pe lume acum sau în următoarea viaţă, dar în clipa de faţă are loc formarea lui la nivelul câmpului. Iar un comportament greşit, mai cu seamă pe plan emoţional, este periculos pentru el.

El tot nu-şi poate stăpâni mirarea:

— Nu pot să înţeleg, cum de-ai reuşit să-ţi dai seama şi să vezi toate lucrurile astea?

— Nimic mistic la mijloc, i-am răspuns, programul de autodistrugere se apropie la tine de 500 de unităţi. El apare în iegătură cu o femeie, dar alta decât soţia ta. în plus, eşti mereu ţinta propriului dispreţ şi asta se leagă de tema sufletului, la care am ajuns nu demult, mai precis, de acea parte a ei care ţine de bătrâneţe, Iată toată mistica!

— Şi cum să mă comport de acum încolo?

— Când e vorba de dragoste, uită de vârsta ei şi de felul cum arată ea. Vreau să zic că trebuie, desigur, să te îngrijeşti şi de propriul tău exterior, dar să te laşi stăpânit de tot felul de complexe, că eşti sărac, sau urât, sau bătrân, este inadmisibil.

Alt caz l-am avut cu o pacientă din Israel.

— Ştiţi, soţul meu se poartă uneori ca un posedat, de parcă intră un demon în el. îl pot ajuta cu ceva?

— Sigur că da, i-am zis eu. Aţi încercat vreodată sentimente de dispreţ şi de dezaprobare faţă de evreii ortodocşi?

Ea şi-a mişcat abia perceptibil umărul:

— Nu, niciodată.

Ridic din umeri:

— Vă mai întreb o dată: a existat sau nu vreo nemulţumire?

Femeia cade pe gânduri.

— Cum să vă spun, o atitudine critică a existat întotdeauna, mi-a răspuns ea, cât despre soţul meu, el nu este credincios.

— în viaţa anterioară, soţul dumneavoastră a fost credincios ortodox, am început să-i explic eu, religia i-a permis să atingă un nivel moral şi spiritual înalt, iar dumneavoastră aţi început să divinizaţi, la el şi la dumneavoastră, manifestările superioare ale sufletului uman. în ce măsură divinizăm ceva la persoana iubită, în aceeaşi măsură ea urmează să piardă lucrul respectiv. Ce este un om sărac la pungă ştim cu toţii. Sărac la trup zicem că este infirmul sau cel cu o constituţie astenică.

Sărac cu duhul este individul limitat, prost şi incapabil. Sărac la suflet este ticălosul, nemernicul sau ucigaşul, sau cel ce refuză să creadă în Dumnezeu, sau, cum îi zicem noi, posedatul de diavol.

Cu cât mai mult vă închinaţi sufletului uman, cu atât mai mult şi-l pierde soţul dumneavoastră. Dezvoltarea sufletului nostru este, într-o măsură foarte mare, condiţionată de preceptele şi de concepţia despre lume date de religie. De aceea blamarea oricărei religii sau a practicanţilor unui cult religios intensifică ataşarea de suflet, ce ne atrage, nouă şi apropiaţilor noştri, tot felul de nenorociri. Prin urmare, de la dumneavoastră se cere să vă revedeţi de la capăt întreaga viaţă, înlăturând toate pretenţiile lăuntrice pe care le-aţi avut faţă de vreo religie. Rugaţi-vă să vi se ierte intoleranţa faţă de cei ce v-au jignit sentimentele religioase. Nu se cuvine să facem din respectarea preceptelor religioase un scop în viaţă. Ca şi toate celelalte lucruri, ele ne sunt date ca mijloace de acumulare a iubirii de Dumnezeu. Nu este întâmplător că Moise a spart tăbliţele din piatră pe care fuseseră săpate cele zece porunci. Dacă veţi reuşi să învingeţi tendinţa de a diviniza tot ce ţine de religie, precum şi manifestările superioare ale propriului suflet, dacă veţi reuşi să vă sustrageţi dependenţei de aceste valori, soţul dumneavoastră îşi va recăpăta din nou sufletul.

îmi amintesc de un alt caz curios. O femeie tânără a venit la mine cu o singură problemă:

— Nu mai vreau nimic, a zis ea, parcă mi-au dispărut toate sentimentele. M-am abrutizat complet, pe toată linia.

— Sentimentele sunt legate de suflet, i-am zis, dacă aveţi senzaţia că vă pierdeţi sufletul, atunci, probabil, v-aţi cram ponat rău de tot de el. Iar cauza este următoarea: n-aţi încetat niciodată să blamaţi societatea şi statul.

— De ce atunci n-am fost afectată de vreo boală? De ce trebuie să sufăr în felul acesta?

— Dacă v-aţi fi supărat pe cineva de o manieră dură, neîmpăcată, orientată cu precizie, atunci şi programul de autodistrugere s-ar fi întors ţintind cu precizie. Gelozia v-ar fi provocat o congestie cerebrală sau probleme cu pancreasul, izbucnirea de ură v-ar fi afectat vederea, supărarea îndelung rumegată - inima şi plămânii, obişnuinţa de a critica şi de a dezaproba de pe poziţiile logicii - ficatul. Supărarea dumnea-

voastră însă a fost îndreptată împotriva unor grupuri mari de oameni şi chiar împotriva lumii întregi. De aceea, programul de autodistrugere s-a extins pe o scară uriaşă, blocându-vă, încetul cu încetul, nu numai trupul şi spiritul, ci şi sufletul. Dacă doriţi să trăiţi din nou bucuria sentimentelor, eliberaţi-vă retroactiv de orice resentiment faţă de lume în general, faţă de stat şi faţă de grupuri de oameni.

## CUM LE PUTEM ACORDA SPRIJIN PSIHOLOGIC ELEVILOR DIN CLASELE SUPERIOARE

Pentru început, să trecem în revistă acele probleme care pot apărea în faţa elevilor din clasele superioare.

Pentru a putea soluţiona o anumită problemă, trebuie să ştim cum să stăpânim situaţia. Cu cât mai puternică este dependenţa individului de situaţie, cu atât mai reduse îi sunt posibilităţile de a se realiza şi de a-şi rezolva chestiunile de importanţă vitală. Elevul din cursul superior nu s-a desprins încă din mediul familial, deci îi este necesară şi abilitatea de a soluţiona acele probleme de comunicare care apar în familie, în pragul absolvirii, tinerii şi tinerele se pregătesc pentru o activitate independentă sau pentru o continuare a studiilor. Aşadar, gama posibilităţilor se diversifică mult, dar, în acelaşi timp, cresc şi responsabilităţile. Prima iubire, stabilirea unor relaţii profunde cu persoane de sex opus, toate acestea, privite sub aspect emoţional, sunt trăite la cote mult mai înalte decât în perioada de adolescenţă. Mulţi dintre tineri vor fi chemaţi să-şi satisfacă stagiul militar în armată, unde volumul solicitărilor fizice şi psihice îl depăşeşte cu mult pe cel cu care s-au obişnuit în viaţa civilă. Aşadar, sintetizând multitudinea problemelor care stau în faţa elevilor din cursul superior, putem spune că semnificaţia schimbărilor la care sunt supuşi aceştia este următoarea: primii paşi făcuţi în viaţa independentă presupun deopotrivă posibilităţi mult mai mari, dar şi solicitări psihice pe măsură. Capacitatea tânărului de a se realiza în viitor depinde de felul în care el percepe lumea înconjurătoare şi reacţionează la ea, de echilibrul său emoţional. Prin urmare, este necesar să clarificăm care este condiţia principală pentru formarea unei reacţii corecte la lumea înconjurătoare, cum trebuie să fim, pentru a nu depinde de situaţie şi pentru a avea posibilitatea de a depăşi problemele şi a ne atinge obiectivele propuse?

Să apelăm la cercetările asupra sensibilităţii ca atare. Care este natura emoţiilor? Ce sunt simţurile noastre?

Este sau nu sensibilitatea o particularitate exclusivă a organismelor vii? Există zeci de teorii asupra originii sensibilităţii şi tentative de a-i explica natura. Să ne formăm acum o nouă idee despre natura sensibilităţii, pornind de la cele mai importante descoperiri făcute de savanţi în ultimele secole.

în ultimii câţiva ani, omenirea a fost pusă în faţa unei grave probleme de etică ştiinţifică. Este vorba de donarea omului şi, în general, a oricărei fiinţe vii. Voi reaminti cum a fost descoperit mecanismul donării. La o celulă obişnuită, spirala genetică dublă nu se separă. Acest proces poate avea loc doar în celulele sexuale. Cromozomul din celula sexuală are posibilitatea de a se divide. Savanţii au separat cromozomii din celula sexuală şi au introdus în locul lui un cromozom luat de la o celulă obişnuită. Lichidul intracelular a fragmentat cromozomul, determinându-1 să funcţioneze în regim de înmulţire. Prin urmare, orice celulă din organism poate produce un nou organism. înainte se credea că toate procesele care au loc în celulă sunt condiţionate de programul stocat în codul genetic al acesteia. Felul în care a acţionat lichidul intracelular asupra cromozomului dovedeşte însă existenţa unui program de înmulţire pe lângă informaţia genetică. Savanţii n-au reuşit deocamdată să explice rostul acestui mecanism.

Mai departe. La începutul secolului a fost descoperit aşa-numitul paradox Einstein-Podolski-Rosen. lată despre ce este vorba. S-a constatat că doi fotoni care pornesc din acelaşi punct păstrează o anumită legătură reciprocă. Acţionând asupra unuia dintre ei, constatăm că reacţionează şi celălalt. Altfel spus, se produce o condiţionare energetică reciprocă în spaţiu şi timp. Paradoxul propriu-zis constă în faptul că această conexiune este instantanee. Viteza acestui impuls poate depăşi de mii şi milioane de ori viteza luminii. Singura explicaţie posibilă la care au ajuns savanţii este următoarea: viteza infinită de interacţiune a celor 2 fotoni se poate explica printr-un singur lucru: depărtându-se unul de celălalt în plan fizic, ei îşi păstrează unitatea în plan subtil, informaţional, unde noţiunea de spaţiu şi timp dispare sau, mai bine zis, se transformă într-un punct, adică în ceva cu totul diferit.

Următoarea descoperire. Atunci când un obiect cosmic se apropie de noi, liniile spectrului se deplasează spre zona violetă. Când obiectul se îndepărtează, liniile spectrale se deplasează spre zona roşie a spectrului. în 1930, astronomul Doppler a descoperit efectul deplasării spectrale roşii. S-a constatat că, observat de pe pământ, orice obiect cosmic se îndepărtează de noi cu o viteză mare. Totodată, nu există un punct central de la care Universul începe să se dilate. Dilatarea este uniformă în toate punctele -acestuia. Curios lucru, cu câteva decenii înainte de această descoperire, poetul american Walt Whitman a scris un poem, care se rezumă la următoarele idei:

„Privesc prin geam şi văd cerul, văd stelele şi Galaxiile, care o iau la fugă, risipindu-se şi depărtându-se tot mai mult şi mai mult de mine".

Acelaşi Walt Whitman a zis odată:

„Aşa cum sunt, întreg, nu mă cuprinde spaţiul dintre pantofi şi pălărie".

Toată viaţa lui, el a fost un reporter de mâna a doua, care nu compusese niciodată versuri. Şi iată că a venit o zi, în care el a devenit poet, poet genial. Această metamorfoză el o descrie astfel:

„într-o bună zi m-am întins pe iarbă, mi-am desfăcut braţele şi am privit cerul. Şi dintr-o dată m-am pătruns de sentimentul că sensul existenţei întregului Univers este iubirea".

în acest fel, prin intermediul simţurilor noastre, noi putem primi informaţii despre procesele care au loc în Univers, despre evenimentele trecute şi viitoare.

Vom mai reveni la acest subiect.

începând cu anii 30, Universul a căpătat pentru savanţi o înfăţişare complet diferită. în locul tabloului static şi imuabil al lumii a apărut modelul Universului în mişcare, al Universului care pulsează. Oamenii de ştiinţă au ajuns la concluzia că Universul s-a născut dintr-un punct. Acest proces a căpătat denumirea de Big-Bang, „marea explozie".

Dar acest model îi era deja cunoscut omenirii cu câteva mii de ani în urmă, fiind reprezentat în filozofia indiană veche.

Aşadar, înainte de apariţia Universului, spatul, timpul şi materia erau comprimate într-un singur punct, posedând o natură complet diferită.

Fiecare nouă descoperire din ultima sută de ani a discreditat mitul despre imuabilitatea reprezentărilor noastre asupra lumii. Pe la începutul secolului, fizicienii erau de părere că descrierea tabloului fizic al lumii este, în principiu, încheiată şi poate fi completată doar cu detalii minore. Apariţia mai târziu a fizicii cuantice a dat peste cap întreaga imagine a lumii. S-a descoperit că orice particulă este, în acelaşi timp, şi o undă. Iar în 1906, cu câţiva ani înainte de descoperirea teoriei relativităţii, Minkowski a ajuns la concluzia că spaţiul, timpul şi materia alcătuiesc un continuum unitar şi, întrucât formează un întreg, ele pot trece şi se pot transforma unul în celălalt. Câteva decenii mai târziu a fost descoperită noţiunea de particulă virtuală. Vidul dă naştere unor particule, care există câteva miliardimi de secundă, după care se întorc înapoi în nefiinţă. Fizicienii şi-au schimbat punctul de vedere asupra materiei, substanţei. A apărut o altă definiţie a substanţei. Ceea ce numeam mai înainte materie s-a dovedit a fi spaţiu structurat într-un anumit fel.

Dar să revenim la sensibilitate. Cum poate fi raportată ea la originea Universului şi la procesele care au loc aici? Emoţia oricărei fiinţe vii reprezintă un program care se revelează în timp şi spaţiu. Cu cât este mai mare amploarea emoţiilor, cu atât mai mari sunt posibilităţile de care dispune obiectul de a schimba evenimentele din jur şi de a se adapta lumii încon-jurătoare. Fiecare situaţie concretă ia naştere dintr-un punct, dintr-un germen, desfăşurându-se apoi în timp şi spaţiu. Şi indiferent de scara la care evoluează, ea îşi păstrează unitatea originară. Cu alte cuvinte, pentru fiecare eveniment există ceva asemeni unui embrion, în care este depozitat programul evoluţiei ulterioare. Pentru a dirija un eveniment oarecare, o situaţie, trebuie mai întâi să le modelăm.

Modelarea poate fi realizată pe două căi. Prima - confruntarea evenimentelor, care au loc în planul fizic exterior, şi generalizarea lor treptată, comprimarea într-un singur punct informaţional. Cu alte cuvinte, rostul gândirii abstracte al sintetizării este de a întoarce evenimentul, dilatat în timp şi spaţiu, la punctul iniţial. A doua cale de cunoaştere este cea senzorială. Ea reprezintă o interacţiune nemijlocită cu ger-menul informaţional primordial. în cazul dat, conştiinţa, analiza, aprecierea nu joacă nici un rol, dimpotrivă, ele pot fi o

piedică în calea cunoaşterii. Aşadar, în fiecare dintre noi au loc în permanenţă două procese opuse. Raţiunea, conştiinţa comprimă spaţiul, timpul şi materia, tinzând să le reducă la un punct. Simţurile, la rândul lor, dau naştere spaţiului, timpului şi materiei, dilatându-le tot mai mult. Procesul de pulsare se constată la toate obiectele din Univers. întrucât Universul este holografic nu numai în spaţiu, ci şi în timp, rezultă că în fiecare secundă este încifrat întreg procesul de apariţie şi dispariţie a Universului.

Aşadar, cu cât mai ample şi mai profunde sunt simţurile noastre, cu atât mai vastă este întinderea de spaţiu şi timp pe care o cuprind acestea. Densitatea informaţională a sentimentului poate creşte şi poate ajunge, în ultimă instanţă, să cuprindă ca amploare întregul Univers. Dacă fiecare particulă este deopotrivă şi o undă, altfel spus, spaţiu, atunci putem afirma că orice obiect din Univers are o natură ondulatorie. Prin urmare, orice obiect ocupă ca volum, în plan subtil, întregul Univers. Astfel, toate obiectele din Univers, deose-bindu-se în mod esenţial unul de celălalt în exterior, sunt indisolubil legate între ele în plan ondulatoriu, alcătuind un tot unitar absolut în planul informaţional primordial.

Rezultă că fiecare obiect conţine o informaţie completă asupra întregului Univers şi asupra evenimentelor care au loc în el. întrucât omul este, totodată, şi o structură de câmp, spaţială, ocupând, în plan subtil, întregul Univers, putem presupune că principalele programe informaţionale (după nivelul informaţional primordial unitar) sunt stocate, în primul rând, în structurile lui de câmp şi, abia după aceea, în structurile lui fizice.

Există mii şi mii de mărturii care dovedesc că sensibilitatea omului şi interacţiunea lui informaţională cu lumea înconjurătoare continuă şi după încetarea funcţiilor fiziologice, adică în timpul morţii clinice. Capacitatea de a vedea, semnalată la indivizi care au orbit, sau comunicarea, atunci când s-a produs o dezintegrare a funcţiilor creierului etc, dovedesc că sensibilitatea şi emoţiile noastre sunt, prin natura lor mai întâi de toate, nişte structuri de câmp. Prin urmare, pe lângă genotipul fizic, al cromozomilor materiali, trebuie să mai existe şi un genotip al structurilor de câmp. Doar în felul acesta poate fi explicată posibilitatea donării, când lichidul intracelular

îndeplineşte un anumit program, ai cărui exponenţi materiali nu sunt prezenţi. Or, dacă există un genotip al câmpului şi o sensibilitate la nivelul câmpului, atunci putem admite posibilitatea perpetuării personalităţii umane după distrugerea completă a învelişului fizic. Aşadar, mitul despre sufletele celor morţi devine o realitate. Vorbim despre amploarea emoţiilor umane, care cuprinde şi dirijează un anumit volum de spaţiu şi timp.

Dintre toate emoţiile, cea mai amplă este sentimentul de iubire. El este în cea mai mică măsură legat de întâmplările de moment şi are o dependenţă minimă faţă de lumea încon-jurătoare. Cu cât mai înaltă este sensibilitatea omului, cu atât mai amplu îi este sentimentul de iubire şi cu atât mai mare este volumul de spaţiu şi timp pe care-1 modelează şi stăpâneşte, dirijându-1. Şi, respectiv, cu atât mai mare poate fi amploarea posibilităţilor lui intelectuale şi spirituale.
Agresivitatea este o formă de apărare. Ea apare atunci când fiinţa vie nu este în stare să controleze situaţia în care a fost antrenată. Prin urmare, cu cât este mai mare amploarea iubirii în sufletul omului, cu atât mai puţine emoţii agresive îi sunt necesare pentru a dirija situaţia. Dacă, în plan subtil, orice obiect ocupă tot Universul, rezultă că trebuie să existe un sentiment de iubire absolut, care să cuprindă ca amploare întregul Univers şi să dea naştere la tot ce este în Univers. Fiecare obiect din Univers poartă în sine acest sentiment ca pe un program absolut. Prin urmare, atât natura vie, cât şi cea moartă posedă sensibilitate. De vreme ce natura moartă are sensibilitate, rezultă că putem admite la ea prezenţa unor anumite forme de conştiinţă, înţelegând desigur că atât sensibilitatea, cât şi conştiinţa se manifestă, la obiectele inanimate, la nivelul câmpului.

Universul s-a născut dintr-un punct şi, în pofida noilor forme de spaţiu şi timp, care se nasc permanent, el îşi păstrează caracterul unitar. Cu cât fiecare om îşi va mări posibilităţile de a păstra şi de a spori sentimentul de iubire, cu atât mai puţin acest sentiment va depinde de circumstanţele exterioare, cu atât mai apropiat va fi omul de cunoaşterea primordială, şi cu atât mai mult vor spori posibilităţile lui de a stăpâni lumea înconjurătoare şi de a se dezvolta armonios.

Elevii din cursul superior se pregătesc pentru o nouă viaţă, care va evolua la o scară mult mai largă decât cea de până acum. Pe cât de bine vor reuşi ei să modeleze evenimentele, să le înţeleagă, pe atât de bine vor izbuti să le dirijeze. Adaptarea lor va decurge mult mai uşor dacă profesorul îi va ajuta în dezvoltarea metodei de cunoaştere conştient-senzorială.

Cunoaşterea se realizează, în primul rând, pe cale senzorială, emoţională. în măsura în care profesorul va reuşi să-i convingă pe elevi că bunătatea sufletească şi sentimentul iubirii sunt principalele condiţii de adaptare la viaţa înconjurătoare, în acea măsură vor izbuti tinerii să depăşească în viitor situaţiile dureroase şi dificile. O concepţie eronată despre lume dă naştere unui caracter greşit. Un caracter greşit duce la acţiuni greşite. Acţiunile greşite provoacă boli, nenorociri şi determină închiderea perspectivelor şi a posibilităţilor. Concepţia despre lume poate fi rezumată la câteva principii
de bază:

în ce constă sensul vieţii?

Ce este fericirea?

Cum să fii fericit?

Cum să te comporţi corect în societate şi în familie?

Cum să obţii mai multe în viaţă?

Cum să devii mai bun?

Când adolescentul identifică sensul vieţii cu valorile materiale, sfera lui emoţională se îngustează, la fel şi posibilităţile de cunoaştere. El are din start o adaptabilitate scăzută la lumea înconjurătoare şi, la orice situaţie ieşită din comun, răspunde cu gânduri şi acţiuni agresive.

Când elevul din cursul superior vede scopul şi sensul vieţii în dezvoltarea aptitudinilor şi a intelectului, spectrul lui emoţional devine mult mai larg. De aceea, posibilităţile de a se dezvolta şi de a se adapta la lumea înconjurătoare, precum şi nivelul fericirii se situează la el cu o treaptă mai sus. Pierzând pentru moment în faţa celui dintâi, el, fără îndoială, va obţine mai multe în viitor.

Cu toate acestea, intelectul uman, aptitudinile, logica, indiferent de anvergura lor, sunt legate de stăpânirea şi dirijarea unui volum redus de spaţiu şi timp. De aceea, în cazul unor procese ample, capacitatea de adaptare a acestui individ nu poate fi mare şi el este condamnat să încerce, faţă de

oameni şi faţă de lumea înconjurătoare, emoţii agresive de lungă durată, care decurg lent şi inexpresiv. Respectiv si amploarea acţiunilor agresive este mai mare, iar consecinţele acestora sunt şi mai grave. Astfel de persoane se pot alege cu afecţiuni cronice incurabile şi cu o serie neîntreruptă de necazuri şi nenorociri. Orice emoţie agresivă se va desfăşura după aceea în spaţiu şi timp ca un program de distrugere şi de nimicire a lumii înconjurătoare. Cu cât se menţine mai mult emoţia agresivă, cu atât mai mare îi este amploarea în timp şi spaţiu şi cu atât mai sporită îi este densitatea informaţională. Ajungând la saturaţie, programul trece de la obiectul fizic la structura lui de câmp.

Unitatea existentă la nivelul câmpului face ca programul de distrugere, adică emoţia agresivă îndreptată împotriva unei alte persoane, să se întoarcă cu 180° şi să înceapă să-şi distrugă propria sursă, cu alte cuvinte, supărarea îndelung dospită, ura, blamarea, dorinţa de răzbunare se transformă, mai devreme sau mai târziu, într-un program de autodistrugere, într-o anihilare fizică lentă sau rapidă.

Aşadar, o concepţie despre lume care se axează pe valorile materiale sau spirituale poartă în sine încă din faşă germenii agresivităţii şi ai viitoarelor probleme.

Chiar şi atunci când individul îşi propune ca scop principal aspectele spirituale cele mai elevate, cum sunt idealurile, moralitatea, etica, iubirea pentru aproape sau pentru o comunitate de oameni, cunoaşterea emoţională a Universului îi rămâne limitată, deci presupune agresivitate.

în măsura în care tânărul va înţelege că scopul şi sensul vieţii constau, în primul rând, în atingerea acelui nivel de iubire din care a luat naştere Universul, celelalte obiective secundare se vor putea conecta la scopul principal, iar capacitatea lui de adaptare şi de cunoaştere a lumii va putea atinge cote maxime. Cu cât mai ample sunt emoţiile iubirii, cu atât mai sporită este densitatea informaţională a acesteia şi cu atât mai subtil este planul la care accede iubirea, apropiindu-se tot mai mult de planul informaţional primordial.

Aşadar, după distrugerea învelişului fizic al omului, sentimentul iubirii continuă să existe. Spre deosebire de aceasta, valorile materiale şi spirituale se pierd o dată cu îmbătrânirea şi moartea. De aceea, dorinţa de a face din acumularea valorilor

materiale sau spirituale scopul suprem al vieţii poartă în sine, de la bun început, premisele unor traume psihice şi ale unui stres imposibil de depăşit.

în concluzie, dinamica valorilor noastre materiale şi spirituale, cum sunt bunăstarea materială, aptitudinile, coeficientul intelectual, potenţialul spiritual şi abilitatea de a dirija lumea înconjurătoare, este condiţionată de proporţiile sensibilităţii noastre şi, în primul rând, de capacitatea noastră de a simţi iubirea.

Cu cât este mai mare dependenţa iubirii de aspectele materiale şi spirituale, de situaţiile de moment, cu atât este mai redus volumul de spaţiu şi timp pe care ea îl poate cuprinde, îndepărtându-se, în consecinţă, tot mai mult de cauza primordială. Dimpotrivă, când omul se axează pe iubire şi blândeţe şi nicidecum pe emoţiile negative, eliberându-se treptat de dependenţa faţă de lumea înconjurătoare, el se apropie de cauza primordială, căpătând astfel posibilitatea de a se dezvolta armonios. Prin urmare, cel ce înăbuşă iubirea din considerente materiale sau din cauza principiilor şi idealurilor, sau chiar dintr-un scrupul moral şi etic, subordonează formele strategice de cunoaştere a lumii celor tactice. De aceea, mai devreme sau mai târziu, el va eşua.

Aşadar, sentimentul de iubire, care ne umple sufletul reprezintă o valoare în sine şi reprimarea lui nu poate fi justificată prin nimic.

Individul răzbunător şi susceptibil încearcă să stăpânească lumea înconjurătoare pornind de la propriile sale principii, de la etica şi moralitatea sa. Amploarea emoţiilor lui se restrânge, iar adaptarea la mediu scade. în consecinţă, urmează un nou val de emoţii agresive. însă, dacă va renunţa conştient la dorinţa de a se răzbuna, de a condamna şi de a se supăra, el va constata că posibilităţile lui de cunoaştere şi de stăpânire a mediului înconjurător devin tot mai mari.

Aşadar, în măsura în care elevul din cursul superior tinde să cultive bunătatea sufletească şi se concentrează asupra sporirii sentimentului de iubire, vor spori şi posibilităţile lui de a controla situaţia şi de a depăşi dificultăţile cu care se confruntă, indiferent de anvergura activităţilor sale ulterioare.

## SITUAŢIA DE STRES ÎN VIAŢA 'ADOLESCENTULUI. DEFINIŢIE ŞI TIPOLOGIE

Părintele conceptului de „stres", Hans Selye, afirmase cândva: „Stresul înseamnă moarte". însă, după mai mulţi ani de investigaţii, el a ajuns la o definiţie total opusă celei dintâi: „Stresul înseamnă viaţă". Prin urmare, nu mecanismul stresului ca atare prezintă un pericol, ci atitudinea greşită faţă de ceea ce numim noi stres. Dacă un eveniment oarecare ameninţă să ne pună în pericol, apare o stare de stres, care eliberează rezervele interioare ale organismului, ajutându-l să supravieţuiască. Mai întâi de toate, stresul îndeamnă la acţiuni energice, la transformări exterioare sau lăuntrice. Acţiunile energice întreprinse în plan exterior ne ajută să supravieţuim pentru moment. Ele reprezintă condiţia unei supravieţuiri tactice. Schimbările lăuntrice însă lucrează în contul supravieţuirii strategice, de perspectivă.

Studiind coloniile de microorganisme, biologii au observat un fenomen interesant. într-o colonie, mutanţii constituie în medie 2-3% din numărul total. De regulă, ei prezintă 0 capacitate vitală scăzută. Mai înainte, ei erau consideraţi o abatere de la programul genetic ai comunităţii. Dar, atunci când condiţiile devin pregnant nefavorabile, numărul mutanţilor creşte până la 30%. Apar specimene care manifestă capacităţi complet diferite de ale celorlalte microorganisme. Iar cu ajutorul lor colonia reuşeşte să supravieţuiască.

Acelaşi mecanism poate fi aplicat destul de simplu şi omului. O destabilizare periodică a planului exterior şi lăuntric este necesară pentru adaptarea la mediul înconjurător. Cercetările antropologilor arată că, în lipsa schimbărilor negative, care se produc periodic pe întinsul planetei, omul n-ar fi evoluat. Dacă omul ar înceta să se hrănească, ar muri, însă, abţinându-se periodic de la mâncare, el îşi prelungeşte durata medie de viaţă. Aşadar, stresul este necesar nu numai adaptării individului la mediul înconjurător, ci şi evoluţiei lui. Rămâne de văzut doar când stresul este periculos şi când este benefic.

Există 3 tipuri de stres. Stresul ca situaţie neplăcută în prezent. Stresul ca neacceptare sau regretare a trecutului. Stresul ca teamă de viitor. Să analizăm primul tip de stres.

în evul mediul, învăţatul Ibn-Sina a efectuat următorul experiment. El a legat o oaie sănătoasă şi bine hrănită la o distanţă de 5 metri de un lup. Peste trei zile, oaia a pierit.

Alt exemplu. Oaia fată un mieluţ mort. Organismul îi este infectat şi nimic n-o mai poate salva. Atunci i se aduce un miel nou-născut de la o altă oaie. Ea începe să-l hrănească, se pune pe picioare şi supravieţuieşte.

VAI treilea exemplu. O turmă de maimuţe este speriată de ragnetul sirenei, declanşat brusc. Cuprinse de panică, ele o rup fugă însă una dintre maimuţe este legată şi imobilizată. Aşadar, ea nu poate nici să fugă, nici să facă vreo mişcare. Drept urmare, maimuţa suferă un infarct.

Ce s-a întâmplat în primul caz?

Stresul eliberează potenţialul de apărare şi trece organismul pe un regim forţat. însă, când stresul durează prea mult, se produce o epuizare energetică nervoasă, care poate duce la boală sau moarte. Prin urmare, capacitatea de a ne deconecta la timp într-o stare de stres ne permite să ne păstrăm sănătatea şi forţele necesare dezvoltării ulterioare. Oricât ar părea de ciudat, omul trece prin asemenea situaţii mereu, atât doar că lupul, ca să zic aşa, se află la o distanţă ceva mai mare.

Fiecare dintre noi trece prin situaţii care ameninţă direct sau indirect viaţa, sănătatea, cariera, bunăstarea noastră. Dacă vom schimba periodic ritmul vieţii, al situaţiei în care ne aflăm, stresul va înceta să mai fie continuu, devenind dozat, şi din periculos se va transforma în benefic. Cei care sunt pasionaţi de marşuri turistice, de plimbări în sânul naturii, de sport învaţă, în primul rând, cum să se deconecteze de la stările de stres, de la evenimentele neplăcute, legate de familie şi de locul de muncă. Cu alte cuvinte, stresul poate fi dirijat, transformând veninul în medicament.

Să presupunem o altă situaţie: lupul este legat şi imobilizat, iar oaia este pusă deasupra lui sau este chiar legată de el. Stresul va trece mult mai repede şi oaia va supravieţui, căci lupul va fi pentru ea nu doar un simbol al morţii, ci şi o fiinţă v'e, cu blană, miros, mişcări. La început, stresul va fi atât de Puternic, încât cunoştinţa i se va deconecta sau îşi va încetini activitatea. Pe urmă însă atitudinea faţă de sursa de pericol se va schimba. Prin urmare, se poate realiza o schimbare de atitudine faţă de stres şi o discreditare a importanţei lui.

Dacă omul şi-a format o atitudine unilaterală faţă de stres, socotind că trebuie să evadeze sau să-1 anihileze cu orice preţ, o atare abordare a situaţiei poate genera probleme.

Imaginaţi-vă că aveţi la serviciu un coleg care vă este nespus de antipatic. Nu vă puteţi da demisia, dar nici nu-i mai puteţi suporta prezenţa. Dacă această situaţie va continua mult, ea riscă să vă afecteze sănătatea şi starea psihică. Să presupunem acum că v-aţi decis să abordaţi problema în felul următor: stabiliţi ce anume vă displace la acest om, apoi vă apropiaţi şi intraţi cu el în vorbă. încercaţi să aflaţi cât mai multe despre el şi despre familia lui. Continuaţi în felul acesta până când veţi simţi că în sufletul dumneavoastră ia naştere un sentiment cald. Inchipuiţi-vă cum era el mic copil. Ce nu i-au putut oferi părinţii? Imediat ce acest sentiment de căldură sufletească va deveni stabil, stresul va dispărea. Prin urmare, păstrarea bunătăţii sufleteşti, capacitatea de a întrezări la orice individ şi calităţi pozitive ne ajută să ne schimbăm atitudinea faţă de stres şi să-I diminuăm.

Dar să presupunem că lucrurile au evoluat altfel: încercarea dumneavoastră de a stabili un contact cu persoana respectivă a determinat-o să reacţioneze brutal şi chiar să vă înjure. Atunci, oricât ar părea de ciudat, veţi constata că sufletul vă este cuprins de un sentiment de blândeţe şi de seninătate, astfel încât, a doua zi, veţi putea trece deja cu mai mult calm pe lângă ea. De ce s-a întâmplat aşa? Explicaţia este următoarea: v-aţi transferat pretenţiile de la nivelul de profunzime la cel de uprafaţă. Cu alte cuvinte, aţi încercat să stăpâniţi situaţia de tres La fel şi în cazul oii îngrozite: dacă aceasta ar fi behăit mereu, ar fi putut rămâne în viaţă. O permanentă apreciere negativă a situaţiei poate duce la apariţia unor afecţiuni grave şi la scăderea potenţialului creator. Altfel spus, omul poate vedea lupul chiar şi acolo unde acesta nu există. în concluzie, rigiditatea în aprecieri, fie că este vorba de oameni sau de lumea înconjurătoare, fixarea pe aspectele negative ale vieţii se pot solda cu o stare de stres permanentă la nivelul sub-conştientului, iar mai târziu cu afecţiuni fizice şi cu diminuarea capacităţilor spirituale.

Să trecem la cea de-a doua situaţie. Organismul animalelor este slăbit după o naştere dificilă. El este infectat cu toxine şi istovit de sarcină. Se produce o destabilizare, nu atât a planului exterior, cât a stării lui interioare. Organismul viu reprezintă, de fapt, o colonie de celule, în care au loc permanent procese distructive şi modificări, însă aceste modificări sunt ţinute sub

control, fiind grupate după anumite funcţii. Atunci când proporţiile destabilizării depăşesc capacitatea acestor funcţii, organismul se îmbolnăveşte sau moare. în cazul dat, oaia era sortită pieirii, căci nivelul modificărilor care s-au produs în organismul ei a depăşit limitele admisibile, sau, folosind terminologia noastră, a depăşit normele admisibile. Oii i se aduce un mieluţ abia fătat, ceea ce determină o potenţare bruscă a mecanismului iubirii şi a afecţiunii pentru o altă fiinţă vie. Drept urmare, proporţiile stresului devin surmontabile. De aici tragem concluzia că rezervele sufleteşti de blândeţe interioară, de iubire şi căldură determină capacitatea noastră de a învinge stresul.

Persoanele înrăite, înveninate, care au mereu tendinţa de a-şi înăbuşi sentimentele calde, prietenoase, îşi micşorează posibilităţile de adaptare şi de cunoaştere a lumii încon-jurătoare. Mai devreme ori mai târziu, agresivitatea interioară, reprimarea iubirii şi bunătăţii sufleteşti le va afecta nu numai sănătatea fizică, ci şi pe cea psihică, diminuându-le aptitudinile şi potenţialul creator. în lagărele de concentrare, unde oamenii erau supuşi unui stres permanent, primii care piereau erau criminalii, dar şi oamenii înrăiţi şi disperaţi. Ultimii mureau aristocraţii şi credincioşii, adică acei oameni, pentru care bunătatea sufletească, păstrarea rezervelor interioare de iubire constituiau un principiu de bază.

în decursul mai multor ani, oamenii de ştiinţă americani s-au zbătut să elucideze cauzele durerilor acute în zona abdomenului la copiii mici de numai câţiva ani. Au fost examinate câteva mii de cazuri. S-a constatat că, în perioada sarcinii şi în cea premergătoare ei, viitorii părinţi au manifestat nervozitate şi îngrijorare excesivă. Cu alte cuvinte, emoţiile negative, stresul pe care nu au putut să-l depăşească părinţii în intervalul de timp mai sus menţionat se transmit copiilor lor, ampli-ficându-se la aceştia.

Cercetările întreprinse de autorul lucrării de faţă au demonstrat pe baza a sute de exemple că până şi stările de stres din copilărie şi adolescenţă, care n-au fost depăşite, pot influenţa negativ caracterul, sănătatea şi soarta urmaşilor. A fost descoperit un nou mecanism de autoreglare: dacă individul se concentrează asupra sentimentelor de iubire şi blândeţe, retrăind imaginar de zeci de ori toate situaţiile de stres, atât în

sufletul lui, cât şi în cel al copilului se produc chimbări benefice de profunzime. Aplicând acest mecanism,
ărinţii îşi pot ajuta copiii, sporindu-le considerabil capacitatea de depăşire a situaţiilor de stres. Şi nu numai atât. Am asistat de multe ori la vindecarea copiilor bolnavi fizic sau psihic, d eot urmare a efortului de armonizare interioară făcut de părinţii lor.

în cazul unui stres de nedepăşit, boala funcţionează ca un adiuvant. Afecţiunea fizică sau psihică destabilizează echilibrul organismului. Un anumit tip de stres elimină alt tip de stres. Deci se produce o înlocuire a unui tip de stres cu altul. Pe fondul bolii, orice stres dispare, fiind depăşit de mai mult. Aşadar, capacitatea de a învinge orice stres, sporirea bunătăţii sufleteşti, disponibilitatea de a oferi celor din jur căldură sufletească - prin vorbe, comportament, grijă faţă de ei - toate acestea, acumulându-se în subconştient, ne modelează caracterul, ajutându-ne ulterior să scăpăm de multe boli.

Să trecem la cel de-al treilea caz. Fiinţa vie se deosebeşte de obiectul inanimat prin reacţia pe care o are faţă de mediul înconjurător. Orice schimbare a mediului înconjurător ne provoacă emoţii, fie pozitive, fie negative. Aşadar, răsună urletul sirenei. Acesta destabilizează starea psihică a maimuţei, ameninţând şi cu o destabilizare în plan fizic. Pentru a păstra starea de confort interior, maimuţele o iau la fugă. însă, dacă maimuţa nu poate face nici o mişcare, stresul continuu îi provoacă emoţii de frică, ură şi dorinţa de a evada din viaţă. Aceste emoţii agresive, negative au provocat infarctul.

Cum stau lucrurile într-un mediu uman?
Să presupunem că doi indivizi au fost jigniţi pe nedrept. Primul îşi expune obiecţiile, încercând să modifice starea lucrurilor. Cu cât mai numeroase îi vor fi tentativele şi cu cât mai energic va căuta el să stabilească motivele celor întâmplate, cu atât mai puţine emoţii negative se vor isca în sufletul lui. Celălalt nu face decât să se supere, refuzând să acţioneze, cu alte cuvinte, încremeneşte în această stare. în consecinţă, el se poate alege cu o afecţiune fizică. Aşadar, depăşirea stresului depinde de cât de energici suntem, de capacitatea noastră de a transforma emoţia negativă în acţiune. Cercetările de ultimă oră ale oamenilor de ştiinţă americani în problema longevităţii au arătat că există doi factori care se întrunesc la indivizii cu o durată

excepţională a vieţii: bunătatea sufletească şi activitatea intensă. Tocmai acestea sunt calităţile necesare depăşirii cu succes a stărilor de stres.

Emoţia agresivă, supărarea este o încercare de autoapărare. E ca o dorinţă de a anihila obiectul stresului. Dacă individul va fi învăţat cum să se apere, supărarea şi urmările unui stres nedepăşit îi vor afecta într-o măsură mai mică sufletul. Să presupunem că, încercând să-mi cumpăr un apartament, am fost tras pe sfoară. Dacă nu voi şti cum să acţionez, mă voi umple de necaz şi ură. Dar dacă mă familiarizez cu legislaţia, consult un jurist, apelez la prieteni, ca să aflu cum se procedează în asemenea cazuri, apărarea mea se transformă într-un sistem de acţiuni judicioase. Ea încetează să mai fie o emoţie agresivă periculoasă. Mai există şi un alt aspect important. Dacă voi lua în calcul din timp toate variantele dezagreabile posibile, atunci, chiar şi în cazul apariţiei unei situaţii neprevăzute, voi reuşi să depăşesc mult mai uşor starea de stres. Aşadar, una dintre premisele depăşirii stresului este pregătirea pentru el!

Vom fi pregătiţi din timp să înfruntăm o situaţie de stres şi - o depăşim, dacă o vom include în existenţa noastră ca pe o condiţie necesară dezvoltării.

Atunci când, la Paris, soldaţii lui Petru I, înfierbântaţi după o baie de aburi, s-au aruncat în apă prin spărturile făcute în gheată parizienii au crezut că ei vor să se sinucidă. Pe fondul unei stări sufleteşti de seninătate şi bucurie, apa rece ca gheaţa, aparent periculoasă, acţiona ca un leac. în Rusia, o tradiţie bine statornicită interzice certurile şi înjurăturile în saună. Dacă omul vine să facă baie de aburi într-o dispoziţie proastă, irascibilă, el se poate îmbolnăvi.

Cu un secol în urmă, naufragiaţii nu supravieţuiau mai mult de câteva zile, iar autopsia ulterioară arăta că ei au murit de foame. Astăzi, când oamenii au aflat că abstinenţa alimentară poate fi benefică şi că există metode speciale pentru ţinerea unei cure de foame, s-a constatat că 20, 40, 50, 70 de zile de abstinenţă nu provoacă o epuizare excesivă. S-a remarcat următorul lucru: dacă, în timpul curei de foame, omul începe să se enerveze sau să se îngrijoreze, cura trebuie întreruptă neîntârziat, întrucât ea devine dăunătoare sănătăţii.

Incapacitatea de a depăşi o stare de stres are un efect de rezonanţă asupra tuturor celorlalte situaţii de stres. Multe persoane, ciocnindu-se de o situaţie insurmontabilă şi încercând emoţii agresive (iar, pentru adaptarea noastră la mediu, acestea sunt duşmanul numărul unu), fără să-şi dea măcar seama de acest lucru, încep să manifeste emoţii similare în orice altă situaţie.
Astfel, dacă cineva, de pildă, şi-a judecat aspru părinţii, va manifesta aceeaşi atitudine şi faţă de alţi oameni. Deseori sursa de stres o reprezintă concepţia noastră despre lume. Dac" ne aflăm mereu în căutare de vinovaţi, fără îndoială că vom fi copleşiţi tot timpul de emoţii agresive, fapt ce ne va diminua adaptabilitatea. în epoca abolirii cultului personalităţii oamenii au căpătat acces la adevărul despre evenimentele dramatice din trecut. întreaga ţară se afla într-o stare de stres Drept reacţie, s-a încercat aruncarea tuturor vinilor asupra unui singur conducător al statului: Stalin. Au izbucnit emoţiile agresive, dispreţul, blamarea, ura. Mai târziu, această stare de stres, care nu a putut fi depăşită, a atras după sine urmări negative. însă cei mai puţin miopi dintre istorici afirmau că Stalin nu poartă nici o vină. Căci, spre exemplu, unul dintre liderii posibili, Troţki, fusese un om mult mai crud. Iar Stalin, după cum s-a dovedit, nu s-a abătut întru nimic de la principiile elaborate de Lenin. Atunci a pornit un val de învinuiri la adresa lui Lenin. Informaţia despre acesta s-a dovedit a fi şi mai şocantă. Apoi s-a constatat că Lenin, în principiu, a acţionat în conformitate cu programul trasat de Marx şi Engels în operele lor. Abia în zilele noastre, mulţi încep să înţeleagă că nu imperfecţiunea unui individ sau a unui grup anumit de oameni este responsabilă de nenorocirile prin care a trecut ţara. Cauza rezidă în imperfecţiunea doctrinei comuniste însăşi, deci şi a reprezentărilor noastre despre lume şi oameni.

„Nu există oameni, există idei " - spuneau vechii indieni. Aşadar, o concepţie corectă despre lumea înconjurătoare şi impulsul susţinut de a cunoaşte lumea constituie premisele depăşirii stărilor de stres care se produc la scară mare.

Omul se deosebeşte de animal prin capacitatea sa de a ândi abstract. Memoria ne permite ca, analizând evenimentele trecutului şi urmările lor prezente, să facem generalizări, care ne dezvoltă concepţia despre lume şi sporesc adaptabilitatea

noastră la ea. Imaginaţia ne permite să modelăm viitorul. Cu cât mai activ lucrează imaginaţia noastră, cu cât creăm mai multe modele imaginare, cu atât mai bine ne orientăm în timpul prezent şi cu atât suntem mai pregătiţi pentru viitor. Dar stresul poate fi generat nu numai de întâmplările prezente. Uneori, el se poate ascunde şi în spatele trecutului sau în viitor.
în cazul în care trecem printr-o situaţie neplăcută în prezent, putem totuşi să încercăm s-o modificăm sau să ne schimbăm atitudinea faţă de ea. însă, dacă această situaţie aparţine trecutului, ne este deja imposibil să mai schimbăm ceva şi atunci nu ne rămâne altceva decât să revenim asupra atitudinii noastre faţă de ea. Dacă ne menţinem emoţiile, stăruind în dorinţa de a schimba situaţia, şi regretăm trecutul, neacceptându-1, apare o suprasolicitare psihică. Atunci când omul munceşte mult timp în condiţii de suprasolicitare fizică sau psihică, beneficiind totodată de foarte puţine emoţii pozitive, stresul rezultat se poate dovedi imposibil de depăşit, putând duce la urmări grave. Fixarea unui obiectiv imposibil de realizat şi dorinţa aprigă de a-l atinge duc la distrugere fizică sau spirituală. Suprasolicitările psihice sunt mult ma" periculoase decât cele fizice. Deşi se acumulează r^ neobservate, efectele lor sunt resimţite o perioadă mult mai îndelungată de timp şi se pot prelungi pentru ani şi zeci de ani de zile.

Până la Sigmund Freud se credea că emoţiile dispar fărâ urmă, atunci când dispare factorul care le-a provocat Cercetările efectuate de Freud, Jung şi de alţii au arătat că emoţiile umane au o structură complexă cu mai multe niveluri. Există emoţii de suprafaţă, care reacţionează la evenimentele din jurul nostru, şi există emoţii de profunzime, a căror existenţă nici măcar nu o bănuim, deşi importanţa lor poate fi mult mai mare decât a celor de suprafaţă. Freud a descoperit că emoţiile noastre au o inerţie colosală. Dispărând la suprafaţă, ele continuă să existe ani în şir în subconştientul nostru. Inerţia emoţiilor este necesară funcţionării mecanismului memoriei. Iar fără o memorie dezvoltată este imposibil mecanismul gândirii. La baza gândirii stă mecanismul comparării a două sau mai multe mărimi în spaţiu şi timp. Când nu suntem în stare să evaluăm situaţia, să o analizăm şi să o comparăm, are loc frânarea procesului de gândire.

Psihologii din Uniunea Sovietică au efectuat următorul experiment. Mâinile unui voluntar au fost cufundate în ghips, care a fost lăsat să se întărească, apoi prin faţa lui au trecut prietenii şi rudele. Omul n-a fost în stare să-i recunoască. S-a constatat că procesul de recunoaştere, de sintetizare, adică procesul gândirii, este indisolubil legat de procesul emoţional. Când are loc procesul  recunoaşterii, degetele mâinilor omului de parcă ar pipăi feţele celor apropiaţi sau orice alt ct pe care îl priveşte el. Aceste concluzii, ca şi ideea acestui experiment, au apărut după ce a fost observat următorul fenomen.

în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, în spitalele din spatele frontului erau aduşi geniştii răniţi. De regulă, aceştia îşi pierdeau în urma exploziei mâinile şi vederea. Deşi starea lor psihică era normală, iar creierul nu le era afectat de traumatisme, după câteva zile la geniştii răniţi erau semnalate tulburări ale vorbirii. Aceste tulburări erau destul de persistente. Dar, dacă pacientului i se modela din oasele radiale un fel de cleşte, cu ajutorul căruia să poată simula mişcările din degete şi pipăi obiectele, vorbirea i se restabilea destul de repede.
Din cele expuse mai sus se poate trage următoarea concluzie: mecanismul de bază al memoriei se află în sentimentele şi emoţiile noastre. Memoria raţională nu se poate dezvolta fără o memorie emoţională. Toate emoţiile noastre sunt legate de lumea înconjurătoare, permiţându-ne adaptarea la ea. în ultimă instanţă, ele se rezumă la emoţiile care stau la baza instinctelor noastre. Amploarea acestor emoţii depăşeşte cu mult o singură viaţă. Ele se transmit din generaţie în generaţie, iar volumul de spaţiu şi timp pe care îl cuprind depăşeşte cu mult amploarea emoţiilor de moment. Fără astfel de emoţii de amploare şi de foarte lungă durată este imposibilă adaptarea, atât de necesară, la mediul înconjurător, căci procesele momentane sunt o reflectare a proceselor de lungă durată. Prin urmare, pentru ca orice entitate vie să se poată adapta, este necesar ca straturile care stau la baza memoriei emoţionale să reacţioneze la întregul Univers Trebuie să existe o emoţie prin intermediul căreia orice entitate vie poate să primească informaţia privitoare la toate procesele care au loc în Univers. De la apariţia tuturor formelor vii şi până în prezent, această emoţie trebuie să fie continuă, iar activarea ei maximă trebuie să aibă loc în momentul constituirii structurilor informaţionale şi fizice

ale entităţii vii. Această emoţie nu poate fi alta decât sentimentul iubirii.

în viaţa oricărui organism viu există două perioade de manifestare a acestei emoţii. Prima, când are loc formarea structurilor informaţionale ale viitoarei entităţi, şi a doua, când se formează structurile fizice ale acesteia. La animale, perioadele respective poartă denumirea de jocuri nupţiale, urmate apoi de împerechere. Cu cât omul resimte mai profund iubirea, cu cât o cultivă şi o păstrează mai mult, mărindu-i inerţia, cu atât mai mari îi sunt posibilităţile de a cunoaşte şi de a se dezvolta în această lume.

Cu alte cuvinte, sentimentul iubirii poate fi numit principala sursă informaţională pentru toate fiinţele din Univers. Evenimentele se produc pe toate planurile: în Univers, în Metagalaxie, în galaxia noastră, dar şi în jurul nostru, pe o rază de numai câţiva metri. Şi toate sunt, în egală măsură, importante. Se deosebesc doar prin intervalele de timp diferite. Pentru a-şi asigura supravieţuirea învelişului fizic sau pentru a-şi apăra teritoriul vital, fiinţa vie este pusă periodic în situaţia de a se comporta agresiv. Oamenii de ştiinţă au constatat un fapt paradoxal. Dintre toate emoţiile instinctuale, cele agresive se potolesc cel mai greu. De aici, psihologii au s concluzia că, la om şi ia celelalte fiinţe vii, principalul ct este cel al agresiunii. în realitate, agresivitatea este o odalitate de adaptare prin procese rapide, de scurtă durată. în ăsura în care omul se axează pe un astfel de mecanism, el îşi blochează accesul la adaptarea strategică. Cu alte cuvinte, priviţi din perspectiva unei ample desfăşurări temporale, indivizii care manifestă un grad sporit de agresivitate şi lipsă de bunăvoinţă sunt neviabili. Atunci când persistă prea mult timp, emoţiile agresive încep să disloce şi să distrugă sentimentul iubirii. în felul acesta, se produce o întrerupere a contactului cu procesele informaţionale din Univers, iar acest lucru duce la boală şi la moarte. Cu alte cuvinte, dacă sentimentul de blândeţe şi iubire trebuie să aibă o inerţie maximă, sentimentul de iritare, agresivitatea, comportamentul dur trebuie să aibă o inerţie cât mai mică. Atunci şi adaptarea la lumea înconjurătoare decurge în mod firesc.

Să revenim la trecut. Dacă individul apreciază negativ situaţia care se derulează în prezent, avem de-a face cu o emoţie

agresivă de scurtă durată, căci orice apreciere negativă conectează mecanismul agresivităţii. Aprecierea critică agresivă a unei situaţii de moment reprezintă un pericol, totuşi unul nu prea mare. Dacă apreciem negativ un grup de oameni, statul sau întreaga omenire, chiar şi o scurtă conectare a mecanismului agresivităţii poate fi periculoasă pentru sănătatea psihică şi fizică. însă, dacă apreciem emoţional negativ evenimentele trecutului, adică dispreţuim, condamnăm, regretăm, agresivitatea faţă de iubire creşte de sute şi mii de ori. Respectiv scad şi posibilităţile noastre de adaptare şi atunci orice stres devine imposibil de depăşit.

De aceea emoţiile negative legate de evenimentele trecutului, în cazul în care nu ne schimbăm atitudinea faţă de respectivele situaţii, poate să ne diminueze considerabil capacitatea de adaptare în prezent. Sentimentele de frică, neîncredere provoacă stresul care de regulă este legat de evenimentele şi situaţiile din viitor. Influenţează oare aceste emoţii starea noastră fizică şi psihică?

Să luăm şi să analizăm separat sentimentul fricii. De regulă, acest sentiment este legat de ameninţarea directă a vieţii, adică, ea ţine de procesele rapide şi de scurtă durată. Leopardul se năpusteşte asupra maimuţei ca s-o sfâşie şi s-o devoreze. La maimuţă apare sentimentul fricii. Aceasta este indisolubil legată de sentimentul urii şi de dorinţa de a nimici leopardul. în principiu, orice sentiment de frică ascunde în sine ură şi dorinţa de a nimici obiectul care a provocat frica. De aceea, îngrijorarea sporită, teama de viitor sunt sentimente agresive instantanee, care au crescut în proporţii de 1000 de ori. Individul care se teme de viitor se distruge pe sine nu mai puţin activ decât cel care regretă şi blestemă propriul trecut. Aşadar, una dintre condiţiile principale pentru depăşirea stresului o reprezintă atitudinea corectă, din punct de vedere emoţional, faţă de lumea înconjurătoare, faţă de evenimentele trecutului şi ale viitorului.

Organismul elevului din cursul superior se pregăteşte pentru o schimbare deplină a ritmului de viaţă. Este posibilă despărţirea de părinţi, în vederea continuării studiilor într-o instituţie de învăţământ superior sau a satisfacerii serviciului militar. EI îşi ia rămas bun de la mediul şcolar. Regimului destul de calm şi de măsurat al vieţii de şcolar îi ia locul sc himbarea bruscă a

situaţiei la facultate sau la locul de ncă Majoritatea tinerilor urmează să facă armata, unde rasolicitările flz\ce şi morale sunt inevitabile. La aceeaşi ârstă de 15 - 18 ani are loc, de obicei, şi prima întâlnire cu dragostea. Elevul din cursul superior se pregăteşte pentru o viaţă de sine stătătoare, el va trebui să-şi apere şi să-şi susţină propriile interese, să depună efort pentru a-şi atinge scopul propus, iar, în unele cazuri, el va trebui să facă faţă şi conflictelor.

Primii care-i pot veni în ajutor în această perioadă sunt părinţii. Dacă părinţii adoptă o poziţie corectă, ajutându-şi copilul, dezvoltând nu numai relaţii părinteşti, ci şi de prietenie, apropiindu-se de el ca de un egal, atunci, în orice situaţie de stres, acesta le va simţi sprijinul, ceea ce-i va întări sistemul nervos şi-i va lărgi posibilităţile. însă, dacă părinţii încearcă să înăbuşe cu asprime orice li se pare greşit în comportamentul copilului, crezând că în felul acesta instituie ordinea, ei nu fac decât să-i aducă acestuia un prejudiciu, căci îi restrâng considerabil capacitatea de adaptare, oferindu-i doar un singur model de comportament, care, în accepţiunea lor, este corect. Pedagogia înseamnă efort permanent, picătură cu picătură, nicidecum o găleată dintr-o dată. Când părintele caută să înţeleagă care sunt, de fapt, necesităţile copilului, această compasiune şi participare efectivă (care nu exclude câtuşi de puţin critica acţiunilor greşite) se dovedeşte a fi cu mult mai salutară decât orice predică rostită pe un ton moralizator. Când părintele nu doreşte să înţeleagă ce i se întâmplă copilului, ■nulţumindu-se doar să ridice între ei doi un zid de exigenţe, e' îl cufundă pe acesta într-o stare de stres greu de depăşit.

Copilul încetează să mai fie ghidat de sentimentul de iubire şi prietenie faţă de părinţi, dimpotrivă, el caută un punct de sprijin doar în sine însuşi. Acest lucru duce le egoism şi ia cruzime faţă de ceilalţi oameni. Când părintele ţine să-şi demonstreze în toate situaţiile superioritatea faţă de copil, el îi suprimă acestuia cea mai eficientă dintre posibilităţile de învingere a stării de stres, care constă în menţinerea blândeţii şi a iubirii în suflet. Umilirea copilului, afişarea propriei superiorităţi nu sunt nici procedee pedagogice, nici metode de educaţie, ele nu reprezintă altceva decât o axare greşită pe propria forţă, inteligenţă şi importanţă. Cu cât copilul este mai protejat lăuntric faţă de stres, având o mare inerţie a iubirii şi blândeţii,

cu atât este mai greu de dirijat. Nu-i mai poţi porunci, trebuie deja să tratezi cu el ca de la egal la egal. Mulţi părinţi vor să vadă în propriul lor copil nu un prieten, căruia trebuie să-i arăţi consideraţie, ci un sclav obligat să depindă de ei. în loc de iubire şi blândeţe, ei se aleg cu senzaţia propriei superiorităţi şi importanţe. Şi atunci tot procesul educaţional se rezumă exclusiv la întărirea dependenţei copilului faţă de părinţi, precum şi la dorinţa de a face din el copia exactă a propriei personalităţi. Dar, pentru a se obţine acest lucru, în sufletul lui trebuie distrus obstacolul cel mai mare, care este sentimentul iubirii şi al blândeţii. Fiecare părinte simte dorinţa de a-l face pe copil să depindă de el. în măsura în care va rezista acestei tentaţii, fără a-i fi teamă să apară în ochii copilului, în anumite momente, slab şi vulnerabil, el va reuşi să-i cultive copilului, în loc de frică şi înveninare, iubire şi blândeţe, care-1 vor ajuta mai târziu să ţină piept încercărilor şi să obţină cât mai multe în viaţă. CONTROLUL ASUPRA SITUAŢIEI

în ultima vreme mi se întâmplă ceva ciudat: îmi este zădărnicită orice tentativă de a dirija mersul evenimentelor.

După o scurtă analiză mi-am dat seama că acest lucru nu poate fi decât salutar pentru mine. Căci, imediat ce mă angajam în ceva, dorinţa de a ţine întreaga situaţie sub control creştea ca o avalanşă. Urma neîntârziat o explozie de iritare, iscată din orice fleac. Pacienţii îmi mărturiseau deseori dorinţa venită ca din senin de a lovi sau chiar de a băga cuţitul în cineva (dacă se întâmpla să-1 ţină în mână în acel moment). Am trecut şi eu prin asemenea stări. Acum înţeleg că este vorba de dorinţa exagerată de a-i dirija pe alţii şi de a nimici pe oricine nu se supune. Atunci când te axezi pe propria ta voinţă şi dorinţă, uiţi de voinţa Divină. Iată de ce în budism una dintre condiţiile obligatorii pentru obţinerea iluminării este renunţarea la dorinţe. Prin urmare, ceea ce se cuvine să dezvoltăm în noi este capacitatea de a ne simţi secundari şi vulnerabili, şi nu puterea de a stăpâni lumea. Le explic adesea pacienţilor mei că dorinţa de a dirija mersul evenimentelor în planul exterior stimulează dezvoltarea şi lărgirea posibilităţilor, pe când dorinţa de a conduce lumea în plan subtil, lăuntric provoacă boli şi moarte.

Discutam nu demult cu o cunoştinţă despre problemele cu care se confrunta un amic de-al nostru comun.

— I-a crescut nivelul trufiei, a fost părerea mea, i s-a creat impresia că le este superior celorlalţi. Aceasta va duce, mai devreme sau mai târziu, la un eşec pe toată linia. Pentru acurateţea experimentului, propun să alcătuim o listă de patru persoane, inclusiv noi doi, şi să le examinăm pe rând nivelul trufiei.

— Primul, am zis, la acesta, totul pare să fie în regulă.

La al doilea era evident un nivel sporit al trufiei.

— Ai treilea ? - m-a întrebat amicul meu.

— La acesta se anunţă un deznodământ fatal, am zis. Nivelul trufiei nu-i lasă nici o şansă de supravieţuire.

L-am examinat şi pe al patrulea. Parametrul trufiei se afla, de bine, de rău, la cote acceptabile. Numărul doi era amicul nostru comun care avea o mulţime de probleme. Iar numărul trei m-am dovedit a fi chiar eu. Imediat am înţeles cum stau lucrurile. începusem să abordez în subconştient palierele care ţineau de alte lumi şi care erau mult mai ample. Un an întreg m-am tot rugat, pentru a mă elibera de cramponările de spiritualitate, apărute în urma contactului cu patru lumi. Uneori, în timpul diagnosticării se strecurau programe de nivelurile 7 - 13, cu toate că nu era vorba decât de o diagnosticare superficială, de o citire a informaţiei de la aceste iveluri, şi nicidecum de o interacţiune. Pe când, în cazul interacţiunii nemijlocite, energetice, eşti antrenat într-un proces asemănător celui în care, în loc de o rublă, te alegi cu un milion. Nici nu realizezi că nivelul trufiei tale a explodat, transformându-se imediat într-un program de autodistrugere.

Omul nu reuşeşte să controleze dorinţa de a-i strivi pe ceilalţi sau de a se nimici pe sine. Mai târziu el îşi pune capăt zilelor sau se stinge de vreo boală grea, fără a mai apuca să desluşească motivele celor întâmplate. Mi-am dat seama că am la dispoziţie puţin timp. Unica ieşire din situaţie este să fug, să mă târăsc în continuare spre Divin, simţindu-i tot mai mult prezenţa în propriul meu suflet.

Dacă voi învăţa să renunţ până la capăt la deţinerea oricărui control asupra situaţiei, dacă mă voi lepăda de dorinţe, proiecte şi speranţe, voi câştiga timp suplimentar şi voi reuşi să supravieţuiesc.

## ERORI DE DIAGNOSTICARE

La 27 noiembrie mă trezesc lent şi privesc prin geam. Astăzi e timp frumos, sunt 10° sub zero. Crengile copacilor şi pereţii caselor sunt roşii de lumina soarelui. Iarăşi am un acces de tuse. Am făcut guturai şi bronşită într-o formă severă îndată după lansarea celui de-al cincilea volum. Nu m-am simţit rău niciodată înaintea vreunei prelegeri, de această dată însă, cu o oră înainte de lansarea care a avut loc la 21 noiembrie, mi s-a făcut rău, să-mi vină greaţă, nu alta. Totul plutea. Simţeam că amploarea informaţiei pe care vreau s-o ofer depăşeşte posibilităţile mele de menţinere a situaţiei sub control.

— Toate sunt în voia Domnului, mă gândesc eu, dacă are să mi se mai dea vreun semn, am să contramandez lansarea cărţii.

Dar, înainte de începutul prelegerii, totul pare a se domoli. La sfârşitul prezentării însă vocea mi-e deja răguşită, iar a doua zi mă simt bolnav. Ceva s-a urnit din loc la prima conferinţă, s-au pus în mişcare straturi importante.

în cazul meu, această temă este în desfăşurare de uită vreme şi programul de autodistrugere se accelerează. Problemele legate de vedere şi de sistemul urogenital se plifjcă, iar eu, ca şi până acum, nu pot face nimic. îmi vin în minte frazele pe care le-am rostit la conferinţă.

— Dacă v-a jignit o persoană apropiată, iubită, iar dumneavoastră încercaţi faţă de ea sentimente de gelozie, ură sau dispreţ, toate acestea se transformă, cu timpul, într-un program de autodistrugere şi sunt blocate în zona capului. Dacă trăiţi într-o societate copleşită de probleme, identificarea vinovaţilor este un lucru mai dificil. Nemulţumirea nu izbucneşte, ci mocneşte mereu; în acest caz, programul de autodistrugere este stopat la nivelul intestinelor. Dacă însă constantele noastre se năruie nu din cauza unei anumite persoane sau a unui grup de persoane, ci din cauza modificării energeticii Pământului sau a Soarelui, programul de autodistrugere care a izbucnit este blocat în zona I-ei chakre, adică prin dereglarea funcţiilor sistemului urogenital sau ale rectului, prin tumori sau leziuni în această zonă, prin impotenţă sau sterilitate.

Cu alte 'cuvinte, omul nu bănuieşte că a început destabilizarea valorilor lui spirituale de profunzime. Iar organismul poate provoca în subconştient o explozie de agresivitate, de nemulţumire, apoi programul de autodistrugere

11 va nimici I-a chakră, care adăposteşte principalul centru de dirijare informaţională.
Un fapt interesant: iertarea, adică păstrarea iubirii, sau rea, ca agresiune împotriva iubirii, se declanşează inde- pendent de voinţa şi conştiinţa noastră, dar sunt determinate de experienţa noastră anterioară. Ai reuşit să ierţi persoana iubită care te-a ofensat - vei reuşi să păstrezi iubirea şi să supravieţuieşti în pofida influenţelor destabilizatoare care acţi-onează la cea mai mare adâncime. Dacă ai fost gelos, ai urât şi ai dispreţuit, agresivitatea şi, mai apoi, programul de autodistrugere te ucid în mod automat, iar tu nici nu bănuieşti măcar lucrul acesta.
„Energetica noastră coincide tot mai puţjn cu energetica Pământului şi a Soarelui, explic eu, iar revenirea la armonie se va produce prin destabilizarea valorilor umane şi, respectiv, prin creşterea cantităţii de iubire la scara întregii omeniri."

Azi omenirea poate păstra iubirea Divină în condiţiije oscilării valorilor de până la al cincilea nivel, adică a valorilor care cuprind cinci lumi. în viitorul cel mai apropiat, structurile spirituale pot fi destabilizate până la al treisprezecelea nivel, adică până la un nivei care depăşeşte de trei ori posibilităţile noastre. în această împrejurare este posibil să nu survină catastrofe cu caracter global. Pur şi simplu va fi blocată funcţia de reproducere şi femeile vor înceta să aducă pe lume copii.

Este adevărat că programul de autodistrugere poate ieşi la suprafaţă, inclusiv prin catastrofe şi războaie. în acest caz vor supravieţui cei care au învăţat să păstreze iubirea în condiţiile unei destabilizări de proporţii.

De pildă: eşecul total pe linia destinului, prăbuşirea financiară au drept rezultat oscilaţii până la al treisprezecelea nivel. Jignirea primei iubiri, o îndrăgostire nefericită provoacă destabilizare până la nivelurile nouăsprezece - douăzeci şi unu.

Să prezentăm toate acestea într-un limbaj simplu. Un tânăr "ndrăgostit pentru prima oară şi a încercat un sentiment de ■ hre de proporţii uriaşe faţă de o fată. Drept răspuns, aceasta trădat, 1-a jignit şi a plecat cu altul. în pofida umilirii iubirii mane, el a reuşit s-o păstreze pe cea Divină, în primul rând, fiindcă avea mai multă iubire Divină, atoate-iertătoare, absolut independentă, decât iubire umană, dependentă, timorată şi susceptibilă. Acest tânăr va putea supravieţui cataclismelor viitoare, sociale şi planetare. Dacă însă cineva a cedat de la

prima iubire, va ceda în acelaşi mod în orice situaţie viitoare, fără a bănui măcar lucrul acesta.

Dat fiind specificul muncii mele, eu analizez structurile subtile în care sunt ascunse evenimentele viitoare. Mie mi se întâmplă acum ceea ce li se poate întâmpla altora în viitor. Oscilarea celor treisprezece niveluri ale mele are loc chiar acum. Se amplifică programul de autodistrugere, iar eu nu pot face nimic. Comit erori de diagnosticare, atunci când sunt interesat de rezultate. Cu cât sunt mai interesat, cu atât mai mici sunt şansele de a obţine informaţia exactă şi esenţială. în cel mai bun caz îmi parvine informaţie de mâna a treia, neînsemnată. De aceea, atunci când am un necaz sau o nenorocire mare, nu văd şi nu înţeleg nimic. Am un singur obiectiv: să păstrez iubirea şi să nu caut vinovaţi. Capacitatea mea de a vedea informaţia esenţială şi de a încadra totul într-un sistem depinde tocmai de măsura în care izbutesc să fac\u0103 faţă acestei încercări.
"ai înainte credeam că metoda şi concepţia mea mă vor face invulnerabil. Apoi am înţeles că dorinţa de a fi invulnerabil reprezenta pentru mine principalul pericol. Credeam că Iau '"formaţia, s-a dovedit însă că îmi este oferită. Am fost pus în faţa câtorva situaţii. Eram absolut lipsit de apărare, nimic n funcţiona, totul s-a prăbuşit. Din nou trebuia să mă agăţ de sentimentul iubirii - singura constantă, iar prin intermediul e" mi se restabileau capacitatea de a vedea, de a analiza şi întregul meu sistem.

Şi iată-mă iarăşi întins în pat şi privind cerul matinal Hîrîitul din pieptul meu nu mai conteneşte. Ştiu că bronşita aceasta poate trece în două zile, fără vreun medicament problema însă nu va dispărea. Nu pot ajunge la o înţelegere clară a fenomenului destabilizării de la primul până la al treisprezecelea nivel. El este legat de trufie, de un destin fericit. Este vorba şi de lipsa dorinţei de viaţă, manifestată atunci când totul se prăbuşea, transmisă copiilor şi nepoţilor. Dar eu am trecut deja de atâtea ori prin toate situaţiile dificile ale vieţii, înlăturând nemulţumirea, păstrând iubirea. Atunci de ce au intervenit acestea din nou cu o asemenea forţă? In ultimele două zile am încercat de câteva sute de ori să analizez ce se întâmplă, dar tot n-am obţinut o claritate deplină.

Deocamdată, una dintre principalele cauze este maturizarea copiilor mei şi problemele lor viitoare, pe care s-ar putea să nu

fie în stare să le depăşească. Fiica mea tuşeşte de mai bine de două luni. Acest fapt se află în legătură cu supărările din viitor faţă de bărbaţi. Pentru mine, situaţia este extrem de simplă.

— Vei avea supărări legate de alţi oameni, îi spun, nu reuşeşti să le faci faţă de pe acum. Aceasta îi poate lovi pe copii tăi, de aici şi tuşea, adică stoparea supărării până la apariţia ei. Poartă-te corect, schimbă-te. Tuşea trebuie sa treacă.

Dar aceasta, din cine ştie ce motive, nu trece. Probabil, eu sunt totuşi cauza.

îmi amintesc de anul 1971, când mi se prăbuşiseră toate urile şi speranţele de a avea o carieră reuşită. Socoteam că acceptat acest lucru cu un calm desăvârşit. Se pare însă că arări pe toatg |umea şi lipsa dorinţei de viaţă au existat, şi " că într-un grad destul de înalt. Nu ştiu de ce, acele emoţii ofunde mcep acum să iasă la suprafaţă cu o viteză şi o amploare ameninţătoare. începe o perioadă foarte periculoasă. Câţiva ani în urmă, într-o bună zi, am zis în glumă:

__Odinioară, noi îi dispreţuiam şi îi uram pe cei care ne ofensau şi ne înjoseau, acum învăţăm să-i iertăm pe cei care ne-au călcat în picioare sentimentele cele mai sfinte. Va veni odată şi vremea când vom visa să ne jignească cineva, dar lucrul acesta nu se va întâmpla. Atunci vom plăti pentru lipsa noastră de perfecţiune, cu boli şi moarte. Pentru mine, după cât se pare, a şi venit vremea aceea.

Fără motive vizibile, eu încep să mă dezintegrez. Necazurile care s-au abătut, în ultimul timp, ca o avalanşă asupra mea, în mod evident, nu sunt de ajuns ca să mă aducă la normal.

A

îmi amintesc discuţia cu un contactor. Privind concentrat drept înaintea sa, el spunea:

Am fost proprietarul unei firme cu capital mixt. Capitalul fix se afla în Occident, pentru a facilita activitatea. Cred ca vă daţi seama, statul rus s-a comportat şi se comportă ca un escroc ordinar. Ei bine, eu nu numai că am condus această lrmă, ci am şi format oameni de afaceri serioşi. Fiecare dintre e> rulează mari sume de bani. Şi, deodată, încep să se ocupe de m'ne băieţii ăştia din Cosmos. Ei mi-au interzis în general să fac afaceri. Atunci când am întrebat cu ce să mă ocup, am primit un răspuns simplu: „Du-te la şcoală să lucrezi ca profesor de educaţie fizică". N-am avut încotro, m-am dus şi am lucrat acolo

doi ani. Uneori o duceam greu, răbdând de foame cu toată familia. Mai mult, fiicei mele i s-a interzis să-şi continue studiile la liceu, deşi avea numai note de „zece". Când i-am întrebat: „Şi ce să facă acum?" - răspunsul a fost de aceeaşi natură: „Să plece la ţară şi să stea acolo, fără a face nimic". înţeleg că s-au pus de-a binelea pe capul meu şi al soţiei mele. Spuneţi-mi totuşi, de ce au apărut asemenea cerinţe şi dacă e corect lucrul acesta din punct de vedere Divin? Ei m-au avertizat că, în curând, va trebui să accept un alt serviciu şi să muncesc foarte temeinic. M-a zăpăcit cu totul dandanaua asta.

Am examinat întreaga situaţie în plan subtil şi i-am spus: — Gândirea funcţionează pe baza comparării obiectelor şi a proceselor în timp şi spaţiu. Cu cât este mai mare scara la care suntem în stare să facem conexiuni între cauză şi efect, cu atât mai mari sunt posibilităţile gândirii noastre.

Acum pe Pământ încep procese ale căror proporţii nu pot fi estimate la nivelul actual al gândirii. Cu alte cuvinte, noi nu ne imaginăm consecinţele activităţii noastre din prezent. Se declanşează procese spontane, necontrolate, iar noi nu ne dăm seama întotdeauna de acest lucru. Dacă pe Pământ nu vor apărea oameni cu gândire de amploare, peste un timp oarecare ne vom ciocni de procese pe care nu le vom mai putea controla. Aceasta se va întâmpla oricum, problema care se pune acum este cea a procentajului. Dacă procentul unor astfel de oameni nu va creşte, poate pieri întreaga civilizaţie. Şi nu .. ibil nici un ajutor direct din partea altor civilizaţii. Noi
sisteme imunitare nu numai în corpul fizic, ci şi în cel
^f rmaţional. Informaţia străină poate, pur şi simplu, să ucidă
' ea civilizaţie, chiar dacă la început se va produce o
bilă ameliorare exterioară a situaţiei. Informaţia necesară
tru salvarea civilizaţiei trebuie filtrată prin reprezentanţii acesteia, trebuie adaptată şi, digerată într-o astfel de formă nu este periculoasă.

Ei bine, cele trei facultăţi pe care le-aţi absolvit sunt un fir de praf în comparaţie cu acea informaţie pe care aţi primit-o în ultimii trei ani. Afacerile dumneavoastră şi alte treburi consumau o cantitate uriaşă de energie subtilă. Pentru a vă păstra viaţa, vi s-a interzis să vă irosiţi energia şi v-au fost reduse la minimum contactele cu oamenii.

Şi încă un detaliu. Nivelul conştiinţei noastre indică gradul contactului cu alte lumi. Dacă nivelul contactului se ridică rapid, depăşind rezervele de iubire din suflet, dependenţa de nivelurile spirituale superioare creşte brusc. în viaţa cotidiană, dependenţa de valorile umane dă naştere mai întâi fricii, apoi supărărilor, apoi bolii. Dacă e să reprezentăm acest lanţ cu mai multă precizie, mai întâi apare divinizarea umanului, apoi aroganţa ca manifestare a dorinţei de a o apăra, apoi frica de a o pierde, apoi supărările împotriva întregii lumi, apoi supărările pe sine, apoi proiectarea programului de autodistrugere asupra urmaşilor, apoi blocarea tuturor acestora prin nenorociri, boli şi moarte. Dar, atunci când intrăm în contact cu nivelurile superioare ale altor lumi, tot lanţul acesta se perindă vertiginos prin subconştientul nostru şi noi vedem doar ultima er'gă, boala noastră şi moartea copiilor noştri. De aceea, în mod obişnuit, contactorii de nivel înalt sunt sterili sau le copiii.

— Ei bine, îi spun eu contactorului, aţi început să primiţi informaţie şi nivelul trufiei dumneavoastră a urcat brusc de zeci, dacă nu chiar de sute de ori, iar dumneavoastră nici măcar nu simţiţi lucrul acesta. Nici chiar extraterestrii n-ar fi în stare să vă salveze de Ia moarte, nici pe dumneavoastră, nici pe fiica dumneavoastră. Dacă însă, în acest moment, veţi fi desprins de grijile omeneşti şi vi se va deconecta logica umană, veţi putea prelucra prin intermediul logicii Divine toată informaţia necesară noilor forme de gândire. Aceasta vă va permite să întreprindeţi acţiuni orientate, în ultimă instanţă, nu spre nimicirea, ci spre salvarea oamenilor.

## PERSONALITATEA

Stau întins în pat şi privesc cerul azuriu al dimineţii. Când, cu o jumătate de an în urmă, am început să mă interesez de tema personalităţii, au apărut semnele unei primejdii serioase, care ajungeau până la aluzii mistice. Dimensiunea personalităţii este determinată de amploarea percepţiei altor lumi. Prin urmare, dacă încep să lucrez la această temă, îmi creşte, în mod inevitabil, raza de cuprindere şi s-ar putea să nu fac faţă creşterii necontrolate a trufiei.

Privesc moleşit pe geam şi mă gândesc ce aş putea face. Mai întâi de toate, în ce mă priveşte, degradarea) a început cu mai

bine de un an în urmă. Depuneri masive de săruri în tot corpul. Prind a mă durea genunchii, şi încă atât de tare, încât uneori nu pot merge. Nopţile îmi amorţesc degetele de la mâini. Desigur, aş putea să nu mănânc un timp oarecare, să elimin sărurile, dar m-am uitat şi am văzut deja ce va urma după aceasta. Trupul meu va deveni blând şi ascultător, în schimb poate ceda capul, adică blocarea trufiei  se poate plasa de la corp spre funcţiile creierului. în ultimii treizeci de ani, eu gândesc douăzeci şi patru de ore din douăzeci i patru. In prezent sunt supus unor suprasolicitări mari şi canul îmi este mai necesar ca oricând. Acum trebuie să fac fată trufiei necontrolate. Primele ei semne sunt deja vizibile. fo ultima jumătate de an, dacă măcar ceva diferă de procesul planificat de mine, fie şi în aspecte neesenţiale, se produce imediat o puternică explozie de iritare şi mânie. Urmează desfăşurarea programului de autodistrugere şi o durere de cap acută. Mai înainte aş fi zis că sufăr de tulburări nervoase şi de neurastenie. Acum îmi dau seama că trebuie să fac acelaşi lucru ca şi contactorul acela. Să-mi întrerup conferinţele, călătoriile, adică să uit de toate pentru un timp. Pe de altă parte, odată ce sunt pus într-o asemenea situaţie, reiese că am şanse să supravieţuiesc. Există însă semne rele. îmi amintesc o noapte de august în Crimeea. Noi stăteam pe o stâncă lângă un foc de tabără, iar jos plescăie Marea Neagră.

-— Băieţi, vreţi să aflaţi ce atitudine are marea faţă de fiecare dintre noi? - am întrebat eu.

înviorați, toţi şi-au aţintit privirile asupra mea.

— Pe omul acesta marea îl iubeşte, am zis, pe acesta îl tratează cu o uşoară desconsiderare, el se teme de ea. Faţă de acela are o atitudine pozitivă. Dar iată omului acesta marea îi doreşte moartea. El are o atitudine absolut incorectă faţă de mare. Scăldatul este periculos pentru el. Cine dintre noi a fost ultimul?

Ştiam că nu puteam fi eu acela. Până atunci mă uitasem de multe ori, ca să văd ce atitudine are marea faţă de mine, şi de fiecare dată văzusem blândeţe şi iubire. Puteam să înot în mare ore întregi, pe orice timp, şi nu mă temeam niciodată. Chiar - mă apuca vreun cârcel la picior, îmi păstram calmul, căci ■ m că mă voi ţine la suprafaţă în orice situaţie. De aceea,

nci când un amic mi-a spus că tocmai eu fusesem ultimul, cuprins o stare de zăpăceală. înţelegeam că am comis o eseală în relaţia mea cu marea, şi asta în ultimele douăzeci şi atru de ore. Care a fost oare acea greşeală? Deodată mi-am amintit.

în golful Gurzuf, în apropiere de muntele Ursul, se înalţă din mare două stânci, care se numesc Adalar. Adâncimea apei între ele nu este prea mare, vreo 10-12 metri. Dar dincolo de cea de-a doua dintre stânci noi am măsurat adâncimea cu firul cu plumb şi am numărat 28 de metri. Mai demult puteam plonja fără labe de înot până la o adâncime de aproximativ 20 de metri, bineînţeles, fără costum de scafandru şi buteliile de oxigen. în acest an plonjasem până la 20 de metri, dar cu labe de înot. Aproape de fund, apa era deja rece şi de o puritate cristalină.

— Băieţi, am să încerc să plonjez cât de adânc voi putea, am zis.

în ziua aceea mă durea capul şi nasul îmi era niţel înfundat. La adâncimi mai mari de 10 metri, lucrul acesta se poate dovedi periculos. Ei bine, când am plonjat, m-am gândit că aş putea rămâne la fund, dacă voi încerca să cobor la adâncimea maximă. Deodată, în cap mi s-a iscat un gând liniştit, limpede: „Cu atât mai bine, în sfârşit vor dispărea toate problemele." După asta m-am lăsat la fund. în august 1998, apa avea la suprafaţă o temperatură de +27°C, mult mai ridicată decât în ann Precedenţi. Se spune că o asemenea temperatură nici nu s-a mai pomenit în ultimii o sută de ani. La adâncimea de 10-15 metri, apa era deja destul de rece, iar mai jos de 20 de metri am intrat într-un adevărat frigider. întuneric, frig, nici 0 plăcere. Am înotat repede în sus, spre soare. în plus, mi-a plesnit un vas capilar din nas, şi sângele nu era întunecat, ci roşu-aprins. Dacă aş fi rămas mai mult sub apă, aş fi putut avea probleme. De-abia acum am priceput că, în ziua aceea, eu încercasem, de fapt, să-mi pun capăt zilelor, dar în aşa fel încât nimeni să nu bănuiască lucrul acesta. Chiar şi pentru doi înotători cu experienţă este, practic, imposibil să scoată la suprafaţă un om care zace la fund, la o adâncime mai mare de 20 de metri. Am înţeles atunci că, în ultimul timp, în sub-conştientul meu se amplifică, foarte subtil şi pe neobservate, un program de autodistrugere. Astă vară însă eu socoteam că

îşi spun cuvântul oboseala şi suprasolicitările nervoase mari. S-a dovedit că este vorba, în primul rând, de atingerea unor noi niveluri ale conştiinţei şi de interacţiunea cu noile surse informaţionale. Mi-a devenit clar de ce, în ultima vreme, toate iniţiativele mele comerciale şi planurile de anvergură „au început să fie înăbuşite cu blândeţe". Am văzut cu absolut alţi ochi acele situaţii în care m-am pomenit astă vară. Una dintre ele a fost atât de absurdă, încât m-a ajutat să încep să mă adun. Iată în ce a constat aceasta.

Cunoşteam o persoană, care mă ajutase în câteva împrejurări, şi încă dezinteresat. Erau doar mici servicii, totuşi era un lucru plăcut.

— Ştiţi, aş vrea şi eu să vă rog să-mi faceţi un serviciu, a zis el. Trebuie să transfer o anumită sumă de bani într-un cont dintr-o bancă din Occident. Eu am să vă înmânez aici aceeaşi sumă de bani, iar dumneavoastră o veţi transmite acelei e care o va indica omul ce va depune banii la bancă, rsoan y**1

Doream foarte mult să-l ajut şi am început să dau telefoane or cunoştinţelor. Era totuşi vorba de o sumă destul de şi nimeni nu putea face transferul. L-am sunat pe solicitant.

__. ştiţi, probabil nu vom mai reuşi, a spus el. Dacă, peste două zile, suma nu va fi transferată, nu mai are nici un rost. Asa că vă mulţumesc pentru ajutor şi să uităm de discuţia noastră.

Eu însă nu aveam linişte din cauza acestei situaţii. Cum aşa, ani dorit ceva şi - na-ţi-o bună! - n-am fost în stare să obţin? Şi, din nou, mai fac câteva încercări. Peste o zi mă întâlnesc cu cel care mă rugase.

— Aţi avut noroc, zic, am găsit o persoană care va transfera banii. Am să vă fac o vizită peste două zile.

— Minunat, dă el din cap a aprobare.

După două zile ne întâlnim şi îi spun:

— Astăzi a sosit o rudă a persoanei care v-a transferat banii. Trebuie să-i daţi lui această sumă.

Fostul meu solicitator zâmbeşte larg:

— N-am bani, zice. îl privesc cu mirare şi încerc să mă dumiresc.

— Dar aţi spus că îi veţi înapoia?

Aveam în vedere că îi voi da peste un timp oarecare. Altfel m-aş fi descurcat şi fără dumneavoastră.

— Bine. Când veţi putea înapoia banii?

— Am să mă străduiesc s-o fac cât mai curând, dar termenul real este peste trei luni.

Bine, îi răspund, vom aştepta.

Seara dau un telefon în America şi încerc să mă justific în faţa persoanei care a riscat să se încreadă în mine:

— Ceva am să împrumut, ceva am să vând, ceva am să câştig, îi spun, dar am să încep să înapoiez banii în timpul cel mai apropiat. Va înapoia omul acela banii sau nu, eu unul mă oblig să-i restitui treptat.

Povestea continuă. După trei luni vin la persoana care ceruse bani. înainte de aceasta îl sunam în fiecare sâmbătă şi el îşi confirma promisiunea.

— Sunteţi gata să înapoiaţi banii? - îl întreb.

El zâmbeşte iar:

— Ştiţi, eu n-am bani.

— Bine. Când mi-i veţi putea da ?

— Nu mai înainte de trei luni, zice.

Stau şi privesc în tăcere podeaua. Ce-i de făcut? Să încerc să rezolv problema prin procedeul, obişnuit pentru Rusia, de restabilire a dreptăţii? Sau să încerc să recurg la posibilităţile care-mi mai stau încă la dispoziţie? In această situaţie mă bucură foarte mult un singur lucru: nu simt nici un pic de supărare sau ură faţă de omul ăsta. Numai pentru aceasta, şi tot merită să pierzi orice sumă de bani. Mă schimb în mai bine, şi acest fapt reprezintă o adevărată fericire. Toate celelalte sunt lipsite de importanţă.

— Haideţi să procedăm în felul următor, propun eu paşnic. De azi, suma începe să crească, pentru început - cu 10 % pe lună. Peste trei luni ea va fi mult mai mare ca acum. Dacă însă, în decursul acestei luni, restituiţi suma, o puteţi da fără dobândă. Aţi împrumutat suma asta de la mine? Aţi împru mutat-o. Prin urmare, puteţi împrumuta şi de la altcineva.

peste câteva zile luăm legătura prin telefon. ; . m încheiat o înţelegere în legătură cu un împrumut şi, > două săptămâni, am să vă înapoiez suma necesară, zice el

Peste o săptămână plec în Crimeea, spun eu. La

dumneavoastră are să vină o rudă îndepărtată de-a mea, în re bineînţeles, am încredere. El le va trimite banii celor cărora le sunt destinaţi.

Peste două săptămâni telefonez din Crimeea la Peterburg. Simt că trebuie să apară probleme în legătură cu banii. Fireşte, starea mea e de vină, dar, nu ştiu de ce, nu sunt în stare să mă calmez. „Va fi un lucru foarte ciudat, m-am gândit, dacă ruda mea va primi banii".

Acest eveniment ciudat s-a întâmplat cu adevărat. Banii au fost restituiţi toţi, dar iată că a doua zi s-au confirmat presimţirile mele. Fiindcă ruda mea a fost un gură-cască, întreaga sumă i-a fost furată din servietă. Am înţeles că sunt supus unui tratament, şi încă unuia cu mijloace destul de radicale, şi m-am liniştit îndată. Iar peste încă o lună, în august 1998, s-a prăbuşit sistemul bancar, apoi economia Rusiei şi, o dată cu ea, toate afacerile mele. Atunci sufletul mi s-a liniştit cu totul.

Am observat că e destul să visez un pic la ceva, nu numai •n gând, ci implicând şi sentimentele, şi totul se destramă 'mediat. Potenţialul sentimental de bază trebuie totuşi orientat mereu nu în exterior, ci în interior, nu spre uman, ci spre D|vm, mai cu seamă acum, în aceşti doi ani.

Derulez fără grabă evenimentele viitoare. Peste zece zile lansez cartea a cincia la Moscova. Voi fi din nou întrebat: ce se întâmplă cu Rusia? De ce oamenii care se află la pute săvârşesc fapte absurde, ilogice, dăunând atât altora, cât şi i înşişi? Şi la mijloc nu e pur şi simplu corupţia, când statul sărăceşte, iar demnitarul se îmbogăţeşte, când se sabotează intenţionat adoptarea unor legi normale. Se creează impresia că oamenii din ţară s-au dezvăţat să gândească şi să conducă Intr-o oarecare măsură, lucrul acesta poate fi explicat prin faptul că în perioada socialismului a triumfat lipsa de profesionalism. Un om de treabă nu putea fi la putere. Oameni lipsiţi de principii şi de moralitate primeau bani şi putere, fiindcă sistemul idolatriza omul. Iar omul nu-i atât trup, cât spirit şi suflet, adică scopuri şi principii, etică şi moralitate. Şi noi, până în prezent, purtăm în subconştientul nostru această orientare.

Cu cât este mai puternică în sufletul fiecăruia dorinţa de a-i dispreţui, a-i urî şi a-i blama pe demnitarii puterii, pe sine, propriul destin, cu cât mai multă energie se risipeşte pentru

căutarea celor vinovaţi şi pentru ura faţă de ei, şi cu atât mai puţină energie rămâne pentru înţelegerea situaţiei şi pentru acţiunile corecte care ar permite schimbarea acesteia.

Pentru a înţelege istoria şi a aprecia just evenimentele care se întâmplă, trebuie să repetăm de zeci de ori:

— Nu trebuie să căutăm vinovaţi. Nu există vinovaţi. Atunci energia distructivă se va transforma într-o energie creatoare şi comprehensivă. Şi totuşi de ce deputaţii, demnitarii şi politicienii noştri nu sunt deloc în stare să gândească şi să conducă? Ceva nu-i în ordine în relaţiile lor cu timpul. Ei nu pot face legătura dintre cauză şi efect. O uluitoare lipsă de perspicacitate.

— . judecăm logic. Materia constă din spaţiu, adică, potrivit • "i moderne, este spaţiu curbat într-un anumit mod. M teriei şi spaţiului le dă naştere timpul. Pentru a înţelege o . atie a o ţine sub control, trebuie să ne detaşăm de situaţie • să ne ridicăm deasupra ei. Orice eveniment se produce în timp Detaşarea de situaţie este, totodată, detaşare de timp. Cu cât mai mult ne detaşăm de o situaţie temporală concretă, cu atât mai mari sunt dimensiunile timpului pe care îl cuprindem şi cu atât mai lent începe timpul să curgă.

Dacă am putea privi, în acelaşi timp, tot Universul, am vedea că el este aproape nemişcat. Toate valorile umane, de asemenea, constau din timp. Cu cât suntem mai ataşaţi de principii şi idealuri, de etică şi moralitate, de bani şi carieră, cu atât mai puţin vom fi în stare şi să judecăm normal.

într-o situaţie nouă şi neaşteptată, gradul de detaşare, de abstragere al omului trebuie să fie cu câteva diviziuni mai înalt, altfel el nu va fi în stare să înţeleagă noua situaţie şi să păstreze controlul asupra ei.

îndelungata perioadă de stabilitate economică şi politică schimbă pe neobservate gândirea oamenilor care locuiesc în Occident, de aceea lor le este tot mai greu să creeze noi forme de gândire. în Rusia a fost distrusă ideologia, adică spiritualitatea şi moralitatea, şi toţi s-au aruncat de la valorile spirituale spre cele materiale. "Viţelul de aur", la rândul lui, s-a prăbuşit. Rusia, încet şi chinuitor, învaţă să gândească. Se formează o nouă ideologie, are loc revizuirea vechilor valori. L°gica umană funcţionează în Rusia foarte prost. Toţi sunt nevoiţi, câte puţin, să se orienteze tot mai mult spre cea •vina.

Dintr-o astfel de logică se vor forma mai apoi o cultură, o ideologie, o constituţie şi legi noi.

Diagnostichez Rusia anului 1917, înainte de revoluţie Ataşarea de spirit, suflet şi personalitate este enormă, cu mult peste nivelul mortal. Iată de ce trebuie să învingă bolşevicii iată de ce trebuie să fie înjosită personalitatea ţării şi a fiecărui locuitor al ei, trebuie să fie înjosit sufletul ţării, altfel spus, cultura, ideologia, etica şi moralitatea ei, trebuie să fie înjosit spiritul ţării, adică legile ei. Acum înţeleg de ce, în perioada socialistă, au triumfat minciuna şi lipsa de principii, laşitatea şi trădarea.

Diagnostichez Rusia înaintea crizei care a survenit în august 1998 şi după aceasta. Lucru de mirare: după criză, energetica ţării a devenit mult mai curată. Mai bine zis, nu purificarea este cea care mă miră - este un lucru absolut firesc - ci amploarea purificării. S-a modificat radical dependenţa de valorile umane, atât cele materiale, cât şi cele spirituale. Dacă e să judecăm după această dinamică, Rusia este eliberată foarte temeinic de toate cramponările. Cu alte cuvinte, există speranţa că-şi va face apariţia noua gândire de anvergură.

Mă uit la alte ţări şi se dovedeşte că situaţia nu e prea bună.

S.U.A., de pildă, aveau mai înainte nişte parametri excelenţi, acum însă energetica lor seamănă tot mai mult cu energetica Rusiei înainte de revoluţie. Altfel spus, concentrarea asupra principiilor, eticii şi moralităţii devine tot mai puternică.

Germania e într-o situaţie de impas, concentrarea asupra valorilor spiritului este uriaşă. Olanda stă şi mai prost. Acum e clar unde sunt bazele narcomaniei, ale homosexualităţii.

încep să înţeleg întâmplarea pe care mi-a povestit-o un

închipuiţi-vă, mi-a spus el, deschid un cont într-o bancă

Berlin. Depun acolo 10.000 de mărci, apoi transfer din

erica în contul meu 20.000 de dolari, ceea ce înseamnă mai . . jg 30.000 de mărci. în total - circa 43.000 de mărci. V oiam să-mi cumpăr o maşină în Frankfurt. M-am dus la filiala băncii, am spus numărul contului şi am primit 7.000 de mărci. Această sumă nu-mi ajungea ca să cumpăr maşina. Aşadar, în cont trebuiau să mai rămână 35.000 de mărci.

M-am gândit să-mi scot o carte de credit, ca să nu alerg de fiecare dată la bancă. Mă duc cu traducătoarea la bancă şi-mi exprim dorinţa de a primi o carte de credit. Ei bine, nemţoaica

din faţa computerului îmi spune că ei nu-mi pot elibera o carte de credit, deoarece eu am în cont doar 3.000 de mărci.

Eu fac ochii mari.

— Vreţi să spuneţi că nu am mai mulţi bani în cont?

— Da, nu aveţi mai mulţi bani.

— Şi ce-i de făcut?

— Clarificaţi la oficiul central al băncii din Berlin, ridică ea din umeri.

Mă duc la Berlin, intru la oficiul central şi încerc să mă lămuresc. Un funcţionar al băncii cercetează totul şi mă anunţă calm că nu am bani în cont. îmi dau seama că am pierdut. Ei poftim! Şi cică nemţii sunt ordonaţi şi punctuali.

Fiindcă veni vorba, continuă el, mi s-a povestit cum un cuplu a adus la o bancă germană o mare sumă de bani, a inmânat-o operatoarei, ca aceasta s-o depună în contul lor, şi nici Pr'i gând nu Ie-a trecut să ceară vreun act care să confirme faptul că au transmis banii. Iar operatoarea a declarat apoi că n-a luat banii. Atunci când au mers să se plângă directorului băncii, acesta Ie-a spus că o cunoaşte pe acea doamnă de mult şi că aşa ceva pur şi simplu nu se poate întâmpla. Dar eu am mai făcut transferuri de bani şi prin alte bănci. îmi trece prin minte că trebuie să mă duc în America şj să încerc să găsesc documente care să dovedească transferul banilor în banca germană. Deocamdată însă, pentru orice eventualitate, l-am delegat prin procură să-mi administreze contul pe un prieten care locuieşte în Berlin, ca acesta să încerce să obţină vreo informaţie nouă. Peste două săptămâni, el m-a sunat. Şi ce crezi că mi-a spus? Ridic din umeri:

— Nu pot nici măcar să-mi închipui.

— Ei bine, s-a dovedit că în contul meu sunt depuse doar 3.000 de mărci, iar în contul în dolari, ca mai înainte, se aflau 20.000 de dolari. Probabil, ei pur şi simplu nu consideră dolarii drept bani. Adică, atunci când i-am întrebat: „Am eu bani în cont?", ei, din cine ştie ce motive, se refereau doar'lî mărci. în unele bănci, valuta străină încasată este convertită loc în cea locală. în Rusia mi s-ar fi spus: I

— Aveţi puţini bani în contul în ruble; dacă doriţi, puteţi vira banii din contul în valută şi primiţi carte de credit.

în Germania însă lucrul acesta este imposibil. Acolo rotiţa se opreşte într-o singură poziţie. Clac! - şi punct, altfel nu e

posibil. Ştii, e ceva de-a-ndoaselea în capul lor în ultima vreme. Te uiţi, omul pare inteligent, normal, dar e de ajuns să se ciocnească de o situaţie atipică şi mecanismul nu se mai pune în funcţiune. în cap e vacuum. Dacă pe pământ se va schimba radical situaţia, ei toţi vor dispărea ca mamuţii.

... îmi vine în minte această discuţie. în ţară îşi fac apariţia o concepţie despre lume corectă şi legi normale, iar ţara se transformă dintr-un deşert într-o grădină înfloritoare. Din zi în 7Î ideile devin tot mai materiale. Iar înflorirea sau degradarea rapidă a omului depinde de modul de gândire cu care îşi va face el intrarea în mileniul al treilea.

Mă ridic din pat şi mă duc la baie. Las la o parte toate gândurile cu caracter general şi mă gândesc la ziua pe care o am în faţă. Timp de câteva zile am să stau, pur şi simplu, culcat acasă şi, pentru prima oară în ultimii câţiva ani, n-am să fac nimic. Azi am treabă - trebuie să vizitez o bolnavă de cancer. Boala ei a ajuns la al patrulea stadiu, ea nu se mai poate ridica din pat.

Dacă aş fi plecat în Crimeea, după cum îmi plănuisem, n-aş fi reuşit să merg la ea. Şi dacă e pe-aşa, se vede că asta este soarta. îmi fac din nou socoteala: pot oare s-o vindec? După toate probabilităţile - pot. Pot oare acum să-i stabilesc diagnosticul de la distanţă? Nu se poate. Prin urmare, şi eu prezint disfuncţii asemănătoare şi, în procesul diagnosticării, se poate isca o rezonanţă periculoasă pentru noi amândoi. Oare în ce moment n-am făcut faţă probei?

Mă deconectez în interior de la toate şi încep să-mi examinez evenimentele de pe parcursul vieţii. în fiecare eveniment observ aceeaşi disfuncţie. Trufie sporită, ambiţii P°nte şi concentrarea asupra propriului eu uman.

Nu mai sunt în cauză banii şi un destin fericit. Situaţia s extinde pe o scară mult mai largă şi este mult mai periculoasă iar consecinţele sunt mult mai grave. Rinita mea acută de acum şi bronşita sunt, de asemenea, legate de aceasta. Este prima iubire. Este vorba de exploziile de îndrăgostire ale tinereţii noastre. Se pare că, la prima iubire, amploarea cuprinderii valorilor umane creşte de sute de ori, iar un comportament corect este aici de sute de ori mai important decât în alte situaţii.

De zeci şi zeci de ori parcurg acea situaţie când mi-a fost ofensată iubirea, dar, ca şi până acum, îmi este interzis s-o diagnostichez pe pacienta mea. Na-ţi-o bună, nici nu bănuiam câtă nemulţumire de sine, lipsă a dorinţei de viaţă, renunţare la iubire am acumulat când mi-au fost umilite sentimentele luminoase.

„ Cât de interesant este orânduită viaţa, mă gândesc, peste un an m-aş fi putut alege cu un cancer pulmonar şi n-aş fi izbutit să-i depistez cauza. Dar, când vreau să ajut pe altcineva, îmi este mult mai uşor să mă detaşez de situaţie şi îmi apare o înţelegere corectă, care mai apoi îmi permite să mă salvez şi pe mine".

Atunci când ne îndrăgostim pentru prima oară, se produce o atingere a nivelurilor celor mai înalte ale valorilor spirituale. în cazul emoţiilor noastre obişnuite putem cuprinde o lume -două, dar. când izbucneşte iubirea, se poate întâmpla să cuprindem toate cele treizeci şi trei de lumi, adică întreg Universul. Şi dacă, atunci când prima iubire ne-a fost umilită, nu căutăm vinovaţi, iertăm şi ne păstrăm iubirea oe Dumnezeu, avem şansa de a nu depinde de întregul Univers

## ATITUDINEA FATĂ DE PRACTICA DE VINDECĂTOR

2 decembrie 1998. în seara asta plec la Moscova. Acolo va trebui să întâlnesc şi să ofer consultaţii câtorva persoane care au probleme de rezolvat. Apoi voi ţine o prelegere.

Zâmbind, îmi amintesc cum a evoluat atitudinea mea faţă de consultaţii, şedinţe de tratament. Primul meu impuls, cum e şi firesc, este dorinţa de a-I ajuta pe pacient. Al doilea meu impuls însă oscila, se schimba mereu. La început a fost contemplarea minunii. Era de ajuns numai să vreau şi pacientul se însănătoşea. îmi treceam de câteva ori palmele deasupra locului afectat de erizipel şi, a doua zi, inflamaţia dispărea. Apoi a urmat concentrarea asupra aptitudinilor, posibilitatea de a mă perfecţiona şi de a merge mai departe. Un timp oarecare, singura mea sursă de venit au constituit-o consultaţiile. Treptat, totul a început să se transforme într-o necontenită câştigare a banilor. Atunci m-am dedicat picturii Ş1 j sufletul meu se odihnea. Peste câţiva ani, când am văzut că etica poate fi considerată o ştiinţă, am apucat-o din

aceeaşi cale, fiindcă eu unul nu pot trăi fără o
Itare continuă. Nu era vorba doar de dezvoltarea aptitu-
1 'lor ci de posibilitatea de a-mi aprofunda concepţia despre
„ne Apoi am intrat la cooperativa de pe lângă Institutul de
edicină N"l şi, din nou, filozofia şi aptitudinile mele au prins
ă servească tot mai mult la câştigarea banilor. Atunci dorinţa
de a-mi continua activitatea de vindecător a început să dispară.
Mă ciocnisem de un zid.

în martie 1990 am descoperit pentru prima oară ceea ce mai târziu am numit „Structuri karmice". Am ajuns până la un nivel de extremă adâncime, unde nu mai pătrunsese nimeni. La acest nivel, medicina, psihologia, pedagogia, fizica, filozofia s-au dovedit a alcătui un tot indivizibil.

S-au deschis perspective uriaşe pentru cunoaşterea lumii. Pentru mine, lucrul acesta era ca un narcotic. Mai apoi, totul a început, din nou, să fie frânat. La un moment dat, şi-a făcut loc înţelegerea: „Eu nu trebuie să-i vindec pe oameni, eu trebuie să-i ajut să se vindece. Pentru aceasta însă ei trebuie să se schimbe. Prin urmare, trebuie să găsesc posibilităţi şi moduri de schimbare în profunzime a caracterului omului".
hi căutarea unor astfel de schimbări am analizat logic chestiunea şi am ajuns la singura soluţie posibilă: pentru a ne schimba pe noi înşine, caracterul nostru, este necesar să transcendem limitele propriului eu. Ştiinţa nu ne poate oferi mijloace adecvate în acest sens. Toate tehnicile de înrâurire
•silică şi fizică, inclusiv substanţele chimice, n-au reuşit să ^
t'nă decât o detaşare de scurtă durată. Ele n-au fost în stare
producă în caracterul individului schimbări de profunzime, stabile, pe când detaşarea de cele omeneşti, acumularea iubirii de Dumnezeu face ca acest lucru să devină posibil. Şedinţele mele cu pacienţii s-au transformat într-o căutare a unei modalităţi de schimbare a fiinţei umane, a personalităţii şi a concepţiei despre lume. Un aspect foarte important: m-am convins că lozinca nu funcţionează dacă autorul însuşi nu îndeplineşte acel lucru spre care îndeamnă. Soarta mă obliga să „rodez" pe propria-mi piele unele dintre soluţii, punându-mă în faţa unor situaţii fără ieşire. Şi doar atunci când, agăţându-mă de logica Divină, reuşeam să le fac faţă, îmi era permis să le aduc la cunoştinţă şi altora. Această manieră de lucru le permite pacienţilor mei să obţină o schimbare reală şi să supravieţuiască

situaţiilor critice. în ceea ce mă priveşte, şedinţele cu pacienţii îmi ofereau posibilitatea de a mă autoperfectiona şi şansa de a mă salva pe mine şi pe copiii mei, căci am constatat că am o moştenire ereditară nu prea bună. In ultimul timp însă şedinţele au devenit grele şi istovitoare, iar, mai nou, de când au început să mi se ducă de râpă şi sănătatea fizică, şi toate treburile, simt o oarecare jenă să mai ofer consultaţii.

Dar iată că, de curând am reuşit s-o scot la capăt cu „tema personalităţii" şi lumea a devenit din nou frumoasă în ochii mei. Am înţeles că este necesar un grad mult mai mare de detaşare de eu-\ uman.

Cramponările astea se vor strecura la nesfârşit, atâta timp cât nu văd în mine decât o fiinţă umană. De fapt, eu descind din cauza primară, sunt conectat la ea, o port în mine şi eu-\ meu adevărat este cel Divin. El este cuprins în Dumnezeu şi î'1 iubire. între eu-\ uman şi cel Divin există trepte intermediare. Trebuie să le urc, percepând tot mai clar realitatea ew-lui Divin • diminuând pas cu pas dependenţa de eu-\ uman. Nu demult, în timp ce mă pregăteam de o şedinţă, acor-, mj forţele la o nouă zi de muncă grea şi chinuitoare i tru ajutorarea pacienţilor, m-a străfulgerat gândul: înainte le spuneam oamenilor: „Vă rugaţi nu pentru a cerşi şi a obţine ceva ci, ca prin rugăciune şi iubire de Dumnezeu, să vă schimbaţi voi înşivă". Cu alte cuvinte, mă rugam pentru mântuirea ew-lui uman, pe când menirea rugăciunii este de a salva ceea ce este Divin în noi. în măsura în care ne axăm viaţa pe păstrarea şi sporirea Divinului din sufletele noastre, începe să înflorească şi să se dezvolte umanul. Mi-am zis
atunci:

— îi inviţi pe oameni la şedinţele tale pentru a-i ajuta să descopere şi să simtă realitatea propriului eu Divin. Pentru tine însă şedinţele înseamnă aceeaşi posibilitate de a-ţi spori Divinul din suflet.

## PURIFICAREA

Stau la birou şi privesc cadranul ceasului. La 11.00 trebuia să mă sune o pacientă, căreia îi promisesem o consultaţie telefonică. Acum e 11.15, dar telefonul nu sună. Afară, dincolo de geam, se face simţită primăvara, deşi nu e decât 19 februarie. Străluceşte un soare cu adevărat primăvăratic, peste tot se aşterne zăpada. Recentele ninsori au dat la început

farmec orașului, apoi troienele albe s-au topit şi s-au transformat într-o masă lichidă de culoare brună. Oraşul a revenit la aspectul său dintotdeauna: mizerie, şosele proaste, semafoare defecte. „Ţara semafoarelor defecte" - m-am gândit. Dar imediat pun capăt tentaţiei de a duce mai departe aceste gânduri. Pur şi simplu, moralitatea, onestitatea, iubirea umană sunt călcate aici în picioare şi ţara suferă. Ne-am închinat la cele omeneşti, deci urmează să fim vindecaţi prin suferinţă de această tendinţă. Iar goana după vinovaţi nu poate decât să agraveze situaţia. îmi amintesc zâmbind întâmplarea de ieri. Ne deplasam cu maşina unui amic spre Ermitaj de-a lungul de gheaţă.

Auzi, tu nici de dragul copiilor tăi n-ai vrea să pleci din Rusia?

Am rămas un timp tăcut, cu ochii aţintiţi spre geam, dincolo de care se perinda peisajul urban.

— De fapt, în primul rând, tocmai de dragul copiilor nu vreau să plec de aici, am răspuns eu într-un târziu. în urmă cu două zile m-am întors de la Berlin. Mai toţi acei care au emigrat în Germania au făcut-o de dragul copiilor şi aproape 80 % din copiii lor au devenit narcomani. Aici, în ţara asta, ei au fost umiliţi în fericirea lor umană, dar , stabilindu-se acolo, ei au început să se închine acestei fericiri şi să trăiască numai pentru ea, astfel încât axarea pe conştiinţă şi pe eu-\ uman li s-a intensificat de câteva ori. Şi uite aşa, pentru a supravieţui, copiii lor sunt nevoiţi să devină narcomani.

— Şi ce ne rămâne de făcut, să stăm şi mai departe în mizerie şi să preamărim iubirea de Dumnezeu? - zâmbeşte interlocutorul meu.

Ce să-ţi spun? Că ne-am trezit cu toţii în mizerie nu este deloc întâmplător, cât despre iubirea de Dumnezeu, ea trebuie preamărită oricând. Şi apoi, eu nu încerc acum să propo văduiesc ceva, nu fac decât să constat faptele aşa cum sunt ele.

Am avut o pacientă tânără, armeanca de origine. Când revenea pentru câteva luni în Armenia, fata slăbea, se simţea minunat, sufletul i se umplea de bucurie. Cum se întorcea în Germania, 'mediat adăuga în greutate, începea să-i cadă părul, iar simţurile i se toceau. Toate aceste indicii vorbesc despre In ens'ficarea bruscă a programului de autodistrugere. Nemţii

care locuiesc pe teritoriul Germaniei posedă un fel de imn nitate la bunăstarea materială sporită. Mulţi dintre ei, dună cum am constatat, şi-au trăit vieţile anterioare în Africa de Sud, unde idolatrizarea iubirii umane şi sărăcia lucie fac casă comună. în Germania, dimpotrivă, ceea ce contează este bună-starea şi intelectul. Dar, pe seama reminiscenţelor africane severa şi pedanta Germanie reuşea să se echilibreze interior. Acum însă, pe tot cuprinsul globului, opoziţiile se atenuează şi se anunţă probleme serioase. Mai înainte, gelosul se arunca în cealaltă extremă, dedicându-se carierei şi dezvoltându-şi aptitudinile şi intelectul, iar trufaşul trăia cu problemele de familie sau evada în artă, în poezie. Acum însă ambele extreme au ajuns la o stare de suprasaturaţie, de aceea pendularea de la o valoare umană la alta nu mai este de nici un folos. în momentul de faţă trebuie să dăm la o parte toate cele umane şi să ne îndreptăm paşii spre Dumnezeu. Or noi nu suntem obişnuiţi cu aşa ceva şi nici nu ne pricepem cum s-o facem.

Bărbatul conduce maşina de-a lungul cheiului, doar pe jumătate atent la ce-i spun.

— Nu ţi se pare că, în curând, toţi oamenii cu mintea întreagă vor părăsi această ţară? Bine, să zicem că în Rusia energetica interioară este destul de bună, continuă el, ceea ce se răsfrânge pozitiv asupra copiilor tăi: sufletul lor devine mai curat. Dar cine îi va instrui şi ce pot învăţa ei aici? Structurile de bază ale societăţii au fost demolate. Din cultură s-a ales praful. Potenţialul intelectual i-a fost distrus. Să fie asta garanţia înfloririi în viitor a Rusiei?

— Părerea mea este că, în momentul de faţă, ne confruntăm tia în care starea interioară este mult mai importantă cea exterioară. Prin foame sunt vindecate multe boli. " - o înfometare permanentă duce la epuizare şi la moarte. A tăzi Rusia suferă, în primul rând, de o foame de ordin itual şi moral, foame de iubire umană. Dacă transformările ■ terioare se vor produce, urmează ca şi toate celelalte aspecte, inclusiv cele exterioare, să se schimbe în mai bine.

La o analiză de suprafaţă, lucrurile se prezintă astfel: democraţia nu este posibilă fără un sistem legislativ bine gândit, fără libertatea presei, fără exercitarea controlului

asupra funcţionarilor de orice rang şi destituirea acestora, atunci când nu sunt în stare să se achite de îndatoririle lor sau când, prin acţiunile lor, prejudiciază societatea şi statul.

Ne continuăm drumul. Puţin extenuat privesc prin geamul maşinii la clădirile luminate de soare şi la oraşul sclipind sub albul zăpezii. însoţitorul meu observă cu răceală:

— Când Rusia se va însănătoşi, eu cu tine vom fi demult pe lumea cealaltă. Şi totuşi, spune-mi, chiar îţi place să-ţi duci zilele în tot balamucul acesta?

— In primul rând, nu mă plictisesc, îi răspund, iar, în al doilea rând, să ştii că absurditatea asta generalizată nu-mi face câtuşi de puţin plăcere. Dar n-ai ce-i face, ordinea se vindecă prin haos. în ţara asta este inutil să speri într-o logică umană. In schimb, este minunat să trăieşti după cea Divină.

~ Cu o săptămână în urmă, în Germania, am avut un caz cur'os, am continuat eu. O doamnă s-a înscris la mine pentru o consultaţie. Ca să ajungă la destinaţie, ea a trebuit să se P aşeze mai întâi cu trenul, apoi să coboare şi să mai Parcurgă câteva străzi pe jos. Şi, acum, imaginează-ţi cum stă ea pe peron în Germania, ţară în care până şi noţiunea h „bădărănie" este de neconceput. Şi iată că se apropie de ea altă doamnă şi-i arde una zdravănă cu piciorul, apoi o privest năucită, îşi cere scuze şi pleacă. Parcă o văd şi acum cum stă în faţa mea şi-mi povesteşte acest incident, iar pe chipul ei frumos se citeşte stupoarea şi confuzia.

— Spuneţi-mi, ce-a fost asta? - mă întreabă ea uluită, îi fac uşor semn cu mâna.

— Vi s-a dat de înţeles de sus că şedinţa a şi început.

— Cum aşa? - nu se dumireşte ea.

— Pretenţiile dumneavoastră lăuntrice faţă de semeni, în ceea ce priveşte idealurile, moralitatea, etica şi iubirea umană, sunt enorme. De obicei, acest tip de agresivitate se degajă lent, în doze mici, generând disconfort în relaţiile cu oamenii, probleme de sănătate şi necazuri în viaţă. Dumneavoastră veniţi la şedinţă şi toate procesele se accelerează fulgerător. Agresivitatea îndreptată împotriva celor din jur vi se amplifică de sute şi sute de ori. Victima atrage criminalul. Vreau să vă felicit: deşi cu chiu cu vai, aţi reuşit totuşi să acceptaţi această situaţie cam 50 %.

— Iar acum să revenim, aşa uşurel, la problemele noastre, mă adresez amicului meu. Aici, spre deosebire de Germania, vei găsi de mii de ori mai multe posibilităţi de acest gen care să te purifice. Rusia bate toate recordurile nu numai în materie de corupţie, ci şi în bădărănie. Dacă vrem într-adevăr să instaurăm ordinea în societate, să ne punem mai întâi ordine în suflete.

Ne apropiem de intersecţie şi oprim la semafor. Aşteptăm până se aprinde lumina verde şi o luăm din loc. Amicul meu

acceleraţie şi, cu o smucitură, maşina o ia din loc. t" ne apare brusc în faţă o altă maşină, circulând pe
° Şoferul încearcă să frâneze, dar este prea târziu: ne izbim utere de maşina care zbura pe lângă noi. Aceasta o ţine - tr-o goană nebună mai departe, răsucindu-se din mers la igO° loveşte în plin o altă maşină, parcată lângă trotuar, şi, cu bara de protecţie făcută zob, mai parcurge încă vreo 10 metri, după care, în sfârşit, se opreşte. Coborâm din maşină şi examinăm pagubele produse de accident. „Mercedes"-ului nostru i-a fost retezată bara din faţă, în rest maşina n-a avut de suferit.

Un domn de vreo 30 de ani se apropie de noi şi ne întinde cartea lui de vizită.

— Am fost martor că aţi trecut pe verde şi pot s-o confirm, dacă e nevoie, zice el. Acum însă, vă rog să mă scuzaţi, mă grăbesc.şi trebuie să plec.

Din maşina accidentată coboară fără grabă un individ tânăr, cu un aer uşor banditesc.

— Deci aşa, zice el, să fie clar: eu am trecut pe verde, voi - pe roşu.

— Imediat vor sosi şi cei de la poliţia rutieră, cu ei vom sta de vorbă, răspunde însoţitorul meu.

Cât timp se poartă această discuţie, nu pot decât să ridic din umeri. La urma urmelor, ne aflăm în Rusia. Dacă flăcăul ăsta are pile pe unde trebuie, n-o să mă surprindă când, cu trei martori în favoarea noastră, se va constata că, de fapt, noi am fost cei care au trecut pe roşu.

- Ascultă, îi zic amicului meu, am cam îngheţat, hai să mergem să stăm în maşină.

Ne ocupăm locurile în maşină, iar pe mine mă apucă râsul El se uită mirat la mine:

— Care-i treaba?

— Păi, ce crezi că s-a întâmplat? Ne plimbam aşa, vajnici ca boierii, cu maşina şi înjuram Rusia... Încercasem să-mi înving cumva propriile pretenţii faţă de Rusia. în exterior am reuşit, dar nu şi în colţurile cele mai ascunse ale sufletului. Iată de ce ni s-a dat de înţeles de sus că, deocamdată, n-o ducem chiar aşa de rău, că situaţia ar fi putut să fie cu mult mai catastrofală. Dacă am fi ajuns în intersecţie cu o jumătate de secundă mai devreme, cealaltă maşină ne-ar fi izbit în lateral,

exact în locul unde şedeam eu. M-ar fi făcut şniţel, dar nici tu n-ai fi arătat prea grozav.

Mă umflă din nou râsul:

— Ei, ce zici, n-o ducem chiar aşa de rău, nu?

Amicul meu râde în hohote:

— Trăim într-o ţară de vis şi zău dacă n-o ducem minunat! - exclamă el printre sughiţuri.

Toate acestea mi le amintesc acum, stând în biroul meu şi privind pe geam.

Azi e frumos afară. Aş putea ieşi la iarbă verde, dar e mai bine să mă ocup de cartea a şasea. într-o zi cu soare lucrul merge mai cu spor.

Privesc la ceas, e 11.20. Telefonul tace. Deci pot să plec. Mă ridic de la birou şi, în aceeaşi clipă, aud sunând telefonul.

Doamna de la celălalt capăt (mă sună din altă ţară) mi-a studiat destul de atent cărţile. în caracterul ei şi în felul de a abat asupra noastră ni se par o pedeapsă, şi asta fiindcă în viată ne conducem doar după logica umană. Când sufletul încetează să se mai „hrănească" din iubire, ajungând să depindă în totalitate de eu-\ omenesc, se poate produce o dezintegrare a structurilor subtile care sunt responsabile de viitorii noştri urmaşi şi de existenţele viitoare. Dar nu numai aceştia pot fi goliţi de energie. Prin aceste structuri poate fi pompată iubirea din întreaga omenire. Iar, când sufletul nu se mai hrăneşte cu iubire, pierzând contactul cu eu-l superior, avansarea continuă a acestui proces devine tot mai periculoasă pentru toţi locuitorii Pământului. Dacă tot veni vorba, la un nivel mult mai subtil, noi suntem conectaţi la toate civilizaţiile din Univers. Deci le pot fi aduse prejudicii şi acestora.

Intervine un moment de tăcere. Apoi îi aud vocea nedumerită în receptor:

— Nu vă supăraţi, dar nu înţeleg, ce legătură au toate lucrurile astea cu mine şi cu copilul meu?

Atunci îi explic mai departe:

— La copilul dumneavoastră prevalează însemnătatea eu-lui uman: el îşi percepe eu-\ uman ca fiind mai real decât cel Divin. Pentru a îndrepta această situaţie, este necesar ca, în timpul naşterii, să vă fie pus în ordine sufletul prin umilirea eu-hu uman. Mă refer aici la cezariană şi la problemele pe care

le puteţi avea după naştere (poate apărea din senin o infecţie gravă, etc). Cu alte cuvinte, în straturile de profunzime ale sufletului mai sunteţi încă cramponată de valorile umane.

— Cer scuze, spune ea încurcată, dar am muncit mult ca să mă îndrept. în clipa de faţă aş fi în stare să accept orice eşec, orice spulberare a proiectelor şi speranţelor, orice conflict şi relaţii- Socot că trufia şi gelozia sunt pentru mine em deja „închise".

V-aţi pus, de bine, de râu, în ordine straturile superioare motiilor, cât despre cele de profunzime, acolo unde între tiile dumneavoastră şi cele ale copiilor şi nepoţilor există o comuniune, lipsa de armonie încă mai persistă.

— Ciudat, zice doamna, dar am impresia că nu mi-a mai rămas nici un dram de trufie.

__Trufia se naşte din gelozie, îi zic eu.

__ Scuzaţi-mă, dar m-am încurcat de-a binelea, spune femeia.

— La baza trufiei stă axarea pe spirit. Acest gen de axare cauzează cramponarea de voinţă, principii, scopuri, intelect, aptitudini. Aici, de bine, de rău, aţi reuşit să vă învingeţi dependenţa. Dar noţiunea de „suflet" este mult mai amplă decât cea de „spirit". Sufletul dă naştere spiritului. De aceea cramponarea de suflet generează în mod automat şi o
cramponare de spirit. Ce cuprinde sufletul? Iubire de oameni, etică, moralitate, nobleţe, idealuri, relaţii interumane. Dumnea voastră aţi reuşit să puneţi în ordine straturile superioare. Imediat am să testez cât de puternic v-aţi cramponat de diversele niveluri ale sufletului şi o să înţelegeţi mai bine ce vreau să spun. Aşadar, veţi izbuti, în proporţie de 80-90%, să treceţi peste certuri şi despărţiri, păstrându-vă totodată iubirea de Dumnezeu, ceea ce e foarte bine. La baza relaţiilor stau idealurile, spiritualitatea, nobleţea. Prăbuşirea acestor idealuri, nedreptatea le veţi putea accepta însă numai în proporţie de ^%. Cât despre trădare şi ofensarea eticii şi moralităţii, parametrii dumneavoastră coboară mult sub zero: aproximativ minus 500. Iar jignirea iubirii omeneşti n-o veţi putea accent sub nici o formă. Nu numai că nu veţi reuşi să păstraţi iubjre dumneavoastră veţi începe chiar să ucideţi iubirea Divină P) aceea trebuie să vă trăiţi viaţa, acceptând ca o purificare eu-\ui

Divin şi a iubirii Divine orice umilire a relaţiilor si prăbuşirea idealurilor. Trebuie să acceptaţi, de asemenea jignirea moralităţii şi umilirea iubirii umane. Primiţi-le ca pe o şansă de a vă salva copiii şi pe dumneavoastră înşivă. Indiferent de nivelul la care s-ar produce, destabilizarea ew-luj uman trebuie acceptată nu numai păstrând iubirea de Dumnezeu, ci concentrându-vă la maximum asupra acestei iubiri, asupra propriului eu Divin. Trebuie să vă ridicaţi deasupra umanului, să vă diminuaţi dependenţa de acesta, fără însă a vă dezice de el. Iubirea omenească este materia primă pentru iubirea Divină. Cu cât mai iubitori şi mai blânzi am fost în copilărie, cu atât mai multe ni se vor dezvălui în procesul de cunoaştere a iubirii Divine.

— Acum se pare că încep să înţeleg, spune doamna. L-aţi putea examina şi pe soţul meu? De ce are dureri de inimă?

— La el s-au acumulat multe supărări la adresa femeilor, zic eu. Cât despre etică, iubire umană, el este cramponat mai tare decât dumneavoastră.

— N-aţi putea să staţi de vorbă cu el la telefon?

— Sigur că aş putea sta de vorbă, există însă o soluţie mult mai eficientă: schimbându-vă în profunzime, îndreptând situaţia copiilor şi a nepoţilor, dumneavoastră îi puteţi acorda un ajutor mult mai mare decât i-aş putea oferi eu.

— Şi totuşi !ămuriţi-mă, vă rog, de ce sănătatea ş" caracterul bărbatului depind de starea lăuntrică a femeii?

__ Aţi citit cu atenţie cărţile mele?

__Sjgur că da, răspunde ea mirată.

.' yg aduceţi aminte, eu scriam acolo că, până la vârsta de două luni, sexul fătului se poate schimba?

__Aşa este, îmi amintesc.

__£j bine, acum zece zile plecam cu avionul în Germania si mi-am cumpărat un ziar, să am ce citi în timpul călătoriei. Am găsit în el un articol despre o descoperire senzaţională făcută de medici. S-a constatat că, în primele zile şi săptămâni, orice embrion se dezvoltă ca o fiinţă de sex feminin. Sexul copilului începe să se definească abia după două săptămâni, când fetiţa se poate transforma în băiat sau poate rămâne fetiţă. Savanţii au explicat acest mecanism în felul următor.

La început, pe pământ au existat doar femele, iar înmulţirea se făcea prin autofecundare. Masculii au apărut abia mai târziu. Văzuţi în plan subtil, masculul şi femela sunt unitari, pe când exterior sunt opuşi. Filozofia chineză împarte tot ceea ce există în natură în „Yang" şi „Yin", cele două contrarii: masculin şi feminin. Ei bine, să ştiţi că în fiecare dintre noi este prezent atât principiul masculin, cât şi cel feminin, spiritul şi sufletul. Dar, fiindcă principiul feminin este primordial, reiese că starea lăuntrică a femeii determină în considerabilă măsură nu numai sănătatea şi caracterul copiilor ei, ci şi pe cele ale bărbatului. Mai înainte, dacă e să revenim la terminologia mea de început, descriam acest proces în felul următor: iubirea de Dumnezeu dă naştere iubirii faţă de oameni şi faţă de lumea înconjurătoare. Din iubirea de oameni se naşte etica şi moralitatea. Moralitatea dă naştere spiri-ualităţii, spiritualitatea - intelectului şi aptitudinilor. Acestea, Ia rândul lor, contribuie la dezvoltarea bunăstării materiale Axarea pe prima verigă asigură existenţa fericită şi evolutja favorabilă a întregului şir. Dar, cu cât ne axăm mai mult pe una dintre verigile secundare, cu atât mai iminentă este dezintegrarea întregului lanţ.

— Spuneţi-mi, vă rog, de ce, muncind atât de mult, n-am reuşit totuşi să obţin o purificare în profunzime? - întreabă pacienta.

— Uitaţi-vă şi dumneavoastră, îi explic, să zicem că puneţi accentul pe bani. Ei reprezintă pentru dumneavoastră princi pala sursă de supravieţuire şi stabilitate. Aveţi mulţi bani şi sunteţi fericită. Dar pe urmă încercaţi de 2-3 ori - fără succes - să investiţi aceşti bani, sau cădeţi victima unei escrocherii, sau dă faliment banca în care v-aţi depus banii şi, într-o bună zi, vă treziţi că aţi pierdut totul. Dacă banii reprezintă pentru dum neavoastră unicul punct de sprijin, atunci o să vă ieşiţi din minţi sau o să vă sinucideţi. Dumneavoastră însă aţi reuşit între timp să înţelegeţi că aptitudinile oferă o mai mare stabilitate şi fericire decât banii. Unde sunt aptitudini, acolo sunt şi bani. Dar iată că aţi trecut printr-o serie de eşecuri neprevăzute şi nu mai sunteţi în stare să stăpâniţi situaţia, sau simţiţi că aţî îmbătrânit şi că potenţialul intelectual nu mai este cel de altădată, şi atunci vă daţi seama că spiritualitatea şi

nobleţea aduc o fericire şi o stabilitate mai mare decât aptitudinile şi intelectul.

Când punctul de sprijin îl reprezentau exclusiv resursele băneşti şi aptitudinile, trăiaţi mereu cu grijă şi cu frica de a nu le pierde. Dar, cu cât mai mult vă este frică, cu atât mai curând le pierdeţi. Când scopul dumneavoastră principal este să fiţ' - ci să vă cultivaţi latura spirituală, dependenţa de bani şi nobila ?'

dini scade brusc şi atunci vă este permis să le aveţi. Ei

imaginaţi-vă că idealurile vi s-au prăbuşit, că aţi fost dreptăţită, iar planurile vi s-au risipit ca fumul. Atunci, ntru a supravieţui, mergeţi mai departe. Moralitatea, iubirea de oameni devin sensul vieţii dumneavoastră. Aveţi deja bani, aptitudini, intelect şi spiritualitate, vă bucuraţi de ele, vă scăldaţi în ele şi deţinerea lor nu mai reprezintă un pericol pentru dumneavoastră. Nici măcar nu mai depindeţi de ele, căci sensul vieţii îl vedeţi în iubirea umană, care se situează mai presus de toate acestea. Şi iată că sunteţi cuprinsă de un sentiment de iubire pentru o altă persoană. Iar această persoană vă trădează iubirea, o înjoseşte şi o calcă fără scrupule în picioare. Atunci vă simţiţi eu-\ uman umilit în toate aspectele lui. Dacă nu veţi izbuti să găsiţi un nou punct de sprijin, o să vă îmbolnăviţi şi o să muriţi. Mai înainte omul, blestemând totul, se lepăda de valorile spirituale şi se arunca spre cele materiale, zicând că nu mai crede în nimic, că, de acum încolo, pentru el contează doar banii şi bunăstarea materială, ceea ce salva, într-o măsură oarecare, situaţia. Acum însă acest mecanism nu mai funcţionează. Ne rămâne doar o singură soluţie: să renunţăm la a ne mai sprijini pe eu-\ uman şi pe iubirea umană şi să încercăm a ne simţi eu-\ Divin ca fiind mai real decât cel uman. Pentru a putea simţi mai profund iubirea Divină, trebuie să •ncetinim pentru o perioadă de timp activitatea eu-lui uman. •inibarea funcţiilor conştiinţei se obţine prin eliberarea de regretele trecutului, prin înlăturarea fricii de viitor şi a nemulţumirii de prezent.

Acceptaţi-vă trecutul cu iubire în suflet şi tot cu iubire trăiţi clipa prezentă, priviţi cu iubire în viitor. Dimineaţa şi Sea_ repetaţi: „în toate mă bizui pe voinţa Divină". în acest fel vert bloca procesul de evaluare şi control al situaţiei, care reprezintă una dintre funcţiile principale ale conştiinţei Practicaţi pentru

început acest exerciţiu. Prin aceasta veţi acorda copilului dumneavoastră un ajutor considerabil.

De ce munca depusă până acum nu v-a adus rezultate deosebite? Fiindcă dumneavoastră aţi înlăturat dependenţa de straturile exterioare ale eu-lui uman, împingând totul în interior şi sporindu-vă în felul acesta dependenţa de straturile de profunzime. Din păcate, trebuie să recunosc că o asemenea evoluţie nu venea în contradicţie cu sistemul meu, căci, în mare măsură, acesta servea eu-\ uman. Mai înainte mă rugam pentru salvarea e«-lui meu uman, acum mă rog pentru salvarea celui Divin, mai exact, pentru a-l afla şi a-i percepe realitatea ca fiind cea adevărată. Mai înainte mă rugam să am parte de mai mulţi bani, talente, fericire. Acum mă rog pentru a cunoaşte şi mai mult iubirea Divină şi pentru a depinde cât mai puţin de fericirea umană.

Dacă veţi simţi această diferenţă, veţi reuşi, într-adevăr, să vă schimbaţi.

Timidă, femeia mă întreabă din nou:

— Nu vă supăraţi, dar ce anume, foarte exact, trebuie să fac ca să-mi ajut copilul?

Ei bine, fiţi atentă aici, o să vă fac un bilanţ conform celor trei parametri. Primul - capacitatea de a accepta purificarea iubirii Divine prin umilinţe şi jigniri venite din partea semenilor. Al doilea - capacitatea de a accepta prin suferinţe fizice şi nenorociri. Al treilea -de a accepta purificarea prin moarte. în ceea ce te purificarea prin moarte, disponibilitatea dumnea-astră este apreciabilă - 90%, prin suferinţe fizice - circa 80% iar prin necazuri venite din partea semenilor - minus 100 d unităţi. Prin urmare, în mod automat, copilul dumneavoastră va trebui vindecat prin boală: dacă propria lui mamă nu este în stare să accepte purificarea prin supărări din partea semenilor, atunci ce să mai vorbim de el? Trebuie să vă aduceţi aminte toate acele situaţii în care aţi fost jignită sau aţi avut necazuri din cauza altora şi să le acceptaţi ca pe cea mai indulgentă formă de purificare. Le veţi accepta cu sentimentul de recunoştinţă şi iubire faţă de Dumnezeu. în felul acesta, suferinţele fizice şi nenorocirile din timpul naşterii şi după aceasta nu vor mai fi necesare.

Doamna îmi mulţumeşte şi închide.

îmi mut încet privirea spre geam. De afară răzbate aceeaşi strălucire de început de primăvară. Cred că trebuie să merg şi să fixez acum această conversaţie şi comentariile mele, pentru a le putea include mai apoi în cea de-a şasea carte.

PURIFICAREA KARMEI

Iubirea eternă este dincolo de limitele spaţiului şi ale timpului. Atunci când gândurile, sentimentele şi acţiunile noastre izvorăsc din această iubire, trăim un sentiment de unitate cu toţi cei din jur, fie că unii dintre ei se situează la limita de jos a existenţei, iar alţii au ajuns, după standardele noastre umane, în vârful piramidei. Aruncaţi în prăpastie, departe de fericirea umană, noi încercăm două sentimente diametral opuse: îngrijorare în legătură cu situaţia noastră disperată, dar şi bucuria de a avea, în condiţii de maximă umilire a umanului, o posibilitate incomparabil mai mare de a ne apropia de cele Divine, în timp ce iubirii dezinteresate îi este mult mai uşor să-şi croiască drum spre inimile noastre. Atunci când posedăm o multitudine de bogăţii umane, nu numai materiale, ci şi spirituale, trăim o bucurie pur omenească şi o senzaţie de fericire, dar suntem în acelaşi timp îngrijoraţi că această fericire, care ne inundă, poate să închidă calea spre Divin. Dacă însă, în acel moment, vom împărţi bucuroşi fericirea noastră cu cei care, într-adevăr, au nevoie de constata că nu mai suntem prizonierii fericirii şi că zeiescul n-a părăsit sufletele noastre. Aşadar, una dintre

d'tiile principale ale purificării karmei este educarea ectă a sufletului nostru în iubire pentru tot ce este Divin. Este important să-i explicăm copilului nostru că principalul cod în viaţă îl constituie acumularea Divinului în suflet şi că toate acţiunile noastre se subordonează acestui obiectiv, de a cultiva şi de a păstra iubirea în suflet. Orice altă raţiune ar sta la baza acţiunilor noastre n-ar fi decât agresivă.

îmi amintesc de un pacient pe cate l-am „ghidat" o perioadă destul de lungă de timp. Acesta îmi urma riguros sfaturile, înfrunta cu mult curaj încercările la care era supus, se ruga mult. Şi, pentru un timp oarecare, starea lui se ameliora, dar imediat după aceea urma „prăbuşirea". Analizam sute de ipoteze şi cam un an şi jumătate am lucrat asupra acestei probleme. Nimic nu părea să-i fie de ajutor. Aş fi fost în stare să-

mi continuu cercetările şi 15, şi 150 de ani de acum încolo, în toată viaţa mea n-a existat nici măcar o singură întrebare în faţa căreia eu să fi bătut în retragere, mărturisindu-mi neputinţa. Dar una e tenacitatea şi alta e necesitatea de a accelera soluţionarea unei probleme. Mai târziu am înţeles că, atunci când o problemă nu-şi găseşte rezolvarea la un anumit nivel, răspunsul trebuie căutat în straturile mai ample, aflate la un nivel mai profund. Atât doar că nu trebuie să mă opresc, ci să merg mai departe. Soluţia a venit pe neaşteptate şi într-o manieră elegantă. Am hotărât să-i sondez subconştientul, Pentru a vedea care-i sunt scopurile şi sensul vieţii la acest niv'el, şi s-au dovedit a fi banii şi un destin fericit. Dintr-o dată 1T»-a devenit limpede întreaga situaţie.

— Iată cum stau lucrurile: te rogi, încerci să te eliberezi de ataşamente şi să treci peste încercări, i-am zis, dar în anii precedenţi ţi-ai concentrat eforturile şi ai visat să ajungi celebru şi prosper. Visai să-i întreci pe alţii în aptitudini şi talente. Chiar şi acum, când I te adresezi lui Dumnezeu şi te rogi cu gândul la iubire, tu, în adâncul sufletului, continui, de fapt, să te rogi pentru cele lumeşti şi să vezi în ele scopul principal al vieţii. Dacă vei reuşi să-ţi convingi sufletul şi sentimentele care ţin de straturile cele mai profunde că sensul vieţii tale constă în cultivarea eu-\u\ Divin, fericirea umană nu va mai prezenta un pericol pentru tine. Astfel, atunci când vei traversa perioade de mari succese, nu vei mai fi tentat să dispreţuieşti şi să afişezi o atitudine de superioritate faţă de oamenii care se află pe o treaptă inferioară ţie. Iar când vei avea parte de eşecuri şi căderi, nu vei mai fi cuprins de invidie faţă de alţii şi nu te vei dispreţui pe tine însuţi. Atunci nu va mai trebui să stai în defensivă în faţa iubirii umane. Vei putea fi deschis şi sincer ca un copil. In adevărata iubire nu există noţiunile de „sus" şi ,jos", cum nu există nici victorii şi nici înfrângeri, iar cei ce se iubesc devin, unul pentru celălalt, aliaţi care se ajută reciproc să descopere iubirea Divină. Atunci şi pierderile, şi câştigurile devin doar mijloace de acumulare a Dumnezeiescului în suflet, iar orice acţiune ne sporeşte şi ne consolidează impulsul iniţial. O orientare greşită, în ceea ce priveşte valorile, poate agrava considerabil consecinţele comportamentului nostru şi viceversa: obiectivele corecte determină un comportament corect.

Am să dau câteva exemple.

într-o seară de iarnă, acum o lună, mă deplasam cu maşina de-a lungul insulei Vasilievski.

în faţa mea era un ,jeep" nou şi foarte luxos, care mergea cu o viteză destul de redusă. Am hotărât să-l depăşesc, însă, pentru asta, trebuia s-o iau peste liniile de tramvai. Dar liniile de tramvai din Peterburg sunt într-o stare groaznică. între şine poţi da peste gropi adânci de 30-40 cm. Aici însă segmentul pe care-l aveam de parcurs părea a fi mai suportabil. Am apăsat pe acceleraţie şi am încercat să-l depăşesc. Maşina mea s-a dovedit însă a fi insuficient de puternică, aşa că am rămas în urma „jeep"-ului. „Asta e", m-am resemnat, continuându-mi drumul la vreo 30 m distanţă de cealaltă maşină, care a început să meargă pe dreapta, foarte aproape de trotuar. „Probabil-că vrea să mă lase să trec", m-am gândit şi am început să-l depăşesc. Dar, cu totul pe neaşteptate, când aproape că ajunsesem în dreptul Iui, ,jeep"-ul a început să vireze spre stânga, blocându-mi calea. Nu-mi rămânea altceva de făcut decât să virez, la rândul meu, spre stânga, peste liniile de tramvai. Dar, tocmai aici, porţiunea de drum era foarte proastă.

Maşina mea a intrat cu viteză într-un hop, continuându-şi drumul cu scrâşnete şi scârţâituri. La un moment dat am crezut că roţile îi vor rămâne blocate între liniile de tramvai. Am reuşit totuşi să parcurg în felul acesta o distanţă de aproximativ 50 m, după care am reuşit să trec, în sfârşit, pe carosabil. „Jeep"-ul şi-a redus din nou viteza, aşa că l-am lăsat •n urma mea. Mi-am continuat drumul pe splaiul Nevei, apoi peste podul Palatului, încercând să analizez cele petrecute.
Apoi am citit gândurile şi emoţiile celui care se afla la volanul ,jeep"-ului şi am înţeles despre ce era vorba. La această persoană era în derulare un gând de moarte, amplificat de trei ori, la adresa mea din cauza idolatriei şi a aptitudinilor, îmboldit de curiozitate, am vrut să aflu care este sensul vieţii lui. Am constatat la el multiple gânduri de moarte adresate semenilor pe motiv de idolatrie şi aptitudini.

Traducând cele spuse într-un limbaj mai accesibil, poziţia lui în viaţă era următoarea: „Trebuie să fiu o persoană voluntară, capabilă, inteligentă, trebuie să fiu mai presus de toata lumea. Şi voi anihila pe oricine mi se va pune în cale." El a hotărât, nici mai mult, nici mai puţin, să-mi dea o lecţie, să-şi bată joc de mine pentru tentativa mea de a-1 depăşi. Am hotărât să-i

examinez starea interioară înainte de întâmplarea cu pricina şi după. De obicei, evaluez nivelul trufiei în funcţie de patru parametri:

I- banii;

II - destinul fericit;

III - aptitudinile şi intelectul; -iv principiile şi idealurile.

Cramponarea de destin, aptitudini şi idealuri depăşea la el de două ori pragul periculos. în câmpul lui se profila eventualitatea morţii. în urma incidentului, nivelul cramponării depăşea deja nu de două ori, ci de şase-şapte ori pragul fatal, iar în câmpul lui se configura nu numai propria lui moarte, ci şi moartea copiilor şi a nepoţilor săi. în numai 5 minute, omul s-a distrus pe sine şi a năruit sănătatea şi soarta copiilor şi a nepoţilor săi.

Câmpul meu funcţionează ca un catalizator, ceea ce, probabil, i-a accelerat procesele negative. Dar asta nu schimbă miezul chestiunii. Am realizat deodată de ce japonezii sunt naţiunea cea mai longevivă de pe Pământ: ei nu afişează un comportament grosolan şi nu se înjosesc mii pe alţii.

Suntem cu toţii obsedaţi să ne prelungim durata vieţii, ţinem tot felul de regimuri alimentare, bem apă provenită din topirea zăpezii şi nu ne dăm seama că există o soluţie mult mai eficientă: nu trebuie decât să fim amabili asii cu alţii şi să nu ne mai jignim şi umilim semenii din dorinţa de a ne simţi superiori. Cu siguranţă că un astfel de comportament ne va adăuga 20-30 de ani de viaţă, ca să nu mai vorbim de sănătatea şi viaţa copiilor şi nepoţilor noştri.

Vă voi da încă un exemplu.

— în ianuarie mă întorceam acasă din Crimeea. Trenul a oprit în staţia Oriol. Mi se făcuse foame şi minam zis: jSă risc şi a treia oară". Când călătoream spre lafta, îmi venise pofta de pateuri cu varză. La staţia Kursk, dacă nu mă înşel, în compartimentul nostru a dat buzna o bătrânică foarte ageră, care vindea pateuri. Când am întrebat-o dacă are şi ca varză, ea mi-a pus fără zăbavă pe masă două pateuri, după care a încercat să-mi mai vândă încă vreo cinci, apoi a dispărut. Ei bine, nu era nici urmă de varză în ele. Dacă stau să mă gândesc mai bine, pateurile erau cu cartofi, dar, fiindcă bucătarul se zgârcise cu umplutura, n-am reuşit să înţeleg bine cu ce erau. Lângă bazarul din Ialta am cumpărat de la o tarabă pateuri cu varză. După ce m-am instalat în

compartimentul meu, am încercat să le mănânc. Erau într-adevăr cu varză, dar exact cu atâta cât să-ţi dea de înţeles că nu sunt cu altceva. Şi iată-mă în staţia Oriol, scot capul pe geam şi arunc o privire pe peron, dar nu văd decât o femeie care vinde chefir Şi, vai, cât de mult îmi doream pateuri! Asta e, nu am noroc. Iar să regreţi trecutul, după cum ştim, nu este permis-Cât costă o pungă de chefir? - o întreb pe vânzătoare.

— 15 ruble.

Cu gândul încă la pateuri, îi întind banii, îmi iau chefirul şi urc în compartiment. Nu apuc bine să pun punga pe masă, când aud strigăte de pe peron:

— Mai repede, chemaţi-1 înapoi pe bărbatul acela tânăr, care a cumpărat adineaori chefir! Grăbiţi-vă, că trenul porneşte dintr-o clipă-n alta!

Am crezut că, din neatenţie, i-am dat mai puţini bani decât se cuvenea. Inşfac banii ce mi-au mai rămas şi alerg pe peron.

Acolo stă vânzătoarea de chefir, iar alături de ea a mai apărut o altă femeie.

— Mi-ai dat 20 de ruble în loc de 15 , zice ea, n-am nevoie de banii dumnitale. Ia-ţi înapoi cele cinci ruble.

Cu mintea încă năucită, întind mâna şi iau cele cinci ruble.

— Spune-mi „mulţumesc", îmi cere ea autoritară.

— Vă mulţumesc foarte mult, îi zic.

— Alo, drăguţule, se înviorează femeia de alături. Ia şi nişte pateuri. Trei bucăţi fac exact cinci ruble.

Cumpăr pateurile, îi mulţumesc şi mă întorc în compartiment. Trenul o ia încet din loc. „In primul caz, din pateuri aproape că lipsea umplutura de cartofi, mă gândesc. în al doilea, lipsea varza. Să vedem cum o fi de data asta". Din acestea însă lipsea aluatul. Ţineam în mână nişte pateuri de cartofi, care, în plus, aveau o excelentă umplutură de varză. Gustoase foc, ele, pur şi simplu, mi se topeau în gură. Şedeam cu faţa numai zâmbet: „împotriva sorţii n-am crâcnit, proba am trecut-o, deci acum pot să primesc ceea ce mi-am dorit".

Stând aşa, am căzut pe gânduri: iată cum se întâmplă ca fiecare micro-situaţie să reflecte întreaga noastră viaţă. Nu mai este un secret pentru noi că Universul este holografic, cu alte cuvinte, fiecare părticică de spaţiu conţine informaţia despre întreg Universul. însă Universul este holografic nu numai în spaţiu, ci şi în timp, astfel încât orice întâmplare minoră conţine în plan

subtil istoria întregului Univers. Acum, când pacienţii mă întreabă: „Cum să fac totuşi ca să mă schimb, căci nu sunt în stare să-mi aduc aminte absolut toate evenimentele mărunte din viaţa mea?", eu le răspund:

— Alegeţi două-trei situaţii mai importante din viaţa dumneavoastră şi parcurgeţi-le de sute de ori, astfel încât, încetul cu încetul, umanul să dispară din ele, rămânând doar ceea ce este Divin. Uneori, câteva clipe din viaţa noastră ne pot ajuta mai mult decât ani îndelungaţi de efort continuu.

Sunt curios dacă în câmpul femeii care a renunţat la bani s-au produs schimbări. Privind absent prin geam, culeg me9anic informaţia pentru momentul când am văzut-o prima dată.

Tractul intestinal nu este în regulă, deci avem de-a face cu un program de autodistrugere, cu supărări pe sine şi pe propria soartă. în acel loc poate apărea o afecţiune gravă, cu atât mai mult cu cât, la nivelul subconştientului, agresivitatea faţă de sine este de 300 de unităţi. De asemenea, pot apărea probleme cu inima! Multiple supărări pe bărbaţi, pe sine, pe soartă. Multe regrete legate de trecut. Toate acestea îi pot provoca hipertensiune. Rinichiul stâng nu este în regulă, deci idealurile compromise au făcut-o sâ-i dispreţuiască pe bărbaţi. Să vedem cei patru parametri ai trufiei: sectorul banilor - curat; destinul fericit - pragul critic depăşit de trei ori.

Aşa stăteau lucrurile cu o jumătate de oră în urmă. Interesant, cum o fi starea ei acum? Agresivitatea din subconştient - 300 de unităţi, intestinul curat, inima - curată, se observă doar o mică pată palidă, care indică supărări îndreptate împotriva propriei persoane. Rinichiul stâng este absolut curat.

Trec în revistă cei patru parametri.

Cramponarea de bani - la fel de curat ca mai înainte, cramponarea de destinul fericit - zero, recuperarea este deplină. Să vedem cum stăm cu idealurile. în locul celor 200%, indiciu ce depăşea de două ori pragul critic, au rămas doar 20-30%, care se încadrează în normal.

Privesc îngândurat prin geam. Deseori, în câteva ore de şedinţă, pacienţii mei obţin mai puţine rezultate decât a reuşit această femeie în numai cinci minute. în plan fizic şi subtil, orice acţiune se repetă de câteva zeci şi sute, dacă nu chiar mii, de ori. Dacă admitem că Universul, sub aspect temporal, este holografic, atunci orice acţiune, în plan subtil, se răsfrânge

asupra tuturor urmaşilor noştri şi asupra întregului Univers. Ca să fiu mai exact, nu atât acţiunea, cât ceea ce a stat la baza ei, cauza din care a decurs această acţiune.

îmi amintesc de recenta mea vizită la Berlin. Bărbatul despre care va fi vorba aici a venit la mine să-mi ceară un sfat. Soţia şi copii lui aveau unele probleme, dar câmpul lui arăta minunat. „Nu se poate să aibă un neam atât de curat, m-am gândit atunci. în zilele noastre, aşa ceva este o raritate." L-am rugat să-mi dea numele rudelor lui şi am rămas frapat: la toţi cei din neamul lui, câmpul arăta foarte rău, asta ca să mă exprim în termeni mai blânzi.

— Fantastic, i-am zis, dumneata ai închis interior karma negativă a neamului.

Pun mâna pe pix şi încep să desenez câmpurile informaţionale.

— în 1987, la dumneata s-au produs mari schimbări interioare, iar în cei patru ani care au urmat, până în 1991, dumneata ai trecut cu succes prin toate încercările care ţi-au fost date.

El mă priveşte zâmbind:

— în 1987 mi-am zis: „De acum înainte îmi interzic să mai vorbesc cu asprime sau cu intransigenţă despre oameni sau să judec pe cineva". Apoi au urmat multe situaţii dificile. Am trecut prin toate, oarecum, fără zdruncinări.

Mă gândeam la această discuţie, stând în bucătăria din apartamentul lui berlinez după încheierea orelor de consultaţie. Bucătăria era cufundată în semiîntuneric. Prin fereastra mare şi pătrată urmăream luminile înzăpezite ale Berlinului mocnind în amurg. între timp, amicul meu trebăluia lângă maşina de gătit.

— I-ai ajutat să-şi refacă sănătatea, acum este timpul să te îngrijeşti şi de tine. Propun să bem câte un pahar de vin roşu sec.

— Excelentă idee, l-am susţinut eu. Am turnat vinul în pahare şi am închinat. în timp ce el se ocupa de friptură, eu stăteam la geam cu paharul în mână şi priveam Berlinul, peste care se lăsa noaptea.

Mi-am adus aminte de o altă discuţie, pe care am avut-o în Israel.

Situaţia era următoarea. O cunoştinţă de-a mea a început să tuşească cu eliminări de sânge. S-a prezentat la control şi

medicii i-au găsit la plămâni o tumoră canceroasă destul de mare. Urma să fie operat peste două săptămâni.

— Ce aţi simţit atunci? - l-am întrebat.

El a căzut pe gânduri şi mi-a răspuns:

— în primul rând, nu mi-a mai fost frică. Le-am spus medicilor: „Dacă tot trebuie să tăiaţi în carne vie, daţi-i drumul, tăiaţi". Dar ei nu făceau decât să ridice din umeri.

— Am încercat să citesc cărţile dumneavoastră, mi-a măr turisit el sincer, dar n-a mers. Nu puteam citi şi basta. Atunci soţia mi-a spus: „Ia casetele video". Şi, într-adevăr, casetele au mers. Am stat vreo cinci zile şi le-am urmărit încontinuu, deconectându-mă de la lumea înconjurătoare şi uitând de toate, iar peste câteva zile m-am prezentat la operaţie. Medicii au făcut toate pregătirile necesare, mi-au făcut radiografia de verificare, m-au palpat, m-au examinat şi, când colo, îmi spun că tumora a dispărut.

— Nu mai înţelegem nimic, mi-au spus ei. Veniţi peste o săptămână să vă examinăm încă o dată.

Vin peste o săptămână. Plămânii sunt absolut curaţi. Ei bine, schimbarea cea mai importantă după vizionarea casetelor a fost că am început să privesc cu mai mult calm la tot ce a fost şi ce se întâmplă acum cu mine.

Stau încă la geam, cu paharul de vin în mână. Imediat apare şi amicul meu cu întrebarea:

— Cum toastăm?

Cad pe gânduri, încercând să-i dau o formă de gând emoţiei care m-a cuprins. El mă priveşte cu atenţie.

— încă eşti acolo, şi arată cu degetul în sus. Hai să coborâm pe pământ. Totuşi, dacă vrei să rămânem la sublim, poftim. Să bem pentru ca încrederea în om să nu se transforme în credinţă.

Şi închinăm paharele.

— Genial, îi zic, obiectul credinţei este infailibil. Ceea în ce crezi nu poate fi pus la îndoială şi nici verificat. Noi ne-am închinat omului, am crezut în partid, în guvern. El trebuia să ne conducă spre comunism. De aceea conducerea ţării s-a aflat, de la bun început, în afara oricărui control. Puteau fi exterminaţi milioane de oameni, iar ţara putea fi ruinată şi adusă la sapă de lemn, fără ca cineva să poarte vreo răspundere. Cel în care crezi nu poate greşi. Când nu credem în Dumnezeu, începem să

credem în om, fiindcă stă în firea noastră să credem în ceva, să mergem spre ceva. Dar, cu cât credem mai mult în ceva uman, cu atât mai mult începem să depindem de el şi cu atât mai dezastruoase sunt consecinţele. Această credinţă în om rămâne, până si acum, înrădăcinată în sufletele noastre. Şi, atâta timp cât ţinem să credem in cineva şi să depindem de cineva, umanul din noi trebuie să fie în permanenţă umilit. De aceea nu pot apărea nici legi care să ne permită să ne protejăm demnitatea, averea şi fericirea umană.

— Mai am un toast, zice interlocutorul meu, hai să bem pentru ca nimic în viaţa asta să nu fie luat de noi prea în serios. Să privim la toate cu o doză de umor.

— De acord, zic, serioşi trebuie să fim doar în faţa lui Dumnezeu.

Iar în memorie îmi revine un episod legat de o cunoştinţă de-a mea. Această femeie asistase nu o singură dată la prelegerile mele, îmi citise toate cărţile şi totuşi era mereu necăjită din cauza insucceselor sale în afaceri. Apoi a căzut la pat şi i s-a stabilit diagnosticul: cancer. Atunci, închizându-se în casă, ea a reluat lectura cărţilor mele şi vizionarea casetelor. După un timp, diagnosticul i-a fost anulat.

— Le-am spus medicilor că sunt o persoană blândă. Iar omul blând nu poate avea cancer. Ce puteau să-mi răspundă medicii? îmi zâmbeau şi atât. Dar au rămas stupefiaţi, când a trebuit, într-adevăr, să-mi anuleze diagnosticul.

— Cu toate acestea, nu aţi avut suficientă bunăvoinţă faţă de sine şi faţă de propria soartă. Acum însă staţi mult mai bine, i-am zis.

Dar schimbarea cea mai importantă a urmat abia după aceea. Ea m-a sunat de câteva ori în decursul ultimei jumătăţi de an. Era vocea unei persoane complet transformate. Nici urmă de deprimare, regrete sau insatisfacţie. Ea a reuşit să se elibereze definitiv din captivitatea grijilor umane, iar acum nu făcea decât să-şi menţină mereu în suflet senzaţia de iubire şi seninătate.

Mă aflam deja în avionul care mă ducea de la Berlin înapoi la Peterburg, când mi-am amintit de un alt caz, cu o doamnă din New York, pe care o cunoşteam de mult timp. De fiecare dată când soseam în America, ea mă ruga s-o examinez pe fiică-sa şi, de fiecare dată, citeam în câmpul acesteia o moarte posibilă.

— Nu mai înţeleg nimic, îmi spunea ea tulburată, doar mă rog tot timpul şi lucrez mereu ca să mă armonizez!

Nu ştiu, îi răspundeam, nu se văd schimbări lăuntrice şi nu înţeleg de ce. Fata ia prea în serios tot ce se întâmplă. Ea nu este capabilă să accepte sub nici o formă eşecul, jignirea, umilirea.

— Dar trăim în America, îmi aminteşte ea cu prudenţă. Dacă va avea o atitudine nepăsătoare, nu va mai reuşi să obţină nimic în viaţa asta.

— în exterior, desigur, lumea trebuie abordată cu seriozitate. Dar, în sufletul nostru, nu se cuvine s-o luăm în serios. Atunci când esenţa noastră umană, şi nu cea Divină, constituie punctul de sprijin şi scopul nostru în viaţă, începem să depindem de tot ce este uman şi, ca urmare, să-l luăm în serios. îndemnaţi-vă fiica să se roage cât mai des şi să-şi repete mereu că fericirea supremă şi sensul vieţii este acumularea Divinului în suflet. Iar tot ce este uman serveşte doar drept mijloc pentru această sporire interioară. Ar fi bine, pentru început, să caute să se detaşeze de tot ce-i este mai drag şi mai apropiat. Să repete mereu: „Iubirea pentru o altă persoană şi orice fericire terestră sunt pentru mine un mijloc de a spori Divinul din suflet".

Am vizitat din nou New York-ul şi am rămas plăcut surprins când, stând de vorbă cu doamna, am examinat câmpul fetei.

— Felicitările mele, i-am spus, câmpul fiicei dumnitale nu numai că s-a purificat, ci începe să capete, puţin câte puţin, strălucire.

— Ştii, nu demult am întrebat-o ce părere are în legătură cu problemele şi necazurile de la şcoală?

— Mi-am schimbat complet atitudinea faţă de ele, mi-a răspuns fata. Am început să am senzaţia că plutesc parcă deasupra lor.

Medicii de la un centru de cercetări de lângă San Francisco au examinat câteva mii de cazuri de vindecare spontană la bolnavii de cancer. Ei au vrut să vadă dacă există ceva comun tuturor acestor cazuri şi să descopere mecanismul prin care boala a fost învinsă. S-a dovedit că cei vindecaţi au avut în comun un singur lucru: schimbări radicale survenite în destin. Se întâmplă deseori ca, în situaţii critice, omul să se roage şi să-şi revadă

întreaga viaţă, dar, cu toate acestea, schimbările benefice să nu se producă. Căci, în adâncul sufletului, ca şi până acum, el nu se poate detaşa de ceea ce-i este drag, iar, în aceste condiţii, structura lui interioară rămâne neschimbată.

Dar vreau să mă întorc la evenimentele din 1991. Mi se stabilise diagnosticul: cancer cu metastaze. Dacă, în acel moment, fratele meu, care este chirurg, mi-ar fi spus că există totuşi o şansă de cinci la sută să supravieţuiesc, probabil, aş fi murit. Aş fi tremurat tot timpul pentru viitorul meu, mi-aş fi pus toate speranţele în el, m-aş fi agăţat cu disperare de ultimele procente, concentrându-mă tot mai mult asupra eu-\ui meu uman şi lăsându-mi tot mai puţine şanse de a supravieţui.

— Ai la dispoziţie opt luni, mi-a spus el atunci, nu ai nici o şansă să supravieţuieşti.

Timp de trei zile rni-am luat rămas bun, o dată pentru totdeauna, de la tot ce mi-a fost mai drag. Apoi am început să citesc Biblia. Acolo am dat peste cuvintele „Dumnezeu" şi „iubire" şi, din clipa aceea, am început să trăiesc doar cu aceste noţiuni. O lună mai târziu, medicii mi-au stabilit un diagnostic complet diferit de cel iniţial. Aşadar, în măsura în care suntem capabili să ne detaşăm de eu-\ uman, percepând realitatea eu-lui nostru Divin, alcătuit din iubire eternă, devin posibile schimbările benefice ample în corpul şi sufletul nostru. Dar, înainte de a păşi în Divin, se cuvine să lăsăm în urmă tot ce ţine de uman. Să ne detaşăm de toate acele lucruri de care ne agăţăm, de obicei, în viaţă şi, în primul rând, de acelea care ne sunt, în cel mai înalt grad, dragi şi apropiate. Apoi trebuie să ne eliberăm de toate supărările.

De curând m-am convins încă o dată cum refuzul de a ne despărţi de eu-\ uman blochează calea Divinului spre sufletele noastre. Mi-am dat seama că, atunci când te rogi, este interzis să speri la ceva. Căci speranţa în sine reprezintă deja un scop. Ea trăieşte în spaţiu şi în timp. Şi, dacă ne rugăm sperând la ceva, ne rugăm, de fapt, pentru cele umane. Dacă, în timp ce ne rugăm, continuăm, în adâncul sufletului, să ne regretăm trecutul sau să tremurăm în faţa viitorului, nu facem decât să agităm în van aerul. Căci nu vom fi lăsaţi să stăm nici măcar la porţile celor Divine. De ce totuşi tindem spre Dumnezeu şi spre iubire? Fiindcă este o fericire incomparabil mai mare decât orice fericire umană.

## STAREA LĂUNTRICĂ

De dimineaţă sunt scuturat de accese violente de tuse. Mă ocupam de sortarea bileţelelor, când am dat, în unul din ele, cu ochii de diagnosticul deja familiar.

Bileţelul venea din partea unei tinere, care scria că mama ei are cancer la plămâni, adenocarcinom. Grafia mă ajută să ajung la biocâmpul mamei. Acolo se citeşte o posibilă moarte a fiului ei. Tema - axarea pe idealuri, aşadar, gelozie şi trufie, în subconştientul acelei femei, agresivitatea îndreptată împotriva oamenilor se ridică la 900 de unităţi. închiderea viitorului este de 600 de unităţi. întrucât fetele sunt orientate cu precădere spre aspectul material, în perioada conceperii şi naşterii lor se produc zdruncinări ale planului material. Pentru ca un băiat sănătos să vină pe lume, este necesară o destabilizare a aspectelor spirituale, adică pierderea controlului asupra situaţiei, prăbuşirea idealurilor şi a speranţelor, nedreptatea etc. Această femeie avea un caracter dur, iar aspectul intelectual-volitiv era destul de pronunţat. Tendinţa de a jigni cu gândul, de a vorbi de rău şi de a blama erau puternic accentuate. De aceea, procedura de purificare a fost îndeplinită doar în proporţie de 10-15 la sută, minima acceptabilă fiind de 50 la sută. Automat, s-a produs un transfer asupra copilului, problema coborând deci în straturile mult mai profunde ale sufletului. Acum va trebui să se roage, să depună eforturi de armonizare, să-şi revadă de multiple ori viaţa şi, atunci, schimbările benefice nu vor întârzia să apară. Dar, pentru ca aceste schimbări să meargă mai departe, în profunzime, şi să înceapă purificarea sufletului copilului, ea va avea nevoie, date fiind condiţiile, de un an şi jumătate de eforturi, pe când tabloul general arată că ea ar mai avea doar o jumătate de an. Se poate, desigur, îmbina rugăciunea pentru copii şi nepoţi cu efortul de armonizare interioară, cu toate acestea, dacă nu se înregistrează schimbări de profunzime, ruga pentru urmaşi nu are nici un efect.

M-am convins de acest lucru în timpul orelor de consultaţie. Mai înainte, confruntându-mă cu un astfel de caz, m-aş fi mulţumit să zic: „Aici totul e clar! O prea puternică axare pe eu-\ uman, prea multe supărări şi pretenţii acumulate în suflet. Deosebit de nefavorabil copiilor şi nepoţilor. Faceţi un efort, schimbaţi-vă, şi atunci veţi fi sănătos."

Totodată îmi dau seama că informaţia oferită de mine poate armoniza cu succes structurile lăuntrice ale omului, viaţa lui trecută şi pe urmaşii lui. însă, când emoţiile agresive cuprind două sau trei vieţi precedente, transformările de profunzime avansează foarte lent şi chinuitor. Această muncă poate dura circa cinci ani. Sistemul meu nu are o asemenea anvergură încât să permită obţinerea armonizării într-un termen mai scurt. De aici rezultă că nu voi fi în stare să le salvez viaţa unora dintre pacienţii mei grav bolnavi. Dacă aceştia au la dispoziţie mai puţin de un an, iar amploarea emoţiilor agresive din subconştient este imensă, sistemul meu nu este suficient pentru a-i ajuta să-şi învingă inerţia emoţiilor agresive.

Speram totuşi să descopăr mecanismul depăşirii emoţiilor de proporţii.

îmi amintesc cum a venit la consultaţie o doamnă care avea cancer la sân.

— Vreau să vă spun că am început să simt cu un an înainte că ceva nu e în regulă. De câteva ori am mers pe la medici să mă vadă. însă aceştia îmi zâmbeau şi-mi spuneau că am inventat totul, că starea mea fizică este normală. Le-am dat crezare şi m-am liniştit. Dar când au început adevăratele probleme şi m-am adresat specialiştilor, s-a dovedit a fi prea târziu. A trebuit să mă opereze şi să-mi extirpe un sân.

Din nou mă duc cu gândul la vechile mele probleme. în ultimul timp nu mă lasă nişte dureri sâcâitoare în partea dreaptă a pieptului. Viitoarea tumoare, ca de altfel orice altă afecţiune, se formează mai întâi la nivelul câmpului. Parţial, problema este proiectată asupra straturilor de suprafaţă. Afecţiunea fizică nici nu există încă, cu toate acestea în regiunea respectivă încep deja să apară dureri surde, care pot reveni periodic în decursul mai multor ani. Ele sunt ca nişte semnale care ne avertizează că ceva nu e în regulă. Şi, dacă în acest răstimp nu se produc schimbări lăuntrice, atunci urmează să se declanşeze adevărata boală.

Aceste dureri, revenind din când în când, mă ţin aşa de aproape 15 ani. îmi amintesc bine momentul când au apărut pentru prima dată. Am avut deseori bronşită. Ţin minte cum, fiind elev la colegiul militar „Suvorov", am zăcut două luni cu bronşită, iar tratamentul nu dădea nici un rezultat. „N-ai ce-i face, drăguţule, îmi spunea şeful dispensarului medical, e timpul să te cauţi de

tuberculoză". Analizele n-au relevat nimic şi am fost externat. Mi s-a spus: „Dacă situaţia se înrăutăţeşte, te vom reforma pe motiv de boală".

Atunci m-am îmbărbătat, mi-am mai descreţit fruntea, am început să mă mişc şi, peste câteva zile, totul a dispărut fără urmă. Când lucram pe un şantier de construcţii din Leningrad, am fost bolnav de pneumonie de trei ori într-un singur an. Nu reuşeam nicidecum să-mi înving nemulţumirea faţă de lumea înconjurătoare. Dacă tot veni vorba, probabil, datorită şantierului am rămas în viaţă, căci aveam obiceiul de a mă lăsa absorbit de lumea ideilor şi a conştiinţei până într-atât, încât începuseră să mă părăsească simţurile. Pe şantier însă nu aveam timp de gândit. Deşi urmam o facultate la seral, cea mai mare parte a timpului mă mişcăm şi luptam pentru supravieţuire, căci, cu felul meu de a fi, era destul de dificil să evit accidentele sau să n-o păţesc şi mai rău, mai ales că lucram pe un şantier.

Ei bine, pe la mijlocul anilor '80 - eram deja căsătorit şi aveam şi o fiică - oraşul era bântuit de o epidemie de gripă. Atunci am căzut şi eu la pat. Temperatura mi se ridicase până aproape de 4I°C. Totuşi nu era un caz de gripă. Tuşea, sputa, senzaţia de strângere în piept, toate aceste simptome îmi erau deja familiare. Pe atunci însă nu aveam de unde să ştiu că nu răceala era capul răutăţilor, ci idealismul neîmpăcat pe care-l proiectam asupra celor apropiaţi şi asupra lumii înconjură-toare. Am încercat să mă vindec de unul singur, purtându-mi palmele deasupra corpului. Peste două zile, febra a scăzut la 37°C, deşi n-am luat nici un medicament. Am hotărât totuşi să-mi iau măsuri de precauţie şi să chem medicul la domiciliu, cu atât mai mult cu cât aveam nevoie şi de un certificat medical. A venit o cucoană, care m-a privit cu indiferenţă şi mi-a spus:

— E un caz tipic de gripă. Nu e bine să staţi în aceeaşi încăpere cu un copil mic. Chem imediat ambulanţa să vă ducem la spitalul „Botkin", la secţia de boli infecţioase.

M-am îmbrăcat supus, iar peste o jumătate de oră a sosit ambulanţa. Şi iată-mă şezând în camera de gardă a spitalului „Botkin", care ocupa un întreg şir de barăci. în încăpere era cam frig. Aveam o uşoară stare febrilă. Peste o jumătate de oră a apărut infirmiera, care mi-a dat un termometru. Ceva mai târziu

a venit şi medicul. Febra a crescut din nou, îmi era frig şi nu mă simţeam în apele mele.

Medicul m-a examinat în tăcere, apoi mi-a luat termometrul:

— Oho,41°C!

— Tânărul ăsta are pneumonie, i-a zis el infirmierei, nici pomeneală de gripă. Duceţi-I într-un salon cu bolnavi neinfecţioşi şi începeţi să-i administraţi antibiotice.

Era în seara zilei de vineri. M-au instalat într-un salon, în care se mai aflau vreo 10-15 pacienţi, mai toţi băieţi tineri, care se chinuiau cu probleme stomacale. Băieţii deschideau din când în când geamul, ca să împrospăteze aerul din încăpere. Eram în luna februarie. La început mi-am scos pijamaua şi m-am băgat sub plapumă. Aceasta însă era atât de subţire, încât nu reuşeam nicidecum să mă încălzesc. Mi-am îmbrăcat din nou pijamaua şi m-am învelit iar cu plapuma şi, cu toate că peste noapte geamul a fost închis, am tremurat de frig până în zori. Dimineaţa, din cauza frigului, am făcut guturai. M-am apropiat de infirmiera de gardă:

— Ştiţi, am pneumonie, mi-e tare frig, n-aţi putea să-mi mai daţi o pătură?

— Nu vă putem da nimic fără acordul medicilor, mi-a răspuns ea, încercaţi luni, când vin medicii.

M-am întors în salon. La fiecare 2-3 ore venea infirmiera şi-mi făcea injecţii cu antibiotice. Dar, fiindcă sufeream de frig, starea mea nu făcea decât să se înrăutăţească. Sâmbătă seara m-am trezit în faţa unei alegeri dificile. Dacă voi înceta să mai iau antibiotice, organismul îşi va mobiliza propriile resurse. Pe de altă parte, dacă aş ajunge într-o stare critică, o doză sporită de antibiotice m-ar putea salva. Acum însă, în acest salon prost încălzit, starea mea se înrăutăţea cu toate antibioticele. Mă îndoiam dacă, într-o situaţie critică, cineva îmi va mai putea veni în ajutor. De aceea, seara, când a apărut infirmiera, i-am spus că renunţ la tratament. Duminică am încercat din nou să mă tratez singur şi am ajuns la concluzia că acasă, la cald, am mai multe şanse s-o scot la capăt. Luni, când medicul m-a chemat la el, dorind să afle motivele refuzului meu, nu m-am putut abţine şi i-am spus:

— Aveţi o atitudine inumană faţă de bolnavi. Mai bine stau acasă.

Medicul m-a privit fix prin lentilele ochelarilor şi mi-a spus:

— Cum doriţi! De fapt, externările la noi se fac în alte zile. Hainele dumneavoastră au fost depozitate în alt bloc. Va trebui să mergeţi singur să vi le luaţi.

Mi s-a dat un fel de scufie şi o scurteică zdrenţuită. Am aşteptat până când s-a îmbrăcat infirmiera şi am urmat-o prin curtea îngheţată. Să tot fi fost cam 15°C sub zero, sufla un vânt rece şi pătrunzător. Crezusem că avem de parcurs doar vreo 150 de metri, după care vom intra într-o încăpere încălzită. Am constatat însă că barăcile spitalului „Botkin" sunt răspândite pe un teritoriu foarte întins. Până la blocul cu pricina am mers şi am tot mers, să fi făcut cam un sfert de oră până acolo. Aşa că, atunci când, îmbrăcat deja, am ajuns la porţile spitalului, unde mă aştepta soţia, i-am spus:

— Se pare că n-am s-o mai întind prea mult.

Când ne apropiam de casă, l-am zărit pe fratele meu.

— Arăţi jalnic, a remarcat el. Am să trec chiar acum pe la farmacie, să-ţi iau vibramicină. E un antibiotic bun. începi să ţi—i administrezi imediat. Iar, până atunci - ceai fierbinte cu dulceaţă de zmeură şi comprese pe piept, etc.

Peste două zile am chemat din nou medicul la domiciliu, ca să-mi prelungească buletinul.

— în certificatul care v-a fost eliberat la spital scrie că dumneavoastră aţi dat dovadă de un comportament agresiv şi că aţi refuzat tratamentul. De aceea n-o să vă prelungesc buletinul medical, mi-a spus doctoriţa şi a plecat.

Am stat la pat încă trei zile, după care am mers la lucru. Eram angajat ca pictor-decorator şi aveam un program mai mult sau mai puţin lejer, de aceea n-am fost concediat. în decursul următoarelor două luni nu m-au lăsat durerile din partea dreaptă a cutiei toracice. Credeam că nu sunt decât sechele ale bolii. Acum îmi dau seama că de vină erau supărările mele pe oameni şi pe soartă. Cel mai mult mă afecta atitudinea imorală a oamenilor, indiferenţa lor faţă de suferinţele şi moartea semenilor. Astăzi am ajuns să înţeleg că în sufletele lor şi în sufletul meu au avut loc procese similare. Simţurile începuseră să li se atrofieze, fiindcă ideile, scopurile şi planurile s-au dovedit a fi pentru ei mai importante decât orice altceva. Cu toţii am fost, deopotrivă, victime şi călăi. La aceste persoane, umanul eclipsase Divinul, începând cu timpul să se destrame, cum era şi de aşteptat.

Pe atunci nu-mi dădeam seama că ceea ce mi se întâmplă este condiţionat de starea mea interioară. Nici nu-mi trecea prin minte că, prin aceste vicisitudini, se urmărea vindecarea sufletului meu, mai exact, a e«-lui meu Divin. Mă călăuzisem în viaţa asta după tot ce era mai sfânt, dar sfânt la scară umană. Nu bănuisem că orice formă de fericire omenească nu este decât materie primă pentru edificarea Divinului în suflet.

EDUCAREA SENTIMENTELOR

în una din cărţile precedente povesteam cum am avut de furcă cu mâncărimea din urechi. Abia după ce am ajuns în deşert, unde energetica spaţiului nu este alterată de emoţiile umane, această problemă a dispărut. De aici se poate trage o concluzie simplă: la nivelul subconştientului, al emoţiilor, legătura mea cu lumea înconjurătoare este prea puternică. Probabil, ar trebui schimbat ceva în ritmul meu de viaţă. Socoteam însă că rugăciunea şi reexaminarea propriei mele vieţi vor fi de ajuns pentru a scăpa de această problemă. Urechile înseamnă gelozie. Concomitent, din subconştientul meu ieşea la suprafaţă şi agresivitatea faţă de femei. De fiecare dată, eu încercam să descopăr în propria mea existenţă anumite situaţii şi să iert, să mă eliberez de pretenţii. Pentru o vreme, situaţia se ameliora, după aceea însă totul pornea de la capăt. Iar treburile şi grijile curente nu-mi permiteau să mă ocup mai serios de problemele mele.

Primăvara trecută însă senzaţia de mâncărime din urechi s-a transformat pe neaşteptate în durere. Ea se accentuase treptat, iar noaptea a ajuns să fie insuportabilă. în interiorul urechii drepte începuse un proces inflamator şi s-a format un burelet, din pricina căruia nu eram în stare nici măcar să strâng din maxilare, Inflamaţia progresa atât de rapid, încât, pentru orice eventualitate, m-am pregătit pentru un deznodământ tragic.

Stăteam întins în pat, deconectându-mă de la lumea înconjurătoare, lăsând totul în urmă, şi mă rugam, de astă data aşa cum trebuie, nu cum o făcusem înainte. Spre dimineaţă au dispărut şi inflamaţia, şi durerea. M-am bucurat şi in scurt timp am dat uitării această întâmplare. Peste o săptămână a apărut din nou senzaţia de mâncărime în urechi, la început mai puţin pronunţată, apoi tot mai sâcâitoare. începusem să mă cam satur de toată povestea asta. Mi-a fost recomandat un specialist bun, am mers deci la el. Medicul n-a descoperit nimic grav şi mi-a prescris un medicament, pe care l-am cumpărat de la farmacie. Urma să mi-1 administrez de 2-3 ori pe zi, sub formă de picături în urechi. După o săptămână de tratament, mâncărimea şi durerea din urechi au dispărut.

— Ciudat, mă gândeam eu, un an de zile m-am rugat şi nu am obţinut nici un rezultat, dar acum, poftim, în doar câteva zile s-a rezolvat totul. Ceva încă nu este clar în cercetările mele. Sau poate problema sunt eu?

N-am observat vreun efect negativ, adică o migrare a problemei spre altă zonă. Urechile mi s-au vindecat. în rest, nu mă supăra nimic. Dar iată că, la începutul verii, au apărut probleme de ordin emoţional. Nu mai pătisem aşa ceva până atunci.

îmi dădeam seama că am de-a face fie cu o continuare a bolii, fie cu un avertisment că felul meu de a privi lumea trebuie revizuit temeinic. însă, pentru a realiza o schimbare, trebuie să te detaşezi de realitate, să rupi toate legăturile care te atrag spre ritmul obişnuit al vieţii. Pentru astfel de transformări trebuie să acumulezi energie. Eu însă nu reuşeam nicidecum să mă desprind din ritmul vieţii mele, din ce în ce mai tensionat. Cu fiecare nou caz complicat, când încercam din răsputeri să-l scot pe pacient la mal, pierdeam o mare cantitate de energie.

Dar exista şi un alt factor, foarte important. Atunci când divinizăm persoana iubită şi ne ataşăm de ea fără rezerve, ne focalizăm, în primul rând, asupra aspectelor spirituale supreme, nu asupra fizicului acesteia. Drept urmare, ne putem îmbolnăvi sau chiar muri. Există şi o altă cale: să ne lepădăm de valorile spirituale, în condiţiile în care dependenţa de ele începe să crească progresiv. Am înţeles ce vrea să spună vechea zicală: „a nu trece proba trâmbiţelor de aramă".* Faima este adorarea şi ataşamentul din partea unei mari mulţimi de oameni, nu

numai din partea unei singure persoane. Efectul ei ucigaş, deşi greu de sesizat, este sigur. Individul devine josnic, lacom, arogant, lipsit de corectitudine, irascibil etc. Pentru a supravieţui, el caută barem o modalitate de a contrabalansa situaţia, intensificându-şi concentrarea asupra intereselor materiale. Mulţi oameni talentaţi şi celebri s-au prăpădit fiindcă, ajunşi la apogeul gloriei, au ales să-şi păstreze onestitatea şi nobleţea.

Există şi o altă cale: detaşarea parţială de spiritualitate. Mă refer aici la alcoolism şi narcomanie, dar şi la alte variante, cum ar fi renunţarea la activitatea care aduce faimă, sau izolarea completă şi refuzul comunicării cu semenii, sau pierderea treptată a aptitudinilor, sau bolile incurabile, invizibile exterior, dar care otrăvesc, în mod constant, existenţa, eşecul total în viaţa personală, homosexualitatea etc.

Acum câţiva ani am simţit cum atenţia sporită a celor ce mi-au citit cărţile începe, puţin câte puţin, să mă apese la pământ. în primii ani mă salvau numeroşii impostori şi bârfele care roiau în jurul persoanei mele, fapt ce le mai tăia din entuziasm admiratorilor mei, lăsându-mi ceva timp în rezervă pentru a supravieţui. însă în ultimii 2-3 ani situaţia s-a agravat brusc.

Cu timpul, falsurile au dispărut de pe piaţă, iar cărţile mele s-au răspândit nu numai în Rusia, ci şi în fostele ţări socialiste. Se făcea simţită atenţia lăuntrică şi devotamentul unui număr tot mai mare de cititori* Eram conştient că am devenit mai irascibil, că risc tot mai mult în timpul şedinţelor cu pacienţii, lipsindu-mă treptat de apărare. Era, în principiu, cea mai sigură cale spre mormânt, totuşi evitam să-mi pun această problemă. Am observat că, din punct de vedere energetic, mă simt mult mai bine atunci când plec din Rusia.

Mi-am adus aminte cât de nedumerit am fost, când toate tentativele mele de a edita cartea în străinătate au suferit un fiasco. Am realizat subit că editarea cărţii mele într-o ţară occidentală m-ar fi împins şi mai mult spre marginea Prăpăstiei. N-aş fi reuşit să rezist creşterii bruşte a interesului faţă de persoana mea. Pe de altă parte, nici unul dintre procedeele de blocare a popularităţii crescânde, enumerate mai sus, nu m-ar fi salvat, o ştiam. Informaţia conţinută în cărţi era prea serioasă şi prea importantă. Aş fi fost condamnat la cea mai periculoasă formă a faimei: neobservată, dar foarte profundă.

Mai înainte eram sigur că oamenii vor remarca cercetările mele abia după moartea mea. Când am început să-mi scriu cărţile, credeam că popularitatea va veni peste vreo 10-15 ani. însă mijloacele de informare în masă au grăbit considerabil acest proces.

O doamnă mi-a povestit odată cum cei de la conducerea hidrocentralei de la Bratsk au avut de rezolvat o situaţie mai puţin obişnuită. De două ori pe lună, într-o solidaritate deplină, tot colectivul se îmbolnăvea. Efectiv, nu mai avea cine să muncească. Au apelat la medici şi la psihologi. S-a constatat că toate concediile medicale coincideau cu orele in care era difuzata emisiunea „Bumerang", pe care o urmăreau cu toţii şi în care se vorbea despre cercetările mele. Administraţia a dispus să fie instalat un televizor la locul de muncă şi, în felul acesta, s-a pus capăt îmbolnăvirilor colective.
Există totuşi şi personalităţi renumite şi respectate care nu au de suferit de pe urma atenţiei şi a interesului statornic faţă de ei. într-adevăr, există astfel de oameni, pe care natura i-a înzestrat cu o puritate profundă şi care au acumulat în vieţile anterioare rezerve de iubire, detaşându-se de cele umane. Acest potenţial le este de ajuns pentru 5-10 ani de celebritate, altfel spus, el acoperă cele mai periculoase perioade de apogeu al gloriei, ceea ce, din nou, nu e cazul meu, căci în copilărie am fost mai tot timpul bolnav şi mi-am riscat mereu viaţa. Cu alte cuvinte, rezerva mea abia îmi ajungea pentru a mă putea menţine în viaţă. Nici nu se punea problema să pot ţine piept faimei. Nu-mi rămânea decât o singură cale de scăpare: să mă îndepărtez cât mai curând de eu-\ uman, avântându-mă spre cel Divin. Imediat ce eu-\ Divin va fi devenit mai real decât cel uman, celebritatea nu-mi va mai fi fatală.

Uşor de zis, mai greu de realizat. Judecând după starea mea emoţională, nu reuşeam să fac faţă. Situaţia se înrăutăţea şi încă destul de rapid. Mă confruntam din nou cu dilema: să-mi continui şedinţele cu pacienţii sau să renunţ. Simţeam că aceste şedinţe devin tot mai periculoase pentru mine. Pe de altă parte însă salvarea îmi putea veni numai prin intermediul lor şi imediat voi explica de ce.

Este imposibil să avansezi, să înţelegi şi să schimbi lumea, fără a obţine o nouă porţie de iubire de la Dumnezeu. Dar, pentru a primi, trebuie, la rândul tău, să-ţi oferi iubirea

omenească. Toate sintezele de proporţii şi ideile noi îmi veneau ca urmare a dorinţei de a-i ajuta pe alţii şi de a mă sacrifica în numele iubirii pentru semeni. Iar cărţile veneau în continuarea celor spuse la şedinţe. Nici dieta riguroasă, nici postul, nici măcar abstinenţa alimentară totală nu-mi ofereau atâta iubire, câtă izvora din dorinţa de a-i ajuta şi a-i salva pe alţii. Aşadar, pe cât de periculoase erau şedinţele, pe atât erau de necesare. Am reuşit totuşi să găsesc o soluţie de compromis: să lucrez cu pacienţii dincolo de hotarele Rusiei şi să ofer consultaţii 2-3 zile, pentru a-i ajuta pe cei suferinzi şi a primi informaţia necesară scrierii celei de-a şasea cărţi.
în noiembrie 1998 am sosit cu avionul la New York. America este ţara în care m-am ciocnit de cele mai dificile cazuri. Obiceiul de a se folosi de alţii şi refuzul de a se simţi de importanţă secundară îi costă scump pe locuitorii Americii. Nu întâmplător fiecare al doilea suferă aici de depresii psihice, iar schizofrenia nu mai este considerată o boală. Conştiinţa înţepeneşte, aşa încât informaţia de amploare pătrunde la ea extrem de anevoios. Este foarte greu să lucrezi cu asemenea pacienţi, în schimb ţi se oferă posibilitatea de a investiga noi posibilităţi de convingere şi înrâurire.

îmi amintesc cum erau selectaţi cei mai buni războinici. După trei zile, în care aceştia efectuaseră un marş forţat prin pustiu, fără să primească un strop de apă, li se oferea posibilitatea de a-şi potoli setea la râu. Doar aceia dintre ei care o făceau cu demnitate şi calm erau aleşi ca fiind cei mai buni. Aceştia nu depindeau de dorinţe, nu deveneau sclavii lor. Simţurile sunt cele care ne conectează la realitatea înconjurătoare. De aceea, pe măsură ce ne lăsăm prinşi în servitutea simţurilor, devenim, din ce în ce mai mult, sclavii situaţiilor exterioare, depinzând în totalitate de ele. Nu ne mai stă în putere să le stăpânim şi să le dirijăm. Unicul lucru de care suntem capabili este să ne supărăm şi să ne umplem de ură, care ne va măcina treptat sufletul, destinul şi trupul. Când războinicul nu este sclavul propriilor simţuri, el este capabil să controleze din subconştient mersul luptei, şi asta nu numai într-o confruntare deschisă, ci şi din flancuri, din spate, manevrând în câteva fracţiuni de secundă în aşa fel, încât să-şi salveze viaţa. Apare capacitatea de a-l domina pe adversar pur energetic şi de a materializa

propriile dorinţe. Căci se împlinesc doar acele dorinţe de care nu depindem.
Prima şi cea mai  importantă condiţie pentru a obţine eliberarea de această dependenţă este să găsim un alt punct de sprijin. Aşa procedau oamenii mai înainte. Când îi erau umilite iubirea şi dorinţa de a întemeia o familie, individul se dedica cu trup şi suflet muncii sale, carierei, valorificării talentelor. Dar, cu cât. mai mult înaintăm, cu atât mai mult se generalizează dorinţele noastre, iar noi începem să observăm că, în aspectul lor de profunzime, acestea sunt legate între ele şi izvorăsc din iubirea umană. în cele din urmă, migrarea noastră de la un sentiment la altul ne aduce într-un punct mort, şi atunci înţelegem că nici un transfer de la o dorinţă la alta nu ne mai poate diminua dependenţa de sentimente şi că ne cufundăm tot mai mult în uman. Drept urmare, acesta începe să se dezintegreze. Nu întârzie să apară necazurile, bolile, sau putem luneca pe panta alcoolismului, narcomaniei şi a dorinţelor perverse etc.
Dar iată că, în procesul acestor căutări, remarcăm un fapt curios. Să zicem că trecem printr-o situaţie umilitoare, iar nouă ni se cere să ne păstrăm bunăvoinţa şi să nu stăruim asupra supărării. Atunci observăm că această supărare devine superficială şi, în curând, dispare. Reuşim chiar să obţinem mult mai multe, când în suflet nu ne-a mai rămas nici urmă de necaz. Alte situaţii ne fac să regretăm pierderea unui lucru oarecare, dar pentru noi este important să ne menţinem seninătatea. Atunci descoperim că ne este oferit, în schimb, ceva nou, pe care-l obţinem cu atât mai uşor, cu cât regretăm mai puţin pierderea. Astfel, pas cu pas, ne dăm seama că, sPrijinindu-ne pe blândeţea sufletească, reuşim să ne eliberăm de orice dependenţă emoţională. Cât despre dorinţele noastre, e'e devin mai uşoare, mai  luminoase. Şi, întrucât nu mai depindem de ele, acestea se împlinesc uşor.

Citisem undeva că războinicul cel mai puternic este blând la suflet. Simţeam că este adevărat, dar nu-mi puteam explica mecanismul. Acum îl înţeleg.

Mergem mai departe. Blândeţea sufletească statornică şi profundă ne aduce sănătate şi fericire. Ne dăm deci seama că este o mare fericire să fii bun la suflet şi socotim că la baza acestui sentiment stă iubirea de oamerii. Dar iată că iubirea ne este batjocorită şi trădată. Prin urmare, o dată cu ea ar trebui să

piară şi blândeţea noastră. Şi, într-adevăr, cineva îşi va renega bunătatea sufletească, dispreţuindu-şi şi urându-şi semenii. Altul va încerca să-şi păstreze blândeţea faţă de oameni, dar va începe să se urască şi să se macine pe sine, cu alte cuvinte, va comite un act de trădare mascată faţă de blândeţe. Iar un al treilea îşi va păstra căldura sufletească, blândeţea şi bunătatea, atunci când îi este umilită iubirea umană. în acel moment ne dăm seama că blândeţea nu este de sorginte umană. Ea izvorăşte din iubirea Divină. Şi, atunci, încercăm să întrezărim în toate situaţiile, în tot ce ne înconjoară o manifestare a Divinului, concentrându-ne asupra stratului Divin al sentimentelor noastre. Oricât de mult ar oscila umanul din noi, fericirea supremă şi scopul nostru principal vor rămâne totuşi păstrarea şi sporirea iubirii Divine şi a blândeţii.

Ei bine, această trecere de la uman la Divin, deocamdată, nu-mi reuşeşte. Mai mult chiar, periodic îmi creşte agresivitatea din subconştient. Ies la suprafaţă straturile de profunzime ale emoţiilor subconştiente, cărora nu reuşesc să le fac faţă. Văd cum ies la suprafaţă momente de gelozie şi supărare, echivalente ca profunzime şi amploare cu şapte vieţi anterioare. Iar eu , în cel mai bun caz, pot face faţă vieţii actuale şi celei precedente. îmi dau seama că, acţionând corect, voi reuşi în 10, 20, 50 de ani să depăşesc acest aspect negativ. Totuşi, dacă se va întâmpla ca aceste emoţii să iasă la suprafaţă concomitent, sau dacă vreo situaţie oarecare mă va cufunda şi mai mult în uman, mă voi vedea nevoit să pornesc în călătoria mea spre alte lumi mai devreme decât mi-aş fi dorit. Prin urmare, ar trebui să mă eliberez de atracţia exercitată de emoţiile de supra-profunzime. Iar acest lucru, deocamdată, nu-mi reuşeşte. N-am ce face, va trebui să muncesc şi să acumulez material în continuare.

încep să-mi amintesc şi să analizez toate cazurile în care emoţiile neechilibrate au stat la originea unor probleme.

întâmplarea următoare a avut loc încă pe timpul puterii sovietice. Persoana despre care va fi vorba aici se săturase să se tot bucure de „progresele" socialismului şi a hotărât să emigreze în Occident. Cu banii agonisiţi, el a cumpărat un pumn de diamante mari şi le-a ascuns în tocurile pantofilor. La aeroport îl ducea cu maşina fiul său. Deodată, tatăl a zis:

— Gata, fiule, opreşte maşina! Nu mai pot! Hai să ne schimbăm pantofii.

— Linişteşte-te, tată, i-a spus fiul. în ultimul timp, n-am mai auzit să-i cerceteze cuiva tocurile de la pantofi. Nici n-o să-i treacă prin minte cuiva că acolo ai diamante.

Dar, cu puţin înainte de a ajunge la aeroport, tatăl 1-a rugat din nou să oprească:

—Nu pot şi basta, a zis el, voi merge în pantofii tăi.

Fiul a mormăit ceva, dar s-a supus. Ei bine, partea cea mai frumoasă urmează abia acum. De tată s-a apropiat un vameş în vârstă, 1-a privit cu blândeţe drept în ochi şi 1-a bătut pe umăr:

— Scoateţi-vă pantofii.

Pentru început, i-au cercetat pe toate părţile. Apoi au scos branţurile, după care au smuls tocurile, pe urmă tălpile, apoi, centimetru cu centimetru, au tăiat pielea pantofilor cu cuţitul.

— Şi cum credeţi că o să merg mai departe?

întrebarea era cât se poate de rezonabilă.

— împrumutaţi încălţăminte de la rudele dumneavoastră, i-a aruncat vameşul iritat.

— Fecioraşule, a zis tatăl, ia dă încoace pantofii tăi. Ce să fac? Va trebui să zbor în ei.

Fiul i-a cedat pantofii cu plăcere. Iar diamantele, împreună cu posesorul lor, au luat drumul Belgiei.

Cu cât depindem mai puţin de emoţiile noastre, cu atât mai ascuţită ne este intuiţia şi avem astfel posibilitatea de a dirija situaţia, atât strategic, cât şi clipă de clipă. Cel care-şi păstrează blândeţea lăuntrică nu se dă bătut de la prima încercare, atunci când situaţia pare a-i fi potrivnică. Cu cât el va depinde mai puţin de situaţie, cu atât mai multe încercări va întreprinde pentru a o schimba.

Vă voi da alte două exemple.

Sora bunicii mele avea cam 70 de ani, când a hotărât să se mute de la Leningrad la Soci. Era pe la sfârşitul anilor '70. Toate încercările ei de a găsi vreo posibilitate de schimb de apartamente Leningrad - Soci nu au dat nici un rezultat. La biroul respectiv i s-a spus că pensionarilor nu li se acordă viză de reşedinţă în Soci şi că schimbul cu Soci este interzis. 1-a venit chiar şi un răspuns oficial cu semnătura preşedintelui

comitetului executiv orăşenesc, în care se menţiona că a fost adoptată o hotărâre, potrivit căreia pensionarilor nu li se acordă viză de reşedinţă în Soci, de aceea stabilirea domiciliului în acest oraş nu este posibilă. Acest refuz oficial, anexat propriei ei scrisori, ea 1-a expediat la redacţia ziarului „Pravda", în acele vremuri, organul de presă cu cea mai mare autoritate. Răspunsul primit era cât se poate de interesant. „Ceea ce dumneavoastră consideraţi a fi un refuz, scria acolo, în realitate, nu poate fi socotit drept un refuz, întrucât nu se face referire la nici o lege. Un răspuns oficial ar trebui să sune astfel: „în baza legii cutare, acţionând conform paragrafului cutare, suntem nevoiţi să dăm un răspuns negativ cererii dumneavoastră etc".

Bătrânica a expediat administraţiei oraşului Soci răspunsul primit de la redacţia ziarului şi, peste două luni, schimbul s-a făcut fără probleme.

Protagonistul celei de-a doua situaţii am fost chiar eu. La începutul anilor '70 am plecat din Soci la Leningrad. Câţiva ani am locuit într-un cămin de constructori. Lucram pe un şantier şi eram student la seral la facultatea de arhitectură. Maică-mea rămăsese la Soci, într-un apartament cu două camere. Exista însă pericolul de a pierde acest apartament, întrucât în cartea de imobil figura o singură persoană. Aveam nevoie de o adeverinţă care să demonstreze că sunt student la facultate, la secţia de zi, adică de o dovadă că mă pot întoarce oricând la vechiul loc de trai. Mă duc la rectorat. în perete erau două sau trei ghişee, în spatele cărora stăteau nişte dudui care se ocupau de hârtii. Mă aplec spre una dintre ferestruici şi dau cu ochii de o domnişoară drăguţă.

— Ştiţi, am nevoie de o adeverinţă că sunt student la facul tate, la secţia de zi.

— Da, nici o problemă, zice fata, daţi-mi carnetul dumnea voastră de student.

începuse deja să completeze adeverinţa, când deodată se opreşte şi mă întreabă mirată:

— Dar dumneavoastră învăţaţi la seral, de ce îmi cereţi o adeverinţă pentru secţia de zi?

Fac ochii mari şi-mi desfac braţele:

— Dar, înţelegeţi, am nevoie de o asemenea adeverinţă.

Privirea ei devine dintr-o dată circumspectă:

— N-o să vă eliberez nici o adeverinţă. Poftim carnetul dumneavoastră.

îmi iau carnetul şi mă retrag din faţa ghişeului. Am nevoie de această adeverinţă. Am foarte mare nevoie de ea. Străbat coridorul, gândindu-mă ce-aş putea face. Mă hotărăsc să aştept pauza de prânz. Văd cum iese respectiva domnişoară, mă apropii de ea, zâmbindu-i cât mai prietenos:

— Domnişoară, am foarte mare nevoie de adeverinţă. Pot să vă plătesc pentru ea 100 de ruble.

Asta însemna pe atunci cam un salariu mediu. Fata se îndepărtează de mine, speriată:

— N-o să v-o eliberez nici pentru un milion, mi-o taie ea categoric şi pleacă.

Mă scarpin la ceafă. Situaţia se agravează văzând cu ochii. Şi e musai să obţin certificatul cu pricina. Străbat coridoarele, frământat în continuare de gânduri. între timp, fata a revenit. Mă îndrept într-acolo şi-i zăresc din nou chipul în spatele ferestruicii. însă un grup de studenţi gălăgioşi, adunaţi în dreapta ghişeului, mă împiedică să mă concentrez. Alături se află intrarea în biroul rectorului. Studenţii au de rezolvat o problemă şi discută ceva cu însufleţire, pe un ton ridicat. Cineva a intrat deja în biroul rectorului şi dinăuntru se aude zarvă.

Pe neaşteptate, în  mintea mea începe să se contureze soluţia. Mă apropii de ghişeu, arborând acelaşi zâmbet cordial:

— Domnişoară, tot eu sunt.

— Ce doriţi? - mă întreabă ea cu asprime.

— Dacă rectorul ar veni personal şi ar dispune să-mi elibe raţi o adeverinţă că sunt student la secţia de zi, aţi face-o?

Ea ridică din umeri:

— Aş face-o.

Mă reped spre biroul rectorului.

II înşfac din fugă de mânecă pe un student:

— Cum îl cheamă pe rector?

— Igor Sergheevici.

— Bun, zic şi mă strecor înăuntru. între timp, rectorul, cu o voce obosită, încearcă să explice ceva unui grup de studenţi.

— Igor Sergheevici, îi strig din uşă, ea nu vrea să-mi elibe reze o adeverinţă.

— Cine nu vrea? - întreabă el mirat.

— Păi, duduia de la cancelarie. Eu îi arăt carnetul de stu dent şi-i spun: „Daţi-mi o adeverinţă că sunt student la zi", ea msâ se opune. Zice: „Numai cu acordul rectorului".

Trei secunde mai târziu, rectorul apare lângă ghişeul cancelariei.

— Eliberează-i imediat o adeverinţă că este student la zi, îi aruncă el iritat.

Fata dă din cap supusă. Peste câteva minute ţin în mână adeverinţa mult râvnită.

— Să minţi nu e un lucru frumos, zice fata.

— Dar nu l-am minţit, zâmbesc eu, i-am spus numai o parte din adevăr.

„Lumea e aşa cum o reflectă sentimentele noastre, meditam eu mai târziu. Lumea este variată şi minunată, atunci când sentimentele noastre sunt variate şi minunate. Dar, pe măsură ce sentimentele ne îngheaţă şi înţepenesc, lumea din jurul nostru devine şi ea banală şi monotonă."

în copilărie, lumea este aidoma unui caleidoscop compus din mii de cioburi multicolore scânteind de nuanţe. La bătrâneţe, rostogolim un singur ciob cenuşiu dintr-o compoziţie în alta. Şi când te gândeşti că diferenţa constă doar în punctul de sprijin. Există veriga A, din care îşi trage izvorul iubirea. Există veriga B, reprezentată de simţurile noastre. Şi există veriga C - reprezentată prin obiectele şi evenimentele din lumea înconjurătoare. Pe măsură ce sufletul se axează tot mai mult pe iubire, lumea capătă strălucire, sclipind în toate culorile. Dar, cu cât ne concentrăm mai mult atenţia asupra lumii înconjurătoare, cu cât mai mult ne depind dorinţele de ea, cu atât mai mult pălesc sentimentele noastre. Atunci când ne axăm pe prima verigă, orice situaţie dificilă este percepută de noi ca o ocazie de a lucra la propria armonizare interioară, ca o posibilitate de a ne deschide spre iubire. Când creşte importanţa celei de-a treia verigi, orice situaţie neplăcută ne provoacă iritare, agresivitate sau ne deprimă. Semnificaţia lăuntrică a lumii este infimă, de aceea, în exterior, ea este variată şi plină de înţelesuri. Pentru un bătrân, semnificaţia lăuntrică de profunzime a lumii este enormă, de aceea, în exterior, lumea îi apare ca fiind opacă şi incoloră.

— Ce înseamnă iubire Divină? - mă întrebase, pentru a nu ştiu câta oară, una dintre paciente.

— Iubire Divină este atunci când, în adâncul sufletului, sentimentul de iubire este mai important decât omul iubit. Atunci, dacă omul iubit vă va trăda, jigni, părăsi sau va îmbătrâni, sau va muri, dumneavoastră veţi reuşi să păstraţi sentimentul de iubire. Iubirea umană nu este decât un sprijin pentru dezvoltarea sentimentului de iubire Divină, care a sălăşluit în sufletele noastre dintotdeauna. Ea a existat în noi până a fi fost concepuţi şi va dăinui dincolo de moarte. Ne-am obişnuit să ne călăuzim în viaţa asta după logica umană, inclusiv cea ştiinţifică.  Ştiinţa şi logica umană postulează următoarele: „Sentimentele nu pot constitui o cauză, ele pot fi doar o consecinţă". La început apare situaţia, abia după aceea noi reacţionăm prin sentimente. Aşadar, sentimentele depind dintru început de lumea înconjurătoare şi sunt legate de ea.

Ne înşeală soţia - devenim geloşi. Ne trădează un prieten - suntem cuprinşi de amărăciune. Băgăm mâna în apă clocotită - simţim durere, locul se acoperă cu băşici şi arsuri. Aceasta pare a fi ordinea firească a lucrurilor, dar nu este decât logică umană. Există însă şi logica Divină, potrivit căreia sentimentele sunt primare, iar situaţiile concrete - secundare. Astfel, emoţiile noastre de profunzime determină evenimentele viitoare. De aceea, dirijându-ne sentimentele de profunzime, ne putem schimba atât pe noi înşine, cât şi lumea înconjurătoare şi evenimentele din ea.

Ştiinţa n-a reuşit până acum să se lămurească deplin şi să explice ce este hipnoza. Căci acolo simţurile merg înaintea evenimentelor. Individul aflat sub hipnoză îşi închipuie că mâna îi este cufundată în apă clocotită şi pe piele îi apar arsuri şi băşici. Organismul reacţionează mai puternic la simţuri decât la obiectul real. Ba mai mult chiar, există tehnici speciale, cu ajutorul cărora se poate obţine ca realitatea simţurilor să fie mai importantă decât realitatea obiectului fizic şi, atunci, dispare dependenţa de obiectele lumii materiale şi apare posibilitatea de a le manevra după bunul plac: individul îşi poate turna pe corp acid sulfuric, fără a-şi provoca vreo vătămare fizică, poate materializa obiectele şi modifica structura materiei, se poate teleporta prin spaţiu, etc. Dar am intrat deja în subiectul unei alte discuţii...

Să revenim la sentimentele noastre.

O avertizasem cândva pe o doamnă, care venise să mă consulte, că atitudinea ei faţă de soţ le poate crea probleme, atât lui, cât şi ei.

— Nu mai fiţi atât de geloasă, i-am spus. Femeia tăcea, privirea rămânându-i mult timp aţintită în altă parte. Apoi s-a întors spre mine şi m-a privit cu atenţie.

— Nu mai ţin minte unde am citit, a început ea rar, că, dacă apare un sentiment de gelozie, înseamnă că soţul m-a înşelat deja sau are de gând s-o facă. Şi că, sâcâindu-1 cu gelozia mea, aş putea opri acest proces.

Vă înţeleg, i-am spus, nu e fum fără foc. Dacă senti mentul a apărut, înseamnă că evenimentul s-a produs deja. Vă este greu să credeţi că lucrurile pot sta tocmai invers. Uitaţi-vă ce se întâmplă în realitate. La nivelul straturilor de profunzime vă aflaţi în conexiune emoţională cu propriii dumneavoastră copii şi cu urmaşii acestora. în felul acesta le transmiteţi copiilor atitudinea greşită faţă de lume, care a fost fixată în emoţiile dumneavoastră agresive. Vreme este să arunci pietrele şi vreme să le aduni. Aceste emoţii se întorc pe urmă la dumneavoastră, şi nu neapărat numai din viaţa actuală, ele pot proveni şi din vieţile anterioare. Sentimentul de ură care se manifestă la nivelul straturilor de suprafaţă ale conştiinţei este, practic, inofensiv pentru cei din jur. Pătruns mai adânc însă el devine periculos. Şi mai adânc, poate deveni fatal. Ce se întâmplă în cazul dumneavoastră? Copilul dumneavoastră trece acum prin perioada maturizării sexuale. De aceea, în plan subtil, ies la suprafaţă situaţiile cu care va trebui să se confrunte în viitor, iese sentimentul de gelozie. Acesta vă este transmis dumneavoastră. Dacă veţi depune eforturi să nu depindeţi de acest sentiment, veţi reuşi treptat să-1 depăşiţi şi, în felul acesta, îi veţi vindeca pe copii, pe viitorii nepoţi, pe sine şi pe soţ. Dacă, dimpotrivă, o să vă lăsaţi cuprinsă şi călăuzită de gelozie, înăbuşind blândeţea lăuntrică, veţi aduce un mare prejudiciu, atât dumneavoastră, cât şi celor care sunt legaţi de dumneavoastră.

Fiecare dintre emoţiile noastre conţine o reacţie la evenimentele trecutului, prezentului şi viitorului concomitent. De aceea, sentimentele care ţin de nivelurile profunde ne influenţează deopotrivă trecutul şi viitorul. Nu bănuiam că emoţiile pot exercita o înrâurire asupra trecutului. întotdeauna am socotit că

regretarea trecutului, neacceptarea lui duce la boală Şi moarte. Şi acum constat că trecutul poate fi schimbat, dar numai atunci când ne schimbăm atitudinea faţă de el, adică acţionăm asupra lui prin noi înşine.

Stau de vorbă cu un pacient şi îi explic:

— Ca să mă înţelegeţi mai bine, o să desenez diagrama evoluţiei neamului dumneavoastră. Iată linia dreaptă, în centrul căreia se află celula dumneavoastră. La stânga sunt părinţii, la dreapta - copiii, nepoţii, strănepoţii. Tot ce se situează deasupra acestei linii este pozitiv, tot ce coboară sub ea este negativ.

Desenez o altă linie cu 5-7 centimetri mai jos.

— Această linie indică pragul fatal. Să vedem acum care era situaţia părinţilor până a veni dumneavoastră la şedinţă. Tot ce au acumulat ei se situează undeva pe linia dreaptă. Curba care indică situaţia dumneavoastră coboară sub zero, adică mai jos de acest nivel. Iar situaţia copiilor dumnea voastră se prezintă deja ca o parabolă care coboară mult mai jos, sub pragul mortal. Cât despre nepoţi, naşterea lor nici măcar nu este prevăzută, adică avem în faţă toate semnele stingerii neamului.

Să vedem ce schimbări s-au produs în urma şedinţei, încep să diagnostichez şi observ cu surprindere cum se modifică tabloul iniţial:

— Punctul care indică nivelul la care se află părinţii s-a deplasat în sus, în jumătatea „pozitivă". Indicii dumnea voastră, de asemenea, urcă. Din zona „negativă", ei se ridică deasupra liniei drepte. Indicii copiilor ajung aproximativ la nivelul dumneavoastră. Situaţia nepoţilor este încă gravă, dar li s-a oferit deja şansa de a veni pe lume. Cu alte cuvinte, aţi început să vă schimbaţi în profunzime şi, în acelaşi timp, începe să vi se schimbe trecutul, prezentul şi viitorul.

Schimbându-vă, dumneavoastră purificaţi nu numai karma urmaşilor, ci şi pe cea a strămoşilor. Sentimentul iubirii Divine dă naştere tuturor celorlalte sentimente. Sentimentele determină structura spaţiului, spaţiul dă naştere materiei. Dezvoltându-se, lumea materială produce idei. Ideile, acumulându-se, generalizându-se, se condensează şi devin sentimente. Sentimentele se contopesc treptat şi se transformă în izvorul primordial, iubirea Divină. Universul respiră, primind mereu

iubire şi întorcând-o înapoi. Iubirea devine spirit, apoi materie. Materia se spiritualizează tot mai mult şi tinde spre iubire. Sentimentele dau naştere situaţiei şi se nasc din situaţie. Noi descindem din iubire şi plecăm în iubire. Universul este holografic nu numai în spaţiu, ci şi în timp. Purtăm în noi evoluţia completă a Universului, de la apariţia acestuia până la clipa în care-şi va fi încheiat existenţa.

Şi, în măsura în care ne pătrundem de începutul şi sfârşitul a toată fiinţa, simţind de unde izvorăsc toate şi încotro se duc, dorinţele noastre de suprafaţă capătă puterea de a ne aduce înflorirea şi dezvoltarea.

LOGICA Nu pot înţelege nicidecum un pasaj din Biblie, îmi mărturiseşte o pacientă. O văd cum stă concentrată, cu privirea
aţintită înainte. Dumneavoastră spuneţi că nu se cuvine să ucidem iubirea sau să ne lepădăm de ea, pe când Avraam, dacă-mi aduc bine aminte, a fost cât pe-aci să-şi ucidă propriul fiu, pentru a-1 sacrifica lui Dumnezeu. Eu n-aş fi în stare să-mi omor fiul în numele Domului.

— Vedeţi dumneavoastră cum stau lucrurile, îi spun, conţi nutul rămâne acelaşi, pe când forma se schimbă mereu. Iar felul în care este oferită informaţia depinde de treapta de evoluţie la care au ajuns oamenii. în Vechiul Testament scrie că ghicitoarele şi astrologii trebuie arşi pe rug, iar astăzi spunem: „Cunoaşterea viitorului poate fi periculoasă", căci astfel am încerca să ne dirijăm soarta apelând la conştiinţă şi nu la iubire. Mai înainte, conceptul de „sacrificiu" simboliza renunţarea la tot ce este mai drag şi mai apropiat. Ideea acestui episod biblic este că, în numele iubirii de Dumnezeu, omul poate ceda şi sacrifica orice, până şi lucrul cel mai scump. Dar haina pe care o îmbracă această idee corespunde mentalităţii acelor timpuri. Iisus Hristos spune, de fapt, acelaşi lucru: se cuvine să-1 iubim pe Dumnezeu mai mult decât pe mama, tatăl, soţia, fratele şi sora noastră.

Două mii de ani în urmă, Hristos a dat lumii rugăciunea „Tatăl nostru, Care eşti în ceruri". Astăzi ne dăm seama că Ziditorul nu poate fi localizat undeva cu exactitate. Atunci însă, prin această formulă, Hristos a vrut să se înţeleagă că Dumnezeu se află dincolo de limitele conştiinţei şi ale capacităţii noastre de a vedea.

Odată m-a sunat un jucător de hochei pe care-1 cunoşteam.

— Am trecut printr-o întâmplare ciudată şi te-aş ruga să mi-o explici, a zis el. Eram în plin meci şi totul se desfăşura destul de bine. Eu marcasem un gol şi echipa conducea cu scorul 3-0, când deodată m-a cuprins o stare ciudată, un fel de moleşeală. Ceva nu mergea. După aceea, echipa adversă s-a mobilizat şi, într-un interval de numai câteva minute, a reuşit să marcheze de cinci ori şi am pierdut meciul cu 3 - 5. Mă interesează ce a putut să se întâmple oare?

Cercetez situaţia în plan subtil şi încep să înţeleg ce s-a petrecut.

— Există trei tipuri de lideri, îi zic. Primul: care îşi foloseşte echipa, punând-o să muncească în beneficiul său. în acest caz, echipa se transformă într-un fel de apendice al personalităţii acestuia. Astfel, atunci când liderul nu este în formă sau când este accidentat, echipa pierde. Al doilea tip este cel care trage echipa după sine. El munceşte pentru echipă, nu pentru sine. Un astfel de jucător este, în acelaşi timp, şi antrenor, şi mentor. A treia variantă este cea a liderului energetic. Profesionalismul înseamnă, în primul rând, menţinerea unei stări interioare corecte. O echipă câştigă, mai întâi, în plan subtil, abia după aceea victoria se produce efectiv, în plan fizic. în cazul în care impulsul spiritual lăuntric se destramă, echipa pierde, chiar dacă are o componenţă strălucită. Când eşti bine echilibrat lăuntric, posibilităţile energetice ale echipei cresc de câteva ori, întrucât tu eşti liderul din umbră al echipei. Şi nu numai atât, poţi, de exemplu, să fii accidentat şi să stai acasă şi, cu toate acestea, să continui să-ţi susţii echipa în plan energetic. Iar dacă vei începe, în acelaşi timp, să lucrezi la armonizarea ta interioară, ajutorul pe care-1 vei oferi din umbră echipei tale va fi de câteva ori mai mare, întrucât forţele nu-ţi sunt consumate nemijlocit în cadrul jocului. Astfel, echipa poate evolua, o perioadă oarecare de timp, cu mai mult succes în absenţa ta decât cu participarea ta directă. însă, dacă eşti dărâmat lăuntric, poţi provoca prin aceasta eşecul întregii echipe. Un jucător slab lăuntric, chiar dacă joacă puţin, este în stare să absoarbă toată energia din echipă. Acest lucru se întâmplă atunci când echipa nu are un lider energetic puternic.

— Bine, zice hocheistul după un răstimp de gândire, acum înţeleg ce s-a întâmplat cu echipa. Aş vrea totuşi să ştiu de ce au luat lucrurile o asemenea întorsătură.

— O, dar e foarte simplu, îi zic. Ai început să joci foarte bine şi echipa a făcut din tine un „idol", altfel spus, s-a „cramponat" de tine. Asta te-a dărâmat.

— Nu înţeleg.

— Ei bine, să le luăm pe rând. Remarcasem mai demult următorul fenomen: atunci când individul este cuprins de ură, parcă i-ar ţâşni săgeţi din cap şi, în această zonă, câmpul se deformează. Când se supără, săgeţile ies din piept. Când urăşte şi este necăjit din cauza iubirii umilite, săgeţile ţâşnesc din prima ceakră. Când doreşte moarte, săgeţile pornesc de la baza picioarelor!

Când săgeţile ţâşnesc de peste tot, se produce o prăbuşire totală. Ei bine, am rămas şocat, când am remarcat pentru prima dată că agresivitatea generalizată, extinsă la scara cea mai largă, arată, din punct de vedere energetic, absolut identic cu ataşamentul puternic faţă de ceva.

Să zicem că o femeie te urăşte. Această ură te va străpunge doar în cazul în care eşti purtătorul unui program similar îndreptat împotriva ei, adică dacă simţi ură, supărare, gelozie etc. în consecinţă, te-ai putea îmbolnăvi şi muri. Dar, dacă femeia te adoră la nebunie, ea te distruge cu o forţă şi mai mare şi, iarăşi, eşti ameninţat de nenorociri şi boli. însă, şi într-un caz, şi în celălalt, vei fi protejat, dacă nu vei avea supărări lăuntrice la adresa femeilor.

Mergem mai departe. Dacă o femeie este nebună după tine, primul lucru pe care trebuie să-l faci este să te îndrepţi spre Dumnezeu. Este unica modalitate de a te salva. însă, pentru a te putea apropia de Dumnezeu, este necesar să te eliberezi până şi de cele mai mici pretenţii faţă de El.

Bun, cu femeile ne-am lămurit. Acum să revenim la echipă. Anul trecut ai avut o evoluţie mai puţin reuşită şi băieţii din echipă ziceau că au pierdut din cauza ta. Ai trecut atunci printr-o perioadă în care ai fost supărat pe toată echipa, te-ai dispreţuit pe tine însuţi, ai fost necăjit pe soartă şi, în adâncul sufletului, nu ţi-ai mai dorit să trăieşti. Prin urmare, dacă echipa va începe acum să te idolatrizeze, vei fi străpuns ca într-o relaţie cu o femeie care te adoră. în consecinţă, ori vei începe să joci mai

prost, ori vei suferi traumatisme, ori te vei îmbolnăvi sau chiar vei muri.

— Atunci cum să procedez?

— Să înlături retroactiv pretenţiile faţă de toate echipele în care ai jucat, de asemenea pretenţiile faţă de sine şi faţă de propria soartă, care au apărut în legătură cu echipa.

— A-a, foarte bine, a răsuflat el uşurat, cred că acum lucrurile pot fi îndreptate.

— Nici pe departe, îi zic. In viitorul tău se vede un pericol de moarte.

— în legătură cu ce anume?

— Cum adică, în legătură cu ce? în legătură cu activitatea ta. Cu potenţialul tău, ai putea ajunge celebru în întreaga ţară.

— Şi ce e rău în asta?

— Păi, uite, cel mai mic sentiment de iritare faţă de alţii sau faţă de sine te pune într-o relaţie de dependenţă faţă de obiectul iritării. Dacă eşti mereu obsedat să marchezi şi te enervezi pe alţii, atunci când eşti împiedicat să o faci, dacă te dispreţuieşti pe tine, atunci când nu reuşeşti - toate acestea îţi sporesc brusc dependenţa faţă de golul marcat. în măsura în care depinzi de ceva, acest lucru îţi este luat.

— Şi atunci ce-i de făcut?

înlătură retroactiv orice dezaprobare, orice nemulţumire, până şi pe cea mai mică, faţă de ţările în care ai trăit şi, mai ales, faţă de Rusia, unde te-ai născut şi ai crescut. Altfel, celebritatea te va ucide. Sau, în cel mai bun caz, subconştientul va activa un program de blocare, prin care nivelul evoluţiei tale pe teren să fie diminuat, iar numărul golurilor marcate de tine să fie redus. Foarte mulţi oameni talentaţi s-au îmbolnăvit şi au murit din cauză că, în adâncul sufletului lor, au fost nemulţumiţi de ţara în care s-au născut şi au devenit celebri.

El mi-a mulţumit şi a închis. Mi-am închipuit cum aş fi procedat eu, dacă mi s-ar fi încredinţat o echipă de hochei şi mi s-ar fi cerut s-o pun în ordine sub aspectul structurilor karmice. Le-aş fi spus:

— Băieţi, primul lucru pe care trebuie să-1 faceţi este să învăţaţi să fiţi binevoitori în orice situaţie, nu numai faţă de alţii, ci şi faţă de sine. în caz contrar, nu veţi reuşi să obţineţi nimic sau veţi fi nevoiţi să plătiţi fiecare succes.

în aceeaşi clipă m-a străfulgerat un gând ciudat: tot ce am spus până acum mă priveşte, în egală măsură, şi pe mine. îmi pare că acum încep să înţeleg de ce orice posibilitate de a-mi publica cărţile în Occident era imediat şi în mod inexplicabil blocată. Am vrut să aflu care sunt ţările faţă de care am păstrat încă pretenţii lăuntrice sporite. Agresivitatea faţă de întreaga omenire mi se trage din patru vieţi precedente, iar faţă de Italia şi Israel - din două vieţi precedente. Am înţeles de ce, atât în Israel, cât şi în Italia, am avut probleme. Adevărul e că la Roma m-am aflat la un pas de demenţă şi asta fiindcă Italia este ataşată de aptitudini, intelect şi spiritualitate. Totodată, supărările de profunzime m-au expus şi m-au făcut dependent. In aceste condiţii s-a produs o rezonanţă cu propriile mele ataşări şi, dacă n-aş fi început la timp să mă rog, cine ştie cu ce s-ar fi terminat întreaga poveste. Din motive pe care nu le cunosc, am manifestat în viaţa anterioară pretenţii sporite faţă de America, mai ales cu privire la moralitate şi etică. Acum îmi amintesc cu bucurie de dragii mei americani de la consulat, de la care, cu două săptămâni în urmă, încercam să obţin o viză pentru America. Nu mă pot abţine să nu povestesc mai pe larg întreaga întâmplare.

Viza deschisă pentru trei ani expira, aşa că ne-am prezentat, şi eu, şi soţia, la consulat, pentru a obţine alta. Am stat la coadă obişnuitele câteva ore, după care am depus dosarul. După un alt interval de aşteptare, am fost chemaţi la ghişeu.

— Vă lipsesc din dosar adeverinţa de la locul de muncă, statutul firmei dumneavoastră şi alte câteva hârtii, mi-a spus cu răceală cucoana de la ghişeu. Veniţi altă dată.

Am venit peste câteva zile. Deşi am stat o oră şi jumătate în stradă, de abia ajunsesem undeva pe la mijlocul rândului. Am luat toate actele posibile. Şi iată-ne deci stând la coadă şi aşteptând să ne ajungă rândul. După ce am depus actele, m-am vânturat timp de vreo oră pe coridor şi prin camera destinată vizitatorilor. Apoi am revenit lângă soţie.

— Punem rămăşag că vom fi chemaţi ultimii şi că nu vom obţine vizele?

— Imposibil, a zis ea, ne-ar fi respins de la bun început dosarul. Dar aşa, să ne accepte actele şi încă să ne lase la urmă... e cu totul lipsit de sens.

Trece o oră, trec două. Rândul nostru a trecut demult. In sală au mai rămas doar câteva persoane. Soţia mă priveşte întrebător.

— Nu pierde timpul degeaba, îi zic, ni se oferă o şansă splendidă de a ne pune la punct în ceea ce priveşte pretenţiile faţă de un alt stat.

Dar iată că au plecat şi ultimii solicitanţi. Am rămas doar noi doi în sală.

— Cei de acolo au trecut, probabil, la cafele, iar de noi se pare că au şi uitat.

Mai trece un timp oarecare până când sunt strigat pe nume. Mă apropii de ghişeu, în spatele căruia stă un bărbat tânăr, care vorbeşte o rusă puţin mai bună decât engleza mea.

— Vă cer scuze că v-am reţinut, spune el.

îi zâmbesc:

— Nu face nimic.

— A apărut o problemă, spune el, întorcându-mi zâmbetul. Doamna care s-a ocupat de dumneavoastră data trecută vrea să vă vorbească.

„Bine măcar că nu consulii", mi-am zis şi, zâmbindu-i în continuare, îi răspund:

— Nici o problemă. Sunt gata să discut cu dânsa.

— Dar, vedeţi, doamna lipseşte în momentul de faţă, îmi spune politicos tânărul, vă rugăm să veniţi altă dată.

îi zâmbesc şi dau din cap:

— Sigur. Sunteţi foarte amabil.

După care ies afară, unde mă aşteaptă soţia.

— Procesul de înlăturare a cramponărilor de etică şi moralitate continuă, îi zic. Băieţii de la ghişeu şi-au dat toată silinţa. Acum putem merge acasă cu conştiinţa împăcată.

Mi-am dat seama că toate aceste situaţii sunt, de fapt, semnale de alarmă, care mă avertizează că încă sunt dependent de valorile umane supreme. în mod inexplicabil, încă din copilărie îmi era frică de celebritate. Nu mi-o doream. în realitate, era vorba de dorinţa exprimată indirect, pe cale intuitivă, de a mă mântui. înţelegeam destul de profund modul în care poate fi distrus caracterul, destinul şi sănătatea, atunci când cantitatea de fericire şi celebritate depăşeşte cu mult rezerva de iubire din suflet.

Sunt surprins că pacientul care stă acum în faţa mea are câmpul curat. Nu văd la el probleme deosebite. Curios lucru, ce 1-a determinat să apeleze la mine?

— Am doar o singură problemă, zice el, după ce am citit cea de-a doua carte, starea lăuntrică mi s-a schimbat complet. A apărut o senzaţie de puritate şi sfinţenie interioară. Mi-au trecut toate bolile. înainte mă chinuia, mai cu seamă, hernia de disc. Acum, totul a revenit la normal. Problema mea însă este următoarea: când ies din această stare, îmi vine greu să comunic cu lumea înconjurătoare. Simt că devin iarăşi irascibil şi intolerant. Cum să împac una cu alta, detaşarea de lume şi prezenţa efectivă în ea?

— Este vorba de capacitatea de a lucra concomitent în două regimuri logice distincte, logica Divină şi logica umană.

Dumneavoastră aţi reuşit să vă armonizaţi lăuntric, dar situaţia urmaşilor rămâne încă nefavorabilă. Logica umană se manifestă în exterior, pe când cea Divină în interior. Iar în interior, la nivelul celor mai profunde straturi, emoţiile noastre sunt conectate la emoţiile urmaşilor noştri. De aceea, când aceştia sunt nearmonioşi, nu e deloc uşor să fim blânzi şi iubitori în interior. Prin urmare, se cere să munciţi în continuare la propria armonizare interioară, să vă rugaţi pentru generaţiile viitoare, astfel încât iubirea de Dumnezeu şi blândeţea să pătrundă tot mai adânc în straturile de profunzime.
Logica Divină se poate manifesta şi în exterior, dar, dacă, totodată, se deconectează cea umană, este practic imposibil să duci o viaţă după tiparele normale. Trebuie să încerci să trăieşti în două regimuri diferite, adică, pe de o parte, să fii absolut iubitor şi să nu ai nici o pretenţie, iar pe de altă parte, să fii aspru, când situaţia o cere.

Am să vă povestesc ce mi s-a întâmplat odată. M-am dus la bazin, am înotat şi, după ce am făcut un duş, am mers la vestiar. Lângă dulapul în care îmi lăsasem hainele era o bancă nu prea lungă, pe care un bărbat o ocupase în întregime cu genţi şi pachete. Mi-am scos din dulap geanta şi m-am gândit: „Unde oare s-o mai pun şi pe asta?" Apoi, reflex, am procedat aşa cum procedasem şi alteori. Mi-am pus geanta alături, pe podea, enervat în sinea mea că individul ocupase toată banca, fără a se sinchisi de necesităţile altora. Am încercat să lupt cu sentimentul tot mai accentuat de iritare, dar nu reuşeam

nicidecum să-l înving. Iar o emoţie înăbuşită în prezent înseamnă o boală în viitor. Trebuia fie să renunţ la logica umană, trăind doar cu cea Divină şi acceptând tot ce mi se întâmplă, fie să încerc, în paralel, să conectez logica umană. M-am decis să păstrez şi logica umană. Şi, fiindcă nu e bine să reprimi iritarea, trebuie s-o traduci în acţiuni concrete. Aşa că mi-am ridicat în tăcere geanta de pe podea şi am început să împing bagajele bărbatului, făcând loc pentru lucrurile mele. El n-a spus nimic. Am început să mă îmbrac liniştit. Simţeam totuşi că mă deranjează ceva. Cu puţin timp în urmă eu am fost cel umilit, acum este umilit el.

E mult mai periculos să-i umileşti pe alţii decât să fii tu însuţi umilit. Şi nu atât faptul că i-am mutat gentile era umilitor, cât felul în care am acţionat, fără a scoate măcar un cuvânt. Am făcut deci o a treia încercare de a controla situaţia şi m-am adresat bărbatului:

— Scuzaţi, nu v-aţi supărat că v-am mutat bagajele?

— Vai de mine, sigur că nu, a răspuns bărbatul. Trebuie să aveţi şi dumneavoastră unde vă pune lucrurile, nu-i aşa?

Abia după aceasta am simţit cum mi se face linişte şi pace în suflet. Pare-mi-se că încep să înţeleg ce înseamnă să îmbini logica umană cu cea Divină. Logica umană este capacitatea de a-ţi apăra drepturile, cea Divină este păstrarea iubirii şi a blândeţii. Aşadar, dacă mă voi gândi, în primul rând, la celălalt, transmiţându-i un impuls de iubire şi bunăvoinţă, voi reuşi să-i reprezint mai bine interesele şi sentimentele. îi voi arăta că-1 respect şi că ţin cont de interesele lui, dar că, totodată, doresc să-mi apăr interesele proprii.

în aceste condiţii, comportamentul meu aspru nu-i va stârni un sentiment de ură, întrucât în sufletul meu nu există ură.

Scopul principal al oricărui om este să-şi păstreze în suflet iubirea şi blândeţea. Aşa că, ajutându-l să-şi urmeze acest scop, vom reuşi să ne înţelegem fără probleme şi la nivelul logicii umane. Acest principiu funcţionează, în egală măsură, într-o situaţie minoră ( cum a fost cea cu banca prea scurtă), în afaceri, în relaţiile dintre state, dar şi dintre civilizaţiile din Univers. De aceea, orice situaţie trebuie abordată la început din perspectiva logicii Divine şi nu a celei umane, adică să dăm dovadă, în primul rând, de iubire şi respect, abia după aceea să ne înaintăm pretenţiile.

în una din ţările pe care le-am vizitat am trecut printr-o întâmplare foarte amuzantă. Negociasem închirierea unui cabinet pentru consultaţii. Cu o zi înainte de prima şedinţă, proprietarul mi-a mărit chiria de 1,5 ori. Am fost de acord. Individul era amabil şi plin de solicitudine. A doua zi, dis-de-dimineaţă, el mi-a făcut o nouă vizită.

— Chiar nu vă mustră conştiinţa să-mi plătiţi atât de puţin? - m-a întrebat el.

Eu am ridicat din umeri:

— Câtuşi de puţin. Doar am convenit asupra preţului, nu?

— Atunci să stăm de vorbă ca doi oameni de afaceri, a zis el. Sunt de părere că ar trebui să primesc de cinci ori mai mult.

— Dacă tot doriţi să discutăm ca doi oameni de afaceri, să ştiţi că nu vă înţeleg deloc. Una dintre regulile de bază în afaceri este să nu schimbi niciodată condiţiile jocului.

— Ţin la reputaţia mea, a spus el, aşa că puteţi sta liniştit, pe viitor n-am să mai schimb condiţiile.

— Asta mai lipseşte! - i-am replicat.

El a rămas în expectativă, privindu-mă.

— Nu ne va fi deloc uşor să cădem la învoială, i-am zis, şi asta fiindcă aţi pornit de la pretenţii şi ofense. Din vorbele dumneavoastră înţeleg că mă consideraţi fără scrupule. Aşa nu se procedează nici în afaceri, nici în relaţiile dintre oameni. Vă rog să aşteptaţi 10 minute. Am să vă comunic hotărârea mea.

Peste 10 minute l-am chemat în camera alăturată, ca pacienţii să nu asiste la discuţia noastră. Am remarcat că proprietarul nu e tocmai în apele lui şi că încearcă să ghicească după înfăţişarea mea ce hotărâre am luat. I-am întins mâna şi i-am mulţumit.

— Vă mulţumesc foarte mult că aţi binevoit să-mi puneţi ieri la dispoziţie această încăpere şi că aţi fost atât de amabil. Cât despre ziua de azi, iată hotărârea mea: ori acceptaţi pentru ea suma stabilită iniţial, ori îmi întrerup imediat consultaţiile şi plec împreună cu pacienţii. Apropo, mi s-a întâmplat să-mi ţin şedinţele şi într-un parc. Şedeam pe o bancă, iar pacienţii se apropiau pe rând, apoi se plimbau prin parc şi se rugau.

Din privirea mea, bărbatul a înţeles că sunt hotărât să acţionez aşa cum am promis.

— Bine, s-a grăbit el să-mi spună, pentru ziua de azi este valabilă înţelegerea anterioară. De mâine însă veţi închiria la preţul pe care l-am spus astăzi.

Când mi-am încheiat şedinţele, m-am apropiat de el şi i-am dat banii. Apoi am mai adăugat încă pe atât.

— Iată o primă pentru dumneavoastră, i-am spus.

— Şi de ce, mă rog, i-ai oferit o primă? - m-au întrebat prietenii. Doar n-ai de gând să rămâi şi mâine aici, nu?

— Este mai bine să promiţi puţin şi apoi să mai adaugi decât să promiţi mult şi să dai mai puţin, le-am răspuns eu.

Dar, ca să fiu sincer, cauza eram, în primul rând, chiar eu. Eu am atras acest comportament din partea proprietarului. Prin urmare, sunt ataşat lăuntric de etică, de moralitate, de împlinirea favorabilă a destinului. Iar faptul că i-am oferit bani în plus era important nu atât pentru el, cât pentru mine.

EGIPTUL

Mai înainte le spuneam pacienţilor:

— Sunteţi cramponaţi de bani, de serviciu, de familie.

Apoi toate valorile lumii înconjurătoare s-au redus, în ultimă instanţă, la omul însuşi şi la componentele de bază ale eu-lui uman. De fapt, dependenţa sporită faţă de corp, spirit, suflet, faţă de personalitatea umană ca ansamblu al tuturor acestor componente duce treptat la dependenţa de valorile lumii înconjurătoare.

Am pornit de la divinizarea laturii materiale, apoi am trecut la divinizarea aspectelor spirituale. Pas cu pas, am ajuns la ceea ce alcătuieşte temelia tuturor acestora: divinizarea omului însuşi, altfel spus, a învelişului său fizic şi spiritual. Iar când, pe la finele verii lui 1998, s-au conturat clar noţiunile de eu Divin şi eu uman, am crezut că sistemul meu a căpătat, în sfârşit, o formă închegată, definitivă.

Eliberându-se de agresivitatea faţă de iubire, individul învinge treptat forţa de atracţie exercitată de trup, spirit şi suflet, percepându-şi tot mai distinct eu-\ Divin. Eu-l uman, deşi îşi păstrează în continuare caracterul real, devine transparent şi imponderabil. La început am verificat această informaţie pe mine însumi, abia după aceea am introdus-o în lucrul meu cu pacienţii. Aplicat pacienţilor, sistemul funcţiona fără greş, pe când, în cazul meu, blocajul era total. După atâţia ani de cercetare am devenit cu totul alt om. Totuşi ceea ce stă la baza

sentimentelor şi reflexelor mele, practic, nu s-a schimbat. Nici până în momentul de faţă nu am reuşit să mă debarasez de atitudinea critică faţă de oameni, de obiceiul de a-i judeca. Oare care să fie cauzele? Prima ar fi că am avansat pe calea cunoaşterii şi înţelegerii, dar nu am confirmat efectiv, prin acţiuni şi comportament, aceste schimbări. Este mai uşor să dai sfaturi decât să le urmezi.

A doua ar fi că am adoptat un regim de muncă supra-solicitam. Mi-am dat seama de acest lucru când ajutam o cunoştinţă de-a mea, sportiv de performanţă.

— Nu ştii să chiuleşti, i-am zis, tot timpul munceşti din greu.

— Ce vrei să spui? - m-a întrebat el mirat.

— Divinizarea aptitudinilor, a muncii şi a carierei ţi se trage pe linia neamului. Te antrenezi chiar şi atunci când ar trebui să te odihneşti. Performanţele se obţin cu ajutorul energiei subtile, care ţine de spirit şi de iubire, şi nu prin sporirea densităţii energiei exterioare. Energia comprimată se acumulează prin disciplină, eforturi volitive continue, prin respectarea regimului şi a logicii umane. Pe cea subtilă însă o sporim atunci când ne neglijăm îndatoririle, când nesocotim regimul şi urmărirea unui ţel. Acest tip de energie îl percepem ca pe o senzaţie de bucurie lăuntrică, fericire şi seninătate sufletească. Omul munceşte, în primul rând, pentru a acumula energie subtilă, căci ea îi asigură viitorul, sănătatea urmaşilor, o condiţie fizică bună şi un destin favorabil. Când bucuria lăuntrică este reprimată, înăbuşită dintr-un simţ exagerat al datoriei sau din raţiuni de carieră etc, atunci un salt apreciabil în plan exterior poate fi urmat de o cădere nervoasă, depresiune, probleme grave de sănătate, sfărâmarea destinului. în perioada sovietică, antrenorii au remarcat că, atunci când tinerii sportivi sunt puşi pe glume şi râd în timpul antrenamentelor, rezultatele lor nu mai sunt atât de bune. Drept urmare, li s-a interzis să se bucure, să râdă şi să glumească. Şi, într-adevăr, rezultatele au crescut, dar nimeni nu şi-a dat osteneala să observe cum s-au răsfrânt toate acestea asupra sănătăţii şi destinului sportivilor, de fapt, nimeni nici nu-şi bătea capul cu asemenea probleme.

Ideologia comunistă aborda viaţa individului ca pe un subiect de importanţă secundară. Pe primul plan erau puse scopurile şi rezultatele. De aceea, tinerele sportive erau constrânse să

rămână gravide, pentru a putea obţine rezultate înalte, întrucât, în primele luni de sarcină, organismul îşi eliberează rezervele interioare. Când totul se sfârşea, fetele trebuiau să avorteze. Suprimarea iubirii şi a vieţii în numele unui scop suprem era postulatul de bază al ideologiei comuniste. Insă urmările divinizării valorilor spirituale s-au dovedit a fi întotdeauna mult mai funeste decât cele ale închinării la valorile materiale.
Ei bine, explicându-i sportivului meu cauzele insucceselor, a"i realizat deodată că toate cele spuse se referă, în primul rand, la propria mea persoană. Şi eu care credeam că fac un bine muncind pe brânci ca sâ-i ajut pe oameni... Dar s-a dovedit că lucrurile nu stau tocmai aşa. Dacă, ajutându-i pe alţii, îţi reprimi eu-/ Divin, iubirea şi bunătatea sufletească, acest ajutor al tău va atrage, mai devreme sau mai târziu, o nenorocire. Sesizarea acestei diferenţe vine uneori prea târziu, înainte se credea că egoismul este o trăsătură prin excelenţă negativă, că trebuie să dăm la o parte propriile interese, să ne învingem ego-u\, să-1 înăbuşim. Este un punct de vedere specific Orientului. Ideologia comunistă şi 1-a însuşit, folo-sindu-1 ca pe o armă. Apoi oamenii şi-au dat seama că, într-o anumită proporţie, egoismul este totuşi necesar. Căci, pentru a putea oferi ceva, este necesar, mai întâi, să ai tu însuţi. Este un punct de vedere occidental şi, la ora actuală, este împărtăşit de cea mai mare parte a omenirii. încotro să ne îndreptăm, cu cine să ne identificăm, cum să determinăm exact proporţia sănătoasă a egoismului?

Să analizăm câteva situaţii.

Prima variantă: individul doreşte să păstreze în suflet senzaţia de fericire şi bucurie şi, pentru a nu o ştirbi, refuză să-şi ajute vecinul muritor de foame.

A doua variantă: încercând să-şi păstreze sentimentul de bucurie şi fericire, individul caută să se răzbune pe cel ce 1-a tras pe sfoară, l-a trădat sau 1-a jignit, cu alte cuvinte, i-a prejudiciat fericirea lăuntrică.

A treia variantă: în dorinţa de a-şi păstra sentimentul de bucurie şi fericire, individul se sacrifică, murind pentru salvarea aproapelui.

In primul caz, sursa bucuriei o constituie bunăstarea materială, în cel de-al doilea - principiile spirituale, iar în al treilea - iubirea Divină.

Atunci când, în dorinţa de a ne păstra iubirea Divină din suflet, ne neglijăm îndatoririle umane, este vorba exact de acel tip de egoism care ne este necesar. Ne urmăm sentimentele şi ele nu se înşeală. Faptul în sine nu înseamnă nicidecum renunţarea la cele umane. Acestea devin, pur şi simplu, secundare, însă, atunci când la baza egoismului nostru stă fericirea materială şi spirituală, nu ne mai pasă nici cât negru sub unghie de iubirea şi viaţa altor oameni. în acest caz, deşi ne oferă senzaţia de fericire şi bucurie, sentimentele, de fapt, ne înşeală.

Toată viaţa mea, citind cărţi, vizionând filme, m-am autoeducat în spiritul ideii că la originea fericirii şi a bucuriei stă fie principiul material, fie cel spiritual. încă din copilărie am manifestat dorinţa de a avansa mereu, din această cauză inerţia sentimentelor mele, care mă ataşau de cele umane, s-a dovedit a fi mult mai mare decât nivelul mediu. Credeam că m-am eliberat de atracţia exercitată de eu-l uman. Un singur lucru mă stânjenea: dependenţa de verigile intermediare. Este vorba de verigile care unesc eu-l uman cu cel Divin. Prima verigă şi treaptă, pe care nu reuşeam s-o depăşesc, era tocmai inerţia sentimentelor mele, dependenţa de ele. întrucât sentimentele sunt legate nemijlocit de întâmplările vieţii, de ritmul ei, era necesar să-mi modific regimul obişnuit de viaţă.
Emoţiile noastre sunt legate, în primul rând, de cele trei funcţii vitale: respiraţia, hrana şi sexul. Cu cât mai mult ne detaşăm de ele, cu atât reuşim mai bine să ne stăpânim sentimentele. Pentru început, am hotărât să mă abţin o vreme de la hrană şi să plec undeva în altă parte, într-un alt climat emoţional, care să mă scutească de obişnuitele declanşări ale emoţiilor. împreună cu prietenii, am ales ca ţintă a călătoriei Egiptul.

Dimineaţa mă trezesc din cauza acceselor de tuse cu care m-am obişnuit deja. Accesele încep în timp ce încă dorm. Aşadar, îşi fac simţită prezenţa emoţiile agresive de profunzime. Ele depăşesc ca amploare cadrul conştiinţei mele şi cadrul actualei mele vieţi. Rămân întins în pat cu ochii închişi şi mă rog, iertându-i pe toţi cei ce m-au necăjit, în special pe femei. în ultima vreme însă aceasta nu mă ajută. Iar şi iar, încerc să descopăr cauza tusei şi a supărărilor mele. în conştiinţa mea toropită de somn se perindă din nou frânturi de programe: supărări pe femei, pe părinţi, pe sine şi pe propria soartă. Schema însă nu funcţionează şi nu-mi pot explica de ce. Tuşea

mă sufocă, dar continuu, pe jumătate adormit, să-mi rostesc rugăciunile, încercând să sondez terenul în căutarea sursei.

Şi iată că, în acea dimineaţă, nefiind încă pe deplin treaz, mi-am dat seama că nu are rost să scormonesc după episoade disparate. Problema se cere soluţionată într-o manieră tranşantă: ori da, ori ba, ori continuu să-i judec pe oameni, dând apă la moară gândirii negative, ori renunţ definitiv la atitudinea critică. Mi-am reluat rugăciunea:

— Doamne, mă voi strădui să nu-i mai judec niciodată pe oameni şi să nu gândesc despre ei în termeni negativi.

în aceeaşi clipă, tuşea a dispărut subit şi n-a mai revenit, nici în ziua aceea, nici în următoarea. Am reuşit să mă desprind de sentimentul de desconsiderare şi superioritate faţă de alţi oameni. Stăpânirea sentimentelor,  când începi să percepi caracterul real al eu-lui Divin, este o etapă sine qua non în evoluţia individuală. Atunci când individul se mărgineşte la a-şi însuşi arta stăpânirii sentimentelor şi a subconştientului, fără a se concentra asupra celor Divine, ci dimpotrivă, continuând să urmărească scopuri ce ţin de sfera umanului, începe să se producă o dezintegrare, lentă sau rapidă, a conştiinţei şi a emoţiilor. Multe persoane au sfârşit în cliniciie de psihiatrie sau au murit, după ce au trecut de la yoga trupului la yoga spiritului. Pentru a putea experimenta ce (ine de uman, trebuie mai întâi să acumulezi în tine ceea ce este Divin. Deocamdată însă trebuie să urmăresc detaşat orice manifestare a emoţiilor, sprijinindu-mă totodată pe sentimentul de iubire Divină. Deosebit de fructuoasă în acest sens este detaşarea de emoţiile agresive, de supărare. Nu este un lucru întâmplător că vechii greci considerau tragedia drept o culme a artei dramatice. Aici, proporţia dintre agresivitatea, furia şi disperarea din planul exterior, pe de o parte, şi seninătatea şi fericirea lăuntrică, pe de altă parte, atinge cote maxime.

Pentru a nu depinde de sentimente şi emoţii, pentru a nu luneca în sclavia lor, trebuie să ne învăţăm să trăim permanent în două dimensiuni emoţionale diferite: în iubirea Divină, care este liberă de orice servituti, şi în iubirea, fericirea şi bucuria umană, care oscilează în funcţie de stările concrete ale umanului.

Aşa cum mi-am plănuit-o, călătoria în Egipt ar fi trebuit să-mi furnizeze numai emoţii pozitive. în orice caz, ea îmi oferea

posibilitatea de a mă sustrage tensiunii permanente în care mă ţinea activitatea mea şi de a învinge inerţia sentimentului că hrana înseamnă viaţă: cu cât este mai multă hrană şi mai aleasă, cu atât mai multă viaţă ar da. Pur raţional, am înţeles demult că viaţa nu înseamnă hrană şi nici măcar cunoaştere, ci iubire eliberată de orice servitute. Speram să-mi diminuez în timpul acestei călătorii dependenţa faţă de sentimentele care mă ţineau legat de eu-\ uman în manifestările lui materiale şi spirituale. Am sosit la Al-Ghurdaqah împreună cu doi prieteni. Am luat cu noi bicicletele, asta ca să nu ne stricăm dispoziţia, alergând după taximetrişti şi tocmindu-ne cu ei la tot pasul. Preţurile aici creşteau absolut incontrolabil şi această nesfârşită galopare era obositoare. Cu bicicletele însă ne-am putea deplasa după voia inimii. în plus, ar fi şi un exerciţiu fizic excelent. Am ales un hotel ceva mai ieftin, nu pe litoral. Tot din considerente de economie am renunţat la asigurarea medicală, lucru pe care aveam să-1 regret mai târziu. Eram conştient de faptul că hotelul nu va fi tocmai unul de lux, realitatea însă mi-a întrecut toate aşteptările. Ca să nu mai spun că orăşelul arăta cam dărăpănat. Pe aproape o treime din teritoriul lui se înşiruiau carcase de beton lăsate de izbelişte. Hotelul nostru se afla parcă pe un şantier. De jur împrejur, numai noroi şi grămezi de gunoaie, nici urmă de^asfalt. Ne-am lăsat bicicletele în camera hotelului şi am mers să vedem marea.
Data trecută am tras la un hotel destul de curat, situat în apropierea mării. Acum însă aveam impresia că ne-am cufundat într-o adevărată cloacă. Am luat cu mine aparatul de filmat, ca să imortalizez primele impresii. După ce am traversat strada principală a oraşului, care era şi asfaltată, a trebuit să cotim, pe lângă maghernițe coşcovite, pe o potecă neîngrijită şi înţesată de gunoaie, care ducea spre mare. Am hotărât să filmez toate acestea. Cum era şi firesc, n-am putut scăpa de sentimentul de dezgust şi insatisfacţie faţă de cele din jur. Aşa că m-am trezit cu aparatul de filmat defect. Obiectele neînsufleţite îşi intensifică sensibilitatea, în contact cu oamenii. întregul Univers s-a născut din iubire, de aceea sensibilitatea este o însuşire comună tuturor obiectelor, atât însufleţite, cât şi neînsufleţite. în timp ce în conştiinţă noi separăm cu precizie noţiuni ca spaţiul, timpul, materia, sentimentele, in sentimentele noastre aceste trei noţiuni formează un întreg, mai cu seamă in sentimentul

iubirii. Totodată, sentimentele noastre nasc permanent materie, spaţiu şi timp.

Gândul este şi el o totalitate de spaţiu, timp şi materie, dar cu o dinamică mai sporită a componentei spaţiu. în sentimente este mai activ timpul. Pe măsura dilatării Universului creşte tendinţa revenirii lui la un singur punct, cu alte cuvinte, spaţiul, timpul şi materia manifestă o tendinţă sporită de a se contopi. Universul devine tot mai senzitiv. Obiectele neînsufleţite încep tot mai mult să semene cu cele vii. îmi amintesc de întâmplarea cuiva care introducea în calculator o listă cu persoane decedate. Unul dintre nume îi scăpa mereu. Calculatorul refuza să-1 afişeze. Mai târziu s-a constatat că persoana în cauză era în viaţă.

în timpul şederii mele în Germania nu am reuşit, din păcate, să stau de vorbă cu un personaj foarte interesant. Este vorba despre un domn, care practicase în mod strălucit avocatura şi câştigase o avere frumoasă. Mai nou, el se dedicase universului cunoaşterii energiilor şi lucrului cu informaţia.
Cu timpul, el a început să comunice cu obiectele neînsu-fleţite. Şi iată ce i s-a întâmplat odată.
Maşina lui rămânea mereu în pană. Acest lucru se întâmpla, cu regularitate, tocmai atunci când maşina ajungea la intersecţii. Mecanicii nu reuşeau nicidecum să găsească sursa acestor defecţiuni. Atunci, el a hotărât să întrebe maşina care sunt cauzele. Răspunsul care i-a venit a fost: „Vreau să-mi pui un nume". După ce i-a ales şi i-a pus un nume, maşina nu i-a mai creat probleme. Lumea inanimată reacţionează cu intensitate tot mai mare la emoţiile oamenilor. M-am obişnuit demult cu aceste manifestări. Dezamăgirea şi iritarea pe care le-am încercat în Egipt eu le-am transmis camerei de luat vederi, filmând ceea ce-mi provocase dezgust. Şi ea s-a defectat imediat. A urmat aparatul de fotografiat subacvatic, în care, de altfel, îmi pusesem mari speranţe. Totul s-a întâmplat în timpul unei furtuni pe mare, când încercam să mă deplasez de-a lungul recifului cu intenţia de a efectua o scufundare. Valurile mă aruncau înapoi spre recif. Situaţia în care m-am pomenit devenea din ce în ce mai dificilă. Apele furioase mi-au smuls de pe piciorul stâng sandaua de plastic. Am încercat s-o recuperez, dar un nou val, izbindu-mă, mi-a smuls-o şi pe cealaltă. Am înţeles imediat că, dacă-mi va fi smulsă şi masca pentru

scufundări, nu voi mai fi în stare să văd sub apă coralii ascuţiţi ca briciul. Izbiturile de corali ameninţau să mă lase cu pântecele sfârtecat, după care n-aş mai fi avut nici o şansă să supravieţuiesc. în ciuda acestui fapt, îmi făceam mai multe griji pentru aparatul de fotografiat, ca nu cumva să-mi lunece şi să fie dus de ape. Am reuşit totuşi să mă strecor printre corali şi să ajung la un loc mai puţin adânc. E adevărat că, mai târziu, întorcându-mă la mal, m-am rănit la picioare. Rănile nu s-au vindecat multă vreme după aceea, şi asta deoarece coralii secretă o substanţă mucoasă otrăvitoare. Eram deci indispus, fiindcă nu reuşisem să fotografiez bancurile de peşti, pe deasupra, eram îngrijorat în legătură cu ceea ce mi s-ar fi putut întâmpla acolo, printre corali. După această păţanie, aparatul de fotografiat n-a mai funcţionat, deşi beculeţele continuau să-i pâlpâie, iar dispozitivul de derulare a peliculei mergea ca ceasul. La scurt timp a cedat şi dictafonul.

Cât despre exerciţiile de stăpânire a emoţiilor, Egiptul îmi oferea un cadru excelent. M-am dus într-o zi la staţia telefonică să fac comandă pentru o convorbire cu Rusia.

— Cât costă un minut de convorbire?

— Trei dolari.

— Foarte bine, zic şi, lăsând numărul de telefon, intru în cabina telefonică. Vorbesc o jumătate de minut, după care ies din cabină şi mă apropii de tejghea. în spatele ei stă o egipteană masivă cu o mină imperturbabilă şi privirea grea.- Vă costă şase dolari, mă anunţă ea. - Cum aşa? - nu-mi pot stăpâni nedumerirea. Ea ridică din umeri. - Vă costă şase dolari. Mai târziu mi s-a explicat că trebuia să vorbesc cel puţin două minute. A doua zi m-am apropiat de recepţionerul hotelului în care eram cazat. - Cât costă un minut de convorbire cu Rusia? - Patru dolari, dar trebuie să vorbiţi cel puţin trei minute. Atunci m-am gândit să-i trag pe sfoară pe toţi. Am mers la un hotel de lux, unde serviciile oferite sunt net superioare ca nivel. Mi s-a spus că minutul costă patru dolari şi că se poate vorbi un minut. Am stat la telefon doar patruzeci de secunde. - Vă costă opt dolari, mi-a spus calm individul de la recepţie, privindu-mă ca pe o insectă.

— Cum aşa? - Aţi vorbit un minut şi zece secunde, mi-a răspuns el, trebuie deci să plătiţi pentru două minute. Iată computerul, adaugă el, făcând semn spre calculatorul închis. Nu

avea njci un rost să-l contrazic. Ba mai mult chiar, discuţiile de acest gen pot aduce numai necazuri. Am auzit că, în Thailanda, taximetriştii, în loc de cinci minute, vă plimbă cu taxiul un ceas, după care vă pretind o sumă fabuloasă. Dacă veţi încerca să protestaţi, vă puteţi trezi la secţia de poliţie. Iar poliţiştii din partea locului nu ştiu nici o boabă de engleză. Iar dacă veţi fi aruncat într-o închisoare thailandeză, aţi putea foarte bine să nu mai ieşiţi viu de acolo. Şi, credeţi-mă pe cuvânt, patria n-o să vă deplângă absenţa şi nici n-o să vă ia apărarea. Turiştii ruşi sunt trataţi peste hotare cu o totală lipsă de consideraţie. Pe de o parte, de vină e nivelul scăzut al culturii comunicării şi comportamentului compatrioţilor noştri, pe de altă parte, toţi ştiu că turistul rus este complet lipsit de apărare.

Mi s-a povestit cum, în Tunisia, un călător, închiriind o maşină, a lovit din întâmplare o cămilă. Se pare că nici măcar nu era vina lui, cu toate acestea, i-a fost filată o amendă de câteva sute de mii de dolari, după care omul a fost băgat la închisoare. Şi ar fi zăcut acolo mult şi bine, până la sfârşitul zilelor sale, dacă nu i-ar fi sărit în ajutor un prieten, care a cumpărat în Asia Mijlocie o cămilă la preţ redus şi a expediat-o cu avionul în Tunisia.

Astăzi, Rusia e înţesată de tot soiul de agenţii de turism cu existenţă efemeră, care, în plus, sunt prea puţin preocupate de soarta călătorilor care apelează la serviciile lor. De aceea, dacă v-aţi decis să vizitaţi o ţară mai puţin civilizată, este mai bine să vă informaţi din timp şi cât mai temeinic asupra măsurilor de protecţie personală şi să fiţi pregătit pentru orice surpriză. E de preferat totuşi să vă bizuiţi mai mult pe forţele proprii.

în Egipt, aceste nesfârşite escrocherii şi lipsa de respect m-au ajutat să-mi revin. Căci ordinea se vindecă prin haos.

Am părăsit Egiptul înaintea prietenilor mei. Ei au mers să mă conducă până la aeroport cu bicicletele. La intrarea în zona aeroportului, cei de la postul de poliţie i-au oprit şi le-au cerut să-şi lase bicicletele acolo. Ei şi-au continuat drumul pe jos. Apoi m-au ajutat să-mi duc bagajele până la punctul de control.

— Nu vă temeţi c-o să vă fure cineva bicicletele? - m-am arătat eu curios.

— Păi, n-ar prea avea cum, au zis ei, stă un ofiţer de poliţie acolo.

într-adevăr, au avut mare baftă: bicicletele nu le-au fost furate.

Ce-i drept, le-au dispărut farurile de import. Unul dintre ele n-a putut fi deşurubat şi hoţii au fost nevoiţi să-l taie cu cuţitul.

înainte de îmbarcare, am întâlnit o veche cunoştinţă.

— Am stat cu soţia la un hotel de cinci stele, povestea el cu o mină sumbră.

înainte de plecare trebuia să-mi duc bagajele la maşină. Au venit hamalii, care au pretins un preţ exagerat. N-am avut încotro şi le-am dat suma cerută. Ăia au pus mâna pe bani, au plecat după bagaje şi duşi au fost. A trebuit să-mi car singur bagajele până la autobuz. Nu, hotărât lucru, babuinii ăştia n-o să mă mai vadă pe aici, a încheiat el pe un ton categoric. O parte din sentimentele mele erau întru totul de acord cu el, contribuind la sporirea pretenţiilor, cealaltă, mai sănătoasă, nu lua lucrurile în serios, receptând informaţia cu mai mult calm. Am încercat să-i transmit şi lui această a doua parte a sentimentelor mele: - Ştii, cred că nu are rost să ne pripim cu concluziile. Nu vezi că, până în ziua de azi, ei îşi duc traiul în corturi? Şi, pe urmă, hamalii te-au fentat de cinci dolari, pe când demnitarii ruşi te-au păgubit de o mie de ori mai mult. Am citit prin ziare că Rusia, de fapt, nu avea nevoie de acel credit de mai multe milioane care i-a fost acordat în 1998. Ziarele scriu că din orice împrumut rămân doar 15%. Iar, când e vorba de întors datoriile, nu tot din buzunarul nostru se ia? în schimb, hamalii noştri sunt nişte ţipi de treabă... El a oftat: -Aşa este. Nimic nu e sigur în lumea asta plină de păcate. Am căzut pe gânduri: „Rusia e cufundată în haos şi acest fapt ameninţă să-i ruineze economia şi să distrugă întreaga ţară. Şi când te gândeşti că, până nu demult, ea era orânduită prea riguros, dar deznodământul a fost acelaşi". în cadrul oricărui sistem trebuie să existe şi elemente de autodistrugere, altfel sistemul nu poate supravieţui. înainte de^ a părăsi Egiptul, mi-am amintit de o întâmplare interesantă. Şedeam cu toţii în camera de hotel şi, Fiindcă tot n-aveam ce face, ne amuzam cu un joc. Prietenii îmi numeau, rând pe rând, cifre convenţionale, care ascundeau diverse persoane. Această codare îmi permitea să citesc informaţia în forma ei cea mai pură, întrucât excludea orice atitudine emoţională.

— Haideţi să verificăm starea de stres a fiecăruia, le-am propus. Starea normală are o limită de aproximativ 20 de unităţi, limita periculoasă este de 100, iar cea fatală - de 200 de unităţi.

La numărul unu am constatat 30 de unităţi, la doi - aproximativ 200, iar la numărul trei - 300 de unităţi. Acest ultim număr eram chiar eu. Incredibil, omul se poate afla într-o stare de stres maxim şi nici măcar să nu-şi dea seama. Reacţia emoţională care a urmat acestei descoperiri m-a împiedicat să întrevăd imediat cauzele. Bănuiesc totuşi că ele sunt legate de activitatea mea. Durata medie a vieţii unui chirurg cardiolog este de aproximativ 42 de ani, şi nu întâmplător: de el depinde dacă şi cât va trăi pacientul. însă, oricum ar evolua situaţia, el le poate spune rudelor cu conştiinţa împăcată: - Am folosit tehnologiile de ultimă oră şi am urmat cu stricteţe toate instrucţiunile. Nu m-am abătut întru nimic de la ele.

Cât despre mine, nu am la dispoziţie nici un fel de instrucţiuni şi unicul lucru pe care-1 pot spune în apărarea mea este: „Am făcut tot ce mi-a stat în putere". La mine vin pacienţi la care medicii au renunţat. Foarte mulţi dintre ei suferă de cancer şi nu fiecăruia dintre ei îi pot da o mână de ajutor. Deseori constat că nivelul meu nu este suficient pentru a-1 scoate pe pacient la liman. Pe de o parte, asemenea cazuri mă impulsionează să-mi continuu căutările, pe de altă parte însă creşte nivelul suprasolicitărilor nervoase la care sunt supus. Iar, întrucât sunt încă puternic dependent de eu-\ meu uman, toate acestea se acumulează şi, în scurt timp, încep să-mi macine organismul. Totuşi orice informaţie sau situaţie dezagreabilă îmi oferă şansa de a merge înainte.

De la aceste meditaţii mă abate tuşea chinuită care-1 scutură pe unul dintre prietenii mei. La Petersburg, el o punea pe seama climei, dar acum ne aflăm în Egipt. Afară e caniculă, iar accesele i s-au intensificat.

îl privesc gânditor cum se chinuie să tuşească. Şi povestea se repetă în fiecare zi, mai cu seamă dimineţile.

— Mi-ai citit cea de-a cincia carte? - îl întreb.

— Citit. Cu atenţie, horcăie el.

— Şi? Ai lucrat la armonizarea ta după aceea?

El ridică din umeri.

— Ai în câmp semnele unei posibile morţi, îi zic, ceea ce înseamnă fie cancer la plămâni, fie tuberculoză, fie astm. Nivelul cramponării de suflet, adică de iubirea de oameni, de moralitate şi idealuri, depăşeşte la tine de câteva ori pragul fatal. Dar ce să mai vorbim? - dau a lehamite din mână. Fă cum ştii, te priveşte.

La care el bombăneşte răguşit:

— Ai face mai bine să mă examinezi în^îlan subtil.

Informaţia s-a dovedit a fi absolut surprinzătoare. Planul subtil dezvăluia la suferindul nostru un potenţial sexual remarcabil. Capacitatea de a atrage o femeie şi de a o cuceri era ieşită din comun.

— Ştii de ce ai avut probleme în relaţiile cu femeile? - l-am întrebat. Fiindcă, în vieţile precedente, femeile îţi cădeau la picioare. Aveai obiceiul - nici mai mult, nici mai puţin - de a te folosi de ele. Şi în viaţa actuală continui, în subconştient, să calci în picioare orice femeie care-ţi iese în cale. Faci acest lucru inconştient, fără să-ţi dai seama. Din relaţia cu o femeie, tu extragi maximum de plăceri senzuale. Dar, cu cât mai aproape de iubirea Divină este emoţia pe care o trăieşti, cu atât
mai adânc pătrunde aceasta în subconştient, iar o dată cu ea se
înrădăcinează şi un anumit tip de comportament şi concepţia ta despre lume...

De aici putem trage o concluzie, pe cât de simplă, pe atât de logică: atitudinea şi comportamentul pe care le ai faţă de persoana iubită arată cum te vei comporta şi faţă de ceilalţi oameni. Astfel, dacă o tratezi pe femeia iubită cu superioritate, dacă o foloseşti ca pe o unealtă, vei proceda la fel şi cu toţi ceilalţi oameni, şi cu lumea înconjurătoare în general.

Părinţii noştri sunt primii oameni pe care îi iubim. De aceea, cu cât mai mult ne iubim şi respectăm părinţii, oricum ar fi aceştia, cu atât mai armonioşi lăuntric suntem în raporturile noastre cu lumea înconjurătoare. La ora actuală, japonezii sunt cea mai longevivă naţiune de pe glob. Locuitorii munţilor Caucaz, de asemenea, se bucură de o durată excepţională a vieţii. Savanţii n-au reuşit încă să găsească explicaţia acestui fenomen. Insă atât japonezii, cât şi caucazienii sunt deosebit de respectuoşi şi de binevoitori faţă de părinţi. Aşadar, individul

care-şi respectă părinţii şi dă dovadă de nobleţe în relaţia cu femeia iubită se poate aştepta la o viaţă lungă.

în dimineaţa următoare nu puteam înţelege: de unde vine senzaţia asta ciudată, de parcă mi-ar lipsi ceva?

Apoi mi-am dat seama: nu se mai auzea tuşea matinală a amicului nostru. Accesele i-au dispărut cu desăvârşire şi n-au mai revenit nici pe parcursul zilelor următoare. Astmul, cancerul pulmonar au dispărut din câmpul lui fără să se fi manifestat în exterior.

La un sentiment care nu are nimic ieşit din comun, omul reacţionează printr-un comportament obişnuit. Dar, pe măsură ce se apropie de Dumnezeu, el trebuie să se asemene tot mai mult unui înger. Căci, cu cât simţim mai multă iubire, cu atât trebuie să fim mai blânzi şi mai generoşi sufleteşte, cu atât mai deschişi iertării şi compasiunii trebuie să ne arătăm faţă de semeni, şi asta fără a cântări, analiza sau evalua.

TREAPTA A PATRA

Mă aflu într-un avion care se întoarce din Egipt, zborul până în Rusia durează cinci ore. Mai înainte nu-mi plăceau zborurile lungi, apoi mi-am dat seama că, în timpul zborului, îmi pot îndrepta atenţia şi eforturile asupra propriei persoane. Visul

meu este să petrec în întuneric în subsolul vilei câteva zile, ca să revin la starea mea normală. Avionul este ca o celulă mobilă. Stau în fotoliu şi îmi amintesc o pildă sufistă.

Odată un învăţător a venit împreună cu discipolii săi într-un sat, unde însă nu

li s-a dat nici de mâncare, nici nu l-au cazat. Şi iată-i noaptea în deşertul rece, iar în jurul lor urlă şacalii, învăţătorul începe să se roage:

— Allah, îţi mulţumesc pentru faptul că mi-ai oferit această situaţie.

Discipolii comentează:

— Dumnez

eu nu
ne-a
dat nici
adăpost
, nici
pâine.
Pentru
ce îi
mulţum
eşti?

— Eu ştiu una, răspunde învăţătorul, în acest moment, şi ie, şi vouă Dumnezeu ne-a dat tocmai ceea de ce aveam nevoie.

Noi toţi pornim din Dumnezeu şi îl purtăm în noi. Cu cât mai mult se dezvoltă umanul, cu atât mai mult trebuie să năzuim la Divin şi să sporim legătura cu Dumnezeu în sufletul nostru. Iar atunci când proporţiile umanului vor atinge o anumită limită, pentru a o depăşi, va trebui să ne întoarcem la Divin.

Cu toţii am ieşit din Dumnezeu şi în El ne vom întoarce, şi orice situaţie, oricum ne-ar părea ea nouă, ne împinge întotdeauna spre Divin. Dacă începem usă simţim acest lucru, judecăţile noastre nu mai au acelaşi caracter categoric. Ceea ce astăzi considerăm că este fericire, mâine se poate dovedi nefericirea noastră. Ceea ce socoteam mai ieri bogăţie, astăzi s-a dovedit a fi sărăcie.

îndată ce lărgim hotarele temporale ale existenţei noastre, multe valori şi situaţii au cu totul alt aspect. Cu fiecare nouă amplificare a capacităţii de cuprindere a realităţii se schimbă sistemul nostru de concepţii despre lume. De aceea, concepţiile noastre despre lumea înconjurătoare n-au fost nicicând şi nici nu pot fi exacte. Vom cunoaşte această lume atunci când ea se va comprima pentru noi până la dimensiunile unui punct, iar timpul se va opri, adică atunci când această lume se va pierde în Divin.

„Lucru curios, mă gândesc eu, toate ambiţiile mele, aroganţa şi problemele legate de caracter îmi vin din a patra mea viaţă. Locuisem în Egipt, dar nu reuşeam nicidecum să obţin o informaţie concretă: care a fost ocupaţia mea. Abia acum am realizat că fusesem preot. Fiindcă veni vorba, pentru prima oară în ultima jumătate de an au încetat să-mi amorţească degetele mici de la mâini. Nu se ştie de ce au prins

a se ridica la suprafaţă valuri de frică în faţa viitorului -probabil, vin de acolo, din a patra viaţă.

Mă uit să văd de ce mă ataşasem acolo. Curios lucru, capacitatea de acceptare a umilirii trupului, spiritului, sufletului era foarte înaltă, altfel spus, dependenţa de eu-\ uman era minimă. De unde vin atunci o asemenea rigiditate şi ambiţiile? încep să analizez cu atenţie eu-l uman în plan subtil, apoi trec treptat la verigile ce duc spre Divin. Prima verigă e în ordine. A doua şi a treia - de asemenea. A patra. Stop. Aici e o oprire. Ce fel de verigă e aceasta? Cum se numeşte? De ce tocmai aici e o asemenea concentrare? Nu ştiu. Nu ştiu nici cum să numesc această structură. N-am decât să aştept. Treptat, totul se va limpezi.

Surâd când îmi amintesc cum, cu câteva luni în urmă, dibuisem o structură şi nu reuşeam nicidecum să-i găsesc o denumire. „De ce să mă străduiesc fără rost?" - m-am gândit, în mod obişnuit, eu văd modificarea câmpului, situaţiile care se creează în plan subtil, apoi, vreme îndelungată, mă dau de ceasul morţii, încercând să pătrund, să clasific şi să aşez totul într-un sistem unic. Treptat se precizează denumirea şi interconexiunile dintre diferite elemente. în împrejurări critice informaţia mi se transmite sub formă de text. Am încercat şi de această dată să obţin informaţia: cum să numesc această entitate. Informaţia a pornit spre mine. încep să conturez literele. „L-e-n-e-ş-i-i n-u t-r-e-b-u-i-e s-ă ş-t-i-e 1-u-c-r-u-I a-c-e-s-t-a."
Denumirea am găsit-o singur, mai târziu. Curios, credeam câ, dacă mă aflu în contact cu anumite entităţi, acestea urmează să mă susţină mereu din spate şi aproape că trebuie să mă ducă de mână. Da de unde, nici pe departe! O conectare directă este un lucru extrem de rar, în general îmi vin sugestii indirecte.

Am înţeles că astfel este ghidat fiecare dintre noi. Numai că puţini văd şi înţeleg lucrul acesta.

Avionul începe să vibreze puternic. Cercetez, pentru orice eventualitate, câmpul avionului, dar totul pare a fi în ordine. „Vânt lateral puternic, anunţă comandantul aeronavei, cu o viteză de aproximativ 170 km/oră. De aceea, viteza noastră de zbor este acum nu de 900, ci de 220 km/oră".

— Cu aşa viteză zboară avioanele ce stropesc câmpurile, bombăneşte cineva de lângă mine.

„După toate probabilităţile, vom ajunge la Peterburg cu întârziere, mă gândesc. Avionul îşi schimbă altitudinea şi trepidaţia încetează treptat. Imediat după aterizare eu simt, în interior, o greutate insuportabilă: este fie bionergia Rusiei, fie a mea. Chiar în seara sosirii încep să primesc apeluri telefonice de la cunoştinţe şi pacienţi. Observ că starea mea de împăcare dispare undeva şi apare o stare de irascibilitate şi nervozitate, pe care nu pot nicidecum s-o depăşesc. Mi-am contramandat toate conferinţele şi orele de consultaţii. Singura excepţie a constituit-o oraşul Peterburg, unde, în fiecare toamnă şi primăvară, prezint un fel de dare de seamă asupra rezultatelor cercetărilor. La 3 aprilie urmează să ţin o prelegere. Eu nu-mi alcătuiesc niciodată un plan al discursului şi nu folosesc un text dinainte scris, totuşi îmi notez unele momente importante, ca să nu le trec cu vederea în decursul conferinţei.

Am în faţa mea un chestionar expediat prin fax de la un ziar - un şir de întrebări pe care vor să mi le pună ziariştii, întrebările diferă de cele care mi se pun de obicei în timpul conferinţelor.

— Vă consideraţi cumva un ales?

— Este adevărat că sunteţi un om foarte aspru, care nu-şi cruţă pacienţii?

— Vă este oare cunoscut sentimentul milei?

„Ar fi interesant să aflu, mă gândesc, dacă ei mi-au citit cărţile". La conferinţă va trebui să răspund la aceste întrebări.

întrebarea referitoare la calitatea mea de ales este ridicolă. Asprimea mea faţă de pacienţi e cu totul altă discuţie. I se poate oare reproşa chirurgului că este aspru pentru faptul că lucrează cu scalpelul? M-am convins că alintările şi consolările nu numai că nu aduc nimic bun, ci pot fi chiar periculoase. Cu o jumătate de an în urmă m-am confruntat cu o situaţie care a demonstrat încă o dată lucrul acesta.

într-un oraş, eu am oferit consultaţii câtorva persoane. La consultaţii am fost întrucâtva ajutat de o anumită persoană. După cum am aflat mai apoi, concursul domnului în cauză s-a datorat dorinţei de a-şi face publicitate lui şi cursurilor sale. Individul se credea clarvăzător şi pretindea că înţelege Biblia în esenţa ei. Oamenii nu se arătau prea dornici să vină la el şi atunci el a hotărât să profite de conferinţa şi consultaţiile mele.

Iată în faţa mea o femeie cu lacrimi în ochi.

— Fiica mea s-a sinucis; ajutaţi-mă să înţeleg, ce s-a întâmplat?

— Un nivel uriaş al trufiei, i-am spus; fiica dumneavoastră nu ştia să accepte situaţiile traumatizante. Părinţii nu vor, iar copiii nu mai sunt în stare, şi situaţia se agravează progresiv. Fiica dumneavoastră putea fi salvată de sinucidere printr-o boală grea sau prin necazuri şi nenorociri necontenite. întrucât lucrul acesta nu s-a întâmplat, situaţia a avut un deznodământ tragic. însă orice proces început din exterior continuă în interior, în planul subtil. Sufletul fiicei dumneavoastră nu poate intra în lumea de dincolo şi continuă să se chinuiască, fiindcă dumneavoastră vă frământaţi, regretaţi şi vă învinovăţiţi prea mult. în timp ce, la nivelul exterior, multe evenimente se produc în mod ireversibil, în plan subtil multe pot fi schimbate. Dacă vă veţi învinge disperarea, i-am spus femeii, şi veţi renunţa la autoflagelare, veţi ajuta în felul acesta şi sufletul fiicei, şi propriul dumneavoastră suflet. Iar dacă veţi începe să lucraţi la armonizarea propriei persoane, vă veţi purifica nu numai dumneavoastră, ci şi sufletul fiicei. Acceptarea noii informaţii este ceva complicat pentru oamenii ce au un nivel sporit al trufiei. Pentru aceasta ei ar trebui să se schimbe, dar tocmai acesta este lucrul pe care ei nu vor să-1 facă, fiindcă aceasta înseamnă lipsă de apărare.

Ochii femeii exprimă lipsă de înţelegere. Ea aştepta cu totul altceva din partea mea. Tipul acesta de oameni îmi este cunoscut. Cândva am avut la New York o pacientă, care îmi punea întrebări neesenţiale, uneori absurde.

— Logica dumneavoastră vă blochează posibilitatea de a recepta informaţia care vine de la mine, i-am zis. - Lucrurile pe care le spun eu trebuie, în primul rând, să le simţiţi. Dumneavoastră însă nu doriţi să vă schimbaţi, ci încercaţi să vă folosiţi de mine. Nu veţi obţine nimic cu întrebările dumneavoastră.

Ea a insistat şi eu am consimţit: eram curios dacă voi fi în stare să rezist. M-a chinuit vreo două ore şi, în cele din urmă, a exclamat dezamăgită:

— Am venit la dumneavoastră ca să mă eliberez de răutatea şi agresivitatea pe care le-am acumulat; eu le arunc

asupra dumneavoastră, iar dumneavoastră mi le întoarceţi înapoi.

Atunci am înţeles de ce îmi punea ea întrebările. în America, oamenii s-au obişnuit să folosească totul în scopurile lor personale. O astfel de atitudine consumistă intră în sânge şi dă naştere mai apoi unor probleme serioase. Dacă o asemenea persoană nu-şi schimbă atitudinea faţă de lume, este incurabilă. Şi în momentul de faţă îmi dau seama că această femeie şi-a pierdut fiica şi că are nevoie de compasiune, însă, pur şi simplu, văd ce se va întâmpla pe urmă. De aceea sunt nevoit să spun adevărul.

— Moartea fiecărui om este determinată de sus. Pe urmă, ea este determinată de karma personală, caracterul şi soarta fiecărui om. Abia în al treilea rând ea este determinată de caracterul şi comportamentul altor oameni. Pe acest plan, concepţia incorectă despre lume, comportamentul şi caracterul dumneavoastră au influenţat, într-o anumită măsură, soarta fiicei şi continuă s-o influenţeze şi acum. Dacă nu vă schimbaţi atitudinea faţă de cele întâmplate, peste vreun an şi jumătate v-aţi putea îmbolnăvi de cancer. Nu vă veţi ajuta nici fiica şi nici dumneavoastră nu vă veţi putea salva. Duceţi-vă şi reflectaţi o vreme.

Peste un timp oarecare, doamna revine. Pentru ca omul să ajungă la Dumnezeu şi să se sprijine pe eu-\ său Divin, trebuie să i se arate cum îi fuge umanul de sub picioare, cum se năruie şi dispare. Dacă, îfi acest moment, omul ştie încotro să meargă, el izbuteşte să traverseze această etapă grea.

Vedeam după ochii femeii că este pregătită. Şi iată că o iau de mână, îi examinez câmpul şi văd că situaţia e mult mai gravă. Nu mai înţeleg nimic. Agresivitatea subconştientă faţă de bărbaţi, apărută cine ştie de pe unde, depăşeşte de trei ori nivelul mortal. Ea a făcut ceva absolut incorect şi i s-a întâmplat ceva

„Ce mai şedinţă! - mă gândesc eu, trebuie s-o readuc măcar la starea iniţială."

încerc din nou să-i explic ceva şi cred că am reuşit oarecum s-o redresez.

Dar greşeam. Ea a venit a doua zi împreună cu sora ei, care a început să strige că sunt un şarlatan şi să ceară să fie restabilită dreptatea. Eram curios să ştiu ce anume i s-a

întâmplat în decursul şedinţei şi am aflat următoarele lucruri. Doamna a ieşit de la mine cu ochii scăldaţi în lacrimi. De ea s-a apropiat în grabă tânărul pe care l-am menţionat mai sus. Poate că era compasiune umană, poate dorinţa de a produce o impresie bună, pentru ca oamenii să vină la cursurile lui. El a început s-o liniştească:

— Nu vă frământaţi, totul se va aranja, nu daţi prea multă importanţă celor ce v-au fost spuse.

Şi subconştientul doamnei s-a aruncat iar de la Divin spre uman. Nivelul trufiei, de două ori peste nivelul limită până în acel moment, îl depăşea acum de şapte ori. Ea s-a agăţat interior de acest tânăr ca de o portiţă de scăpare şi, cu cât depindea mai mult de el, cu atât mai violent izbucnea, pe loc, agresivitatea ei faţă de bărbaţi. Numai că ea vărsa această agresivitate nu asupra lui, ci asupra mea.

Imaginaţi-vă următoarea situaţie. Un stareţ, care vede cât de greu îi vine unui călugăr să se roage şi cât de istovit este acesta din cauza postului, îi aduce în chilie muzicanţi, chelnerii îi aduc de la restaurant o cină copioasă, iar la căderea nopţii stareţul îi aduce câteva femei.

— Prietene, eşti atât de obosit, odihneşte-te puţin, îi zice stareţul călugărului.

Din punctul meu de vedere, tânărul a făcut acelaşi lucru, numai că nu-şi dădea seama de asta. Când dau consultaţii, eu mă străduiesc să mă „acopăr" în faţa pacienţilor, ca ei să vadă în mine o treaptă către Divinitate, o uşă care se deschide pentru ca omul sa intre în altă lume. Dacă omul s-a încleştat de uşă, nu va mai intra deloc. Faptul că pe durata şedinţelor mă cuprinde uneori o stare de irascibilitate, determinată de pacienţi, este o altă problemă. Pentru mine, lucrul acesta este periculos, deoarece îmi străpunge apărarea. Aceasta dovedeşte dependenţă şi ataşare sporită faţă de unele aspecte ale umanului.

învârtesc în mâini foaia, citesc întrebarea cu privire la calitatea mea de ales. „N-au altă treabă ăştia decât să caute aleşi", mă gândesc eu agasat. Dacă ar avea informaţii complete despre mine, despre felul în care s-a răfuit soarta cu mine, nu mi-ar pune asemenea întrebări. în cărţile mele însă eu comunic numai lucrurile care nu l-ar şoca pe cititor şi care oferă o imagine a cercetărilor mele. Probabil, va trebui să dau un răspuns în

concordanţă cu realitatea. în anii de copilărie şi de tinereţe am fost mereu urmărit de sentimentul că sunt un ales. L>e-abia în ultimul timp, de când mi-am început cercetările, mă consider un om normal.

A fi „ales" este o astfel de situaţie în care te afli parcă deasupra tuturor. Mult mai adesea eu sunt nu mai sus, ci mai jos de nivelul situaţiei. Am o multitudine de probleme pe care nu le pot soluţiona şi cărora nu le pot face faţă. Ce fel de ales mai sunt şi eu?

Telefonul mă distrage de la gândurile mele: mă sună o cunoştinţă din alt oraş.

— Vă mai amintiţi, v-am telefonat cu o jumătate de an în urmă şi v-am întrebat de ce îmi amorţesc mâinile - îmi spune ea râzând. - Ei bine, la câtva timp după aceasta

i-am împrumutat unei prietene cinci mii de dolari. Aceasta i-a investit într-o afacere care a eşuat, cu alte cuvinte, eu, de fapt, am pierdut banii aceştia. în interiorul meu am acceptat toate acestea. îmi imaginam că hoinăresc, cerşind cu mâna întinsă, că nu voi mai fi în stare să îmi revin, şi iată că, de curând, am aflat că persoanele care mi-au înşelat prietena nu se eschivează de la plata datoriei şi promit să restituie banii, ba chiar plătesc şi dobânda. Puteţi descrie această întâmplare în cartea dumneavoastră, râde ea, iar mâinile nu-mi mai amorţesc.

Eu surâd:

— Bine, o voi introduce în carte.

Apoi cad pe gânduri şi privesc o vreme drept înainte. Amorţirea mâinilor înseamnă teamă de viitor.

Iar sună telefonul. O cunoştinţă de-a mea se interesează de starea sa.

— în ultimele zile simt în gură un gust amar care nu dispare, spune el, care ar putea fi cauza?

— Bani, zic eu, bunăstare, afacerile merg bine, au apărut planuri de viitor. A crescut posibilitatea îmbunătăţirii situaţiei atât în ceea ce priveşte banii, cât şi soarta. Caracterul a început îndată să se deformeze. îşi face loc un sentiment de superioritate în raport cu oamenii. Ca să faci aprecieri dure şi să critici, trebuie să te simţi mai presus faţă de ceilalţi. Desconsiderarea şi asprimea faţă de oameni se află, deocamdată, la nivelul subconştientului, dar ficatul

reacţionează deja la acestea. Se produce o disfuncţie a vezicii biliare şi acest fapt este resimţit, la început, ca un gust amar în gură.

— Ei bine, dar care este cauza durerilor care au apărut în zona inghinală?

— Acestea sunt legate de o femeie. Ea începe să te preseze.

— Prietena mea vrei să zici?

— Nu, e vorba de altcineva, tu încă n-o cunoşti.

— N-am înţeles, şi-atunci ce treabă are ea cu asta?

— Cu ea vei avea, probabil, o relaţie mai serioasă decât cu actuala ta prietenă, de aceea ea este prima care reacţionează la starea ta interioară periculoasă. Durerea din zona inghinală îţi umileşte trufia şi, într-o oarecare măsură, te echilibrează. Aşa că şi într-un caz, şi în celălalt cauza o reprezintă starea ta interioară nu prea strălucită.

— Bine, şi ce să fac?

— Bunurile pe care le poţi dobândi în viitor, pe cât se pare, depăşesc puterea ta de rezistenţă. Nu ai suficientă inerţie a iubirii, pentru a putea suporta o doză mare de fericire umană. Aşa că pune osul la treabă.

Ne luăm rămas bun şi încerc să-mi amintesc la ce mă oprisem. Aha, zdruncinarea treptei a patra. De care aspect ar putea fi totuşi legată această entitate? Deodată, ceva se schimbă şi eu încep, ca prin ceaţă, să văd şi să simt ceva. Această entitate se leagă cumva de destinul meu. Intre ea şi destinul meu mai sunt trei verigi. Acum, pare-mi-se, încep să înţeleg despre ce este vorba. Iau pixul şi încep să desenez. Destinul meu se leagă de corpul meu şi de corpurile copiilor mei, alcătuind o formaţiune unitară. Mai întâi e destinul meu şi, în acelaşi timp, al unor mari grupuri de oameni: poporul, societatea, statul. în cazul dat este vorba de Rusia. Aceasta este prima verigă a lanţului pe care l-am văzut. A doua verigă constă din destinul meu şi, totodată, destinul emisferei de est a Pământului. Estul, care reprezintă principiul spiritual, este unitar. Vestul este fărâmiţat în câteva părţi: Africa, Europa, America de Nord şi America de Sud. A treia verigă o reprezintă destinul meu, legat de întreaga omenire şi de încă două civilizaţii înrudite din Galaxie. A patra verigă este destinul meu, legat de centrul Galaxiei şi de o jumătate a acesteia.

Mi se pare că încep să înţeleg despre ce este vorba. O celulă a ficatului este, totodată, o celulă a organismului, cu alte cuvinte, eu-\ nostru uman este inclus în formaţiuni tot mai ample. Cu cât sunt mai mari proporţiile umanului, cu atât subconştientul funcţionează mai activ şi la o scară tot mai mare. Vreau să aflu în ce măsură sunt ataşat de aceste patru niveluri. în privinţa destinului, ataşarea este de 20 %. Dispr de sine din cauza umilirii în raport cu banii şi cu soarta. Na-ţi-o bună! înseamnă că destinul meu este încă îmbibat cu toate astea. La prima verigă, cramponarea depăşeşte de câteva ori nivelul mortal. La asta chiar nu m-am aşteptat. Este în desfăşurare un program de autodistrugere din cauza umilirii în domeniul banilor, destinului, idealurilor. Mi-am amintit de anul 1971, când îmi făceam studiile la Academia de medicină militară. îmi exprimasem nedumerirea în legătură cu afirmaţia că sistemul socialist ar fi de multe ori mai bun şi mai eficient decât cel capitalist. Ţin minte bine ce s-a întâmplat mai apoi. îmi apăruseră, probabil, supărări la adresa regimului şi a întregii ţări, şi încă unele destul de mari. Iată de ce cea o celebritate cât de mică mă afectează atât de mult. Lucrul cel mai curios este că eu mă ocupasem de înlăturarea pretenţiilor la adresa ţării. însă, dacă nu descoperi sursa profundă din care au apărut acestea, dispare doar stratul de suprafaţă al supărărilor.

Mai departe. Ataşamentul de veriga a treia. Aceasta înseamnă pretenţii la adresa întregii omeniri. Ele vin, cu preponderenţă, din viaţa a doua. Atunci mi-am dorit, în repetate rânduri, moartea din cauza umilirii idealurilor şi a moralităţii. Ofensa, din cine ştie ce motive, este provocată parcă de întreaga omenire. Probabil, nivelul meu spiritual era destul de înalt şi fiecare om era perceput de mine nu ca individ, ci ca un reprezentant al întregii omeniri.

La veriga a patra, situaţia nu e mai bună. Este prezentă o multiplă dorinţă de moarte adresată oamenilor din jur şi altor lumi, cauza fiind idolatrizarea contactului cu centrul Galaxiei. Probabil că acolo se află civilizaţiile sau entitatea informaţională care a servit drept sursă a apariţiei vieţii în Galaxia noastră.

Privesc cu melancolie foiţa cu rezultatele diagnosticării. Curios lucru, totuşi cum am fost în stare să fac cercetare, având

parametrii atât de îngrijorători? Scuturarea constantă căreia i-am fost supus de-a lungul întregii mele vieţi, în mod evident, n-a fost suficientă ca să mă pună în ordine. Acum înţeleg de unde se trag stresul enorm din subconştient, teama de viitor şi parestezia (amorţirea mâinilor).

## DIAGNOSTICAREA

Ca să pot stabili diagnostice şi sâ-i ajut pe oameni, era necesară participarea activă a verigilor superioare ale eu-\u\ uman, mai cu seamă a nivelului patru. Fiecare om are o anumită predestinare, cu alte cuvinte, un eu uman desfăşurat în timp. S-a dovedit că toate insuccesele şi eşecurile mele în diagnosticarea şi tratarea bolilor îmi amplificau dependenţa de verigile superioare ale predestinării umane, o dată ce nu eram în stare să le depăşesc. Orice insucces sau neplăcere legată de persoanele apropiate era percepută de mine ca un eşec al muncii mele şi, cu cât erau mai importante cercetările mele şi ajutorul acordat oamenilor, cu atât mai periculoasă devenea dependenţa de predestinarea şi munca mea. Sentimentul că eşti ales în faţa lui Dumnezeu indică ataşarea de nivelurile înalte ale predestinării. Pentru mine, acest sentiment putea fi mortal. Ceea ce mă salva era faptul că acest sentiment, chiar dacă apărea numai în subconştient, ducea imediat la eşecuri atât în tratarea bolilor, cât şi în cercetări, precum şi la mari necazuri în viaţa personală.

La una dintre conferinţele mele am primit un bileţel interesant. Cel care 1-a trimis scria că mama lui suferise de o boală grea şi hotărâse să plece de bunăvoie din această lume. Ea a fost ajutată să-şi realizeze dorinţa, acum însă el se confruntă în mod periodic cu o lipsă acută a dorinţei de viaţă, căreia îi face faţă cu greu. Bărbatul întreba dacă există vreo legătură între starea lui şi moartea mamei.

Diagnosticul a arătat că există. Dorinţa de a muri a mamei s-a extins şi asupra copiilor, nepoţilor şi strănepoţilor. De ce nu s-a limitat la propria persoană? De ce au primit lovitura şi urmaşii? La un nivel mai profund, emoţiile noastre sunt una cu emoţiile copiilor, iar şi mai în profunzime - cu ale nepoţilor şi strănepoţilor. Cu cât este mai mare inerţia emoţiilor noastre, cu atât mai puternic îi influenţează acestea pe urmaşi. Dacă un om s-a decis, în mod conştient, să-şi pună capăt zilelor, atunci, cu cât se concentrează mai mult asupra acestei dorinţe, cu atât mai profund pătrunde ea, distrugând mai apoi sănătatea şi destinul urmaşilor.

Aici însă este vorba despre un caz izolat, despre tragedia unei singure persoane. în momentul de faţă, multă lume luptă pentru legalizarea eutanasiei, adică a morţii de bunăvoie. Dacă morala şi legile statului vor permite aceasta, mecanismul de autodistrugere se va pune în mişcare la nivelul societăţii însăşi şi va acţiona în interiorul omului independent de conştiinţa acestuia. Lucrul acesta poate duce la deprimare, sterilitate, afecţiuni psihice şi sinucideri. Programul de autodistrugere la scara societăţii poate duce la catastrofe ecologice, cutremure de pământ, degradare economică şi politică etc. Aşa stau lucrurile în ceea ce priveşte eutanasia.

De curând am fost rugat să cercetez dacă vasectomia la bărbaţi şi ligatura trompelor uterine la femei este o încălcare a legilor. S-a dovedit că este o încălcare. în plan subtil, aceasta reprezintă un program de distrugere a viitorilor copii. în cazul în care copiii menţin acest program, ei sau nepoţii pot fi deja loviţi de sterilitate. O doamnă mi-a relatat un caz foarte curios.

— Ştiţi, mi-a spus ea, eu începusem să scriu versuri, şi destul de bune. în plus, ele îmi veneau uşor, ca un cântec, şi erau considerate pline de talent. Deoarece nu mai voiam să nasc, mi-am pus sterilet şi, deodată, am simţit cu uimire că nu mai sunt în stare să compun versuri. Nu mai aveam nici dorinţă, nici

inspiraţie. Totul s-a destrămat ca fumul. Pe atunci nici măcar n-am făcut legătura între aceste două fapte, acum însă înţeleg că, punându-mi steriletul e ca şi cum aş fi renunţat la iubirea faţă de viitorii mei copii, prin urmare, la sentimentul iubirii în general.

„Adesea nu observăm, m-am gândit eu, cum planurile, scopurile, gândurile noastre ne storc pe neobservate iubirea din suflet."

O doamnă care venise pentru consultaţie m-a rugat să mă uit şi să văd ce li s-a întâmplat unor prieteni de-ai ei. Aceştia se deciseseră să aducă pe lume un copil. Cu câteva luni înainte de a-1 concepe, ei s-au lăsat de fumat şi ţineau o dietă riguroasă. în timpul sarcinii, ei au urmat toate recomandările medicilor. Copilul s-a născut cu o gravă afecţiune cardiacă şi, după nouă zile, a murit. Am diagnosticat copilul. Ataşarea lui de idealuri era de circa 900 de unităţi, adică depăşea cota mortală de nouă ori. Cauza o constituiau părinţii şi bunica pe linie maternă. Mama femeii, judecând după energetica ei, şi-a trăit întreaga viaţă conform unor principii şi idealuri rigide. Fiica ei a menţinut această tendinţă şi copilul i s-a născut fără şanse de supravieţuire.

Odată a venit la mine pentru consultaţie o femeie cu probleme serioase de sănătate. Am văzut că cei doi fii ai ei ar putea muri.

— La dumneavoastră sentimentele mor - i-am spus eu - încetaţi să mai gândiţi. Din ce cauză procentul sinuciderilor la nordici este mult mai ridicat? Fiindcă ei sunt mai puţin emotivi decât meridionalii şi îşi înăbuşă mai repede sentimentele, încetaţi să analizaţi situaţia, nu mai faceţi aprecieri, comparaţii. Fredonaţi un cântec - aceasta inhibă conştiinţa. Mergeţi mai mult pe jos. De ce iubim femeile capricioase? Fiindcă ele trăiesc prin sentimente şi sunt mai aproape de iubire decât cele care trăiesc prin conştiinţă. Munca fizică, petrecerea timpului în sânul naturii, scăldatul, duşurile - toate acestea inhibă conştiinţa.

— Eu fac duşuri reci în fiecare zi, a spus femeia cu o voce domoală.

— Dar nici nu trebuie să faceţi duş rece chiar în fiecare zi, i-am spus, deoarece vă antrenaţi şi vă fortificaţi, în primul

rând, trupul. Boala trupului este o încercare de a vă ajuta să vă schimbaţi atitudinea incorectă faţă de lume. Dacă însă, călindu-vă trupul, veţi înlătura bolile, dar nu vă veţi schimba în interior, îşi pot face apariţia boli fizice sau psihice şi mai grave, incurabile.

— Păi este exact cazul meu, a spus femeia. De multe ori nici nu vreau să fac duş rece, dar mă forţez.

— Cu alte cuvinte, vă înăbuşiţi sentimentele cu principiile şi logica dumneavoastră şi, vindecându-vă de o maladie uşoară, de scurtă durată, căpătaţi o boală grea şi îndelungată.

— Atunci reiese, a rostit cu prudenţă femeia, că toate sistemele de tratament şi purificările sunt periculoase?

Eu ridic din umeri:

— Fireşte. Purificarea fizică fără purificare spirituală este la fel ca o pastilă: îţi acordă o păsuire, apoi însă poate fi şi mai rău. Omul nu este ca o găleată murdară, pe care o poţi spăla ca să fie curată. Organismul se curăţă dezintoxică singur încon tinuu. Acumularea reziduurilor este un rezultat al dizarmoniei interioare. Cu cât ne vom curăţa organismul mai energic, cu atât mai mare va fi lipsa armoniei interioare. Din acest punct de vedere, terapia prin înfometare se deosebeşte în mod avantajos de purificările obişnuite, dar are şi ea o parti cularitate interesantă. Dacă scopul terapia prin înfometare este numai însănătoşirea fizică, dacă, în timpul curei, omul gândeşte intens şi se agită, îşi regretă trecutul sau se teme de viitor, o astfel de cură îi poate dăuna, cu alte cuvinte, detaşarea de problemele trupului trebuie să fie însoţită de o detaşare de problemele spiritului. Atunci este mai uşor să învingi atracţia e«-lui uman şi sate concentrezi asupra Divinului.

## EGIPTUL. KALAWI

în timpul primei călătorii în Egipt, noi am locuit într-un hotel nou. Plaja de lângă el fusese amenajată de curând. Buldozerele nivelaseră şi împinseseră în mare mormane uriaşe de nisip, acoperind astfel insuliţele de corali. Peştii despre care citisem atât de mult şi pe care îi admirasem pe cărţile poştale nu i-am văzut în zona acestei plaje. In afară de mare, Ia Al-Ghurdaqah nu era nimic deosebit şi noi am hotărât să facem o excursie la Cairo şi la Luxor. Excursia la Cairo costa 70 de dolari de persoană. Am încercat să găsesc alte posibilităţi. Un taximetrist egiptean s-a învoit să meargă pentru o zi întreagă în schimbul

sumei de 200 de dolari. întrucât taxiul avea şase locuri, într-un astfel de grup călătoria îl costa pe fiecare cam 30 de dolari. în plus, taxiul poate fi oprit oriunde, fără teama de a întârzia. Lucrul acesta îţi oferă o plăcere mult mai mare faţă de o excursie cu autocarul. Am pornit la ora cinci dimineaţa în componenţa unei coloane de autocare şi autoturisme. în fruntea coloanei se afla un automobil blindat, cu o mitralieră în partea de sus a caroseriei.

piramidele egiptene semănau mai curând cu un bazar. De obicei, ele sunt fotografiate atunci când în jurul lor nu este nimeni, iar când vezi forfota, vacarmul, larma şi un mare număr de oameni, se produce o prăbuşire dureroasă a iluziei. Apoi te obişnuieşti şi începi să ţii cont de realitate. M-am convins personal de următorul lucru: dacă doreşti să simţi frumuseţea unui edificiu sau a unui loc, nu se poate să te apropii de el cu maşina. Trebuie să ajungi la el pe jos, lăsând maşina în depărtare, şi atunci ai o percepţie absolut diferită, înţelegi de ce pelerinii mergeau pe jos la locurile sfinte. Cu cât te apropii mai încet de un loc sfânt, cu atât mai profunde sunt sentimentele pe care le încerci. Când te afli în autocar, tot ce vezi dincolo de geamuri este doar un tablou care a căpătat viaţă. Când mergi într-un autoturism, ai o percepţie total diferită. Poţi deschide geamul, poţi opri maşina ca să ieşi afară. Contactul emoţional este mult mai profund.

Ca să ajungi la Cairo, trebuie să mergi prin deşert cinci ore. Nu se zăreşte nici un pom, doar deşert şi munţi, când de o culoare aproape neagră, când de un roşu-cărămiziu, când de un galben aprins. Aceste cinci ore în care te apropii lent de ţintă îţi creează o dispoziţie sufletească ieşită din comun şi, atunci când am intrat în muzeul din Cairo, intensitatea şi profunzimea impresiilor pe care mi le-a produs acel loc au fost comparabile doar cu cele din fragedă copilărie. Spre deosebire de piramide, construcţiile ciclopice de la Luxor şi de la Karnak m-au impresionat cu adevărat. Locuind în apartamente moderne, noi ne obişnuim cu faptul că orice clădire are funcţii pur utilitare. Loc de trai, loc de luat masa, loc de distracţie. Atât arhitectura, cât şi energetica unor astfel de încăperi ne ancorează în funcţiile umane, făcând să ne crească dependenţa de ele. Atunci când intri într-o biserică, starea interioară ţi se ameliorează datorită simplului fapt că spaţiul şi energetica

lăcaşului nu sunt concepute de noi ca funcţii utilitare. Când ne pomenim într-un alt mediu, noi ne schimbăm mai uşor şi cunoaştem lumea mai în profunzime. Iar atunci când vezi nu un singur edificiu, ci un complex întreg de construcţii, unite între ele prin anumite funcţii supreme, şi înţelegi că au fost înălţate cu câteva mii de ani în urmă, lucrul acesta te impresionează puternic.
îmi aminteam de cocioabele de piatră în care mulţi egipteni locuiesc până în prezent, şi, deodată, iată acest neverosimil avânt spre înalt, dincolo de hotarele a tot ce este pământesc, ajuns până la noi din milenii apuse. Propria noastră membrană fizică, împreună cu problemele ei de supravieţuire şi confort, începe treptat să ne izoleze de lumea înconjurătoare, de posibilitatea de a-i înţelege măreţia şi frumuseţea. Simţul clipei este necesar pentru supravieţuirea unui singur om. Pentru supravieţuirea unei civilizaţii este necesar simţul eternităţii. Plimbându-mă printre coloanele uriaşe de la Luxor, am avut deodată senzaţia uimitoare că trupul meu, mai întâi, parcă s-ar fi micşorat şi ar fi devenit insignifiant, cu problemele lui cu tot. După aceasta am avut sentimentul că trupul îmi dispare, că eu-\ meu nu mai este fizic, ci spaţial, şi că îmi apare o reală percepţie a cosmosului şi a eternităţii. Eu-\ meu uman nu dispăruse, ci aţipise, adormise, şi eu am văzut lumea în cu totul alte culori. La întoarcere, noi mergeam de-a lungul unui canal de irigare. Soarele asfinţea încet, cufundând localitatea toropită într-o pâclă roşiatică. Prin aer pluteau leneş stârci albi nu prea mari. în negura roz-violetă se înălţau insuliţe de palmieri sălbatici. O inexplicabilă lumină auriu-trandafjrie radia, pătrunzând totul în jur. O lume enigmatică, fantastică, împăcată adormea lin sub ochii noştri.

în Rusia, când circuli pe autostradă şi vezi la distanţa de 1-1,5 km o maşină care vine din sens opus, stingi luminile de depărtare. Şoferul nostru era foarte bine educat şi stingea de tot orice lumină. Acelaşi lucru îl făcea şi conducătorul automobilului care ne venea în întâmpinare. în felul acesta, goneam cam un kilometru prin deşertul nocturn într-o beznă totală. La început ne-a fost teammă, apoi însă ne-am obişnuit şi chiar a început să ne placă. Aveam senzaţia dispariţiei a tot ce este pământesc şi a unui zbor neaşteptat în cosmos. Eternitatea

ne acoperea periodic cu aripa sa şi numai conturul munţilor pe fundalul cerului şi panglica drumului ne despărţeau de ea.

— Ia ascultă, de ce nu ne-ai cânta un cântec? - mi-a propus pe neaşteptate unul dintre prieteni.

Am început să cânt şi ne-am cufundat în infinit. Atunci când răsună o voce solitară, iar în jur nu e nimeni, sunetul devine un mijloc de comunicare cu alte lumi şi cu întreaga făptură. Cântam un cântec popular, iar automobilul nostru* plutea domol printre stele prin deşertul nemărginit. Mai apoi, peste luni şi ani, ne aduceam aminte de această noapte şi trăiam din nou senzaţia unei lumi infinite şi a <?«-lui nostru contopit cu ea.

Peste câteva zile după întoarcerea de la Luxor, m-am înţeles într-o engleză stâlcită cu şoferul taxiului în privinţa altei călătorii.

— Am nevoie de un loc absolut sălbatic, îi explicam eu, înţelegi, absolut sălbatic, să nu fie oameni deloc, no people, înţelegi? No people.

Taximetristul dă din cap cu înţelegere:

— Yes, no people.

Apoi îmi spune că ştie un loc la vreo 50 de kilometri spre nord de Al-Ghurdaqah. Eu dau din cap aprobator:

— OK, totul e în regulă.

A doua zi dimineaţa ne adunăm un grup nu prea mare şi pornim spre locul jinduit.

— Băieţi, imaginaţi-vă, în curând vom ajunge într-un loc absolut sălbatic, spun eu visător, insule de corali, o cantitate uriaşă de peşti şi nici un om prin preajmă.

Mergem 40-50 de minute spre nord, apoi şoferul părăseşte autostrada. Trecem pe lângă grămezi de gunoi şi pietriş. Ne apropiem de o enormă carcasă de beton în părăsire. Totul este semănat cu sticle de plastic şi pungi de polietilenă. Dăm ocol dărăpănăturii de beton şi ne oprim lângă un morman de gunoi de vreo douăzeci de metri. în stânga se zăreşte marea. Peisajul parcă ar fi în urma unui război nuclear. Nici pomeneală de ■-corali pe aici. Mă uit nedumerit la taximetrist:

— Unde ne-ai adus? - îl întreb eu ruseşte.

El ridică din umeri şi-şi desface mâinile:

— No people.

— Are dreptate, conchide sumbru cineva din grupul nostru, aici, într-adevăr, nu sunt oameni.

Eu dau din mână fără a mai zice ceva şi ne îndreptăm spre maşină; apoi pornim încet în direcţia opusă.

După vreo doi kilometri îl rugăm pe şofer să oprească lângă acvariul local, care e, totodată, şi muzeu. Un muzeu destul de sărac. Vreo zece acvarii. în unul dintre ele se află o morenă slăbănoagă, iar în celelalte înoată niscaiva peştişori pestriţi. După ce am examinat totul, ieşim din muzeu.

— Există undeva pe aici vreun loc frumos cu recifuri şi fără oameni? - o întreb pe ghidă.

— Există, răspunde ea, Kalawi, şi dă din mână spre sud.

Şoferul, care tocmai se apropiase, se înviorează:

— în zilele de odihnă, eu merg acolo la pescuit împreună cu familia, explică el.

Fie ce-o fi, ne decidem noi, trebuie să mai încercăm o dată.

A doua zi dimineaţa pornim din nou la drum şi, peste o oră, ajungem într-un loc nou. Un golf nu prea mare la o oarecare depărtare de drum, dune de jur împrejur şi, într-adevăr, nu sunt oameni prin preajmă. Când am intrat în apă, am înţeles de ce domnişoara ne-a trimis aici. Diversitatea peştilor şi a coralilor era, pur şi simplu, fantastică. Am petrecut acolo toată ziua şi, în ceea ce priveşte puterea impresiilor, aceasta a fost, probabil, una dintre cele mai memorabile zile din viaţa mea. în anul 1999, noi am hotărât să ajungem iarăşi acolo. E drept că, în anul acesta, pentru prima oară în ultimii ani, apa era rece, mai rece decât în ianuarie, fiindcă dinspre nord bătea un vânt puternic. După socotelile mele însă Kalawi se afla cu vreo 70-80 de kilometri mai spre sud şi apa ar fi trebuit să fie mai caldă. După ce am parcurs distanţa cuvenită, n-am mai văzut golful nostru. Şoferul arăta cu degetul:

— Kalawi este aici.

Dar acesta nu era golful nostru.

N-am mai găsit locul nostru. La vreun kilometru de locul acesta, am găsit un golfuleţ asemănător, dar frumuseţea nu mai era aceeaşi. Apa era cam tulbure şi rece.

„Când mergi undeva pentru prima oară şi încă într-o companie plăcută, 80 la sută din frumuseţea locului este dată de starea ta interioară", - m-am gândit eu. Percepţia interioară a unui loc rareori se repetă. Nu în degeaba se spune că nu merită să te întorci acolo unde ţi-a fost bine.

Să trecem acum la ceea ce este mai important. Tot timpul cât am hoinărit pe ţărmurile celor două golfuri îmi spuneam că, în cele din urmă, mările vor dispărea, peştii şi coralii vor pieri, Pământul nostru va muri, Soarele se va stinge, dar scopul suprem nu este ca ele să existe veşnic, ci ca noi să transformăm, în adâncul fiinţei noaste, clipele trecătoare de fericire umană în eternul Divin. Pentru prima oară în viaţă izbuteam să mă detaşez de sentimentele triste, de senzaţia că ne aflăm într-o situaţie fără ieşire.

„Fie că peştii şi coralii aceştia vor trăi mai mult sau mai puţin, sentimentul iubirii din suflet trebuie să crească mereu", mă gândeam eu şi, pentru prima oară în ultimii ani, am simţit ceea ce mai târziu am numit inerţia iubirii. La suprafaţă, sentimentele pe care le aveam erau tristeţea şi jalea, în sufletul meu domnea totuşi un sentiment de fericire, care nu se diminua din această cauză câtuşi de puţin.

Imediat mi s-a limpezit totul. Mai înainte ziceam:

— Să nu renunţi la iubire, să n-o înăbuşi.

Acest sentiment al iubirii era plăpând, lipsit de apărare, imponderabil şi, dacă încetam să-1 susţin, dispărea îndată. Acum însă, când am simţit realitatea şi materialitatea sentimentului iubirii, am înţeles că trebuie să mărim în fiecare .. zi inerţia acestui sentiment, proporţiile lui, şi atunci poate fi Ijficat drept comportament incorect tot ce împiedică aInplificarea acestui sentiment.

Un comportament corect contribuie la creşterea inerţiei iubirii în sufletele noastre şi în sufletele altor oameni, iar una dintre condiţiile de bază ale tranziţiei de la eu-\ uman spre cel Divin constă tocmai în creşterea inerţiei sentimentului iubirii.

## SĂ FII SĂNĂTOS E UN LUCRU SIMPLU

în ultimul timp, dacă nu călătoresc, eu mă străduiesc să merg cât mai des la un bazin de înot. Nervii se odihnesc, muşchii lucrează. înviorarea de care are parte organismul se menţine, din inerţie, câtva timp. Cel mai bun sistem de purificare este totuşi terapia prin înfometare, sport şi o atitudine corectă faţă de lumea înconjurătoare. Când începem să depindem de ceva, imediat începe supraconsumul de energie. Dacă suprasolicitaţi un muşchi, el încetează să mai răspundă.

Suprasolicitarea psihică duce la diminuarea funcţiilor glandelor şi începe îmbâcsirea organismului cu reziduuri, acumularea de

săruri, diminuarea funcţiilor tuturor organelor şi, fireşte, ale creierului. Nu degeaba, mai demult, creierul era numit glanda principală a omului. Atunci când ne curăţăm organismul recurgând la diverse procedee, organismul ajunge la o stare care corespunde unei concepţii corecte despre lume, unui caracter integru, unui comportament corect. Dacă susţinem schimbările intervenite în corp prin schimbări lăuntrice, spirituale, ne întipărim în memorie senzaţia de lumină şi puritate din suflet şi ne străduim s-o menţinem, îi iertăm pe toţi şi ne rugăm, atunci purificarea fizică exercită asupra noastră o influenţă benefică. Dacă însă ne curăţăm numai trupul, continuând să ne frământăm, să regretăm, să ne supărăm, şi, pe deasupra, ne mişcăm puţin, atunci purificarea are, la început, un efect pozitiv, mai apoi însă ne agravează atitudinea incorectă faţă de lume şi, cu cât perseverăm mai mult în a ne curăţa corpul, cu atât mai repede ne putem alege cu vreo boală.

Organismul se îmbâcseşte necontenit şi, concomitent, funcţionează în regim de purificare, iar gradul de purificare este determinat de starea interioară a fiecărui om.

Nu demult am avut o pacientă interesantă, care mi-a relatat un caz extrem de curios. înainte de a o concepe pe fiică-sa au început să i se formeze pietre la rinichi. Când i-a consultat pe specialişti, a aflat că are calculi de formă coralică. Astfel de pietre nu pot fi eliminate şi, de regulă, totul se termină cu extirparea rinichiului sau cu moartea. Ea a rămas însărcinată, în ciuda tuturor avertismentelor medicilor, a născut cu bine, iar, peste câtva timp, pietrele au început să se resoarbă fără ajutorul vreunui medicament. Acum rinichii ei sunt absolut curaţi.

Doamna s-a interesat ce s-a întâmplat de fapt. îndată ce am văzut-o, mi-a fost clar că totul este legat de copiii ei. După ce am cercetat-o cu mai multă atenţie, ca să văd cum stau lucrurile, am început să-i explic:

— înainte de conceperea fiicei era necesar să vă fie îmblânzit caracterul şi să fiţi împinsă niţel spre iubirea Divină. Este puţin probabil că aţi fi obţinut o asemenea purificare până la nivelul cuvenit prin intermediul oamenilor, de aceea vi s-a dat o purificare prin boală. Dacă aţi fi intrat în panică şi v-aţi fi înverşunat împotriva propriei persoane şi împotriva altora, vă daţi seama cu ce s-ar fi soldat totul. Dumneavoastră aţi pro-

cedat corect, aţi lăsat la o parte toate problemele, aţi devenit mai blândă, aţi început a vă concentra asupra iubirii şi aţi reuşit să vă purificaţi nu numai propriul suflet, ci şi pe cel al fiicei. Dacă sufletul s-a purificat, cel ce urmează este corpul, de aceea, după naşterea fiicei, organismul dumneavoastră s-a purificat rapid. înainte de concepere, sufletul omului, aflându-se vreme îndelungată într-o stare de detaşare, acumulează o mare cantitate de iubire. Copilul trăieşte din sentimente şi iubire, de aceea posibilităţile lui de purificare sunt mult mai mari decât cele ale unui adult. Pe măsură ce se formează conştiinţa şi apare aspiraţia spre valorile umane, o dată cu trecerea anilor, creşte, tot mai mult, dependenţa de ceea ce este uman, şi avem posibilităţi tot mai mici de purificare, iar bătrâneţea se face simţită din ce în ce mai repede. De aceea, cu cât mai mult le aplicăm copiilor nu logica umană, ci logica Divină, cu cât tindem mai mult să le dezvoltăm sentimentele şi nu gândurile, cu atât mai lent vor decurge la ei procesele de ofilire.

Mulţi părinţi sunt frământaţi de începerea târzie a vorbirii la copiii lor, în pofida isteţimii şi a marii lor sensibilităţi. De fapt, frânarea conştiinţei este un bine pentru copil, permiţându-i să se concentreze mai îndelung asupra iubirii şi a cunoaşterii senzoriale a lumii. Am înţeles dintr-o dată un adevăr simplu: de la copii nu trebuie să pretinzi niciodată nimic, ei pot fi doar ajutaţi să-şi formeze o atitudine corectă faţă de lume, să se roage în fiecare zi, să aibă o atitudine blândă faţă de sine şi faţă de oameni. Logica umană cere, logica Divină ajută.

Copilul trebuie tratat ca o fiinţă Divină. Orice iritare şi nemulţumire faţă de copil este un indiciu al atitudinii noastre incorecte faţă de lume. Educăm prin iubire şi ajutor, nu prin ordine şi exigenţe.

Pedagogia, la rândul ei, începe de la autoeducarea pedagogului şi a părintelui.

înainte de a pleca la bazin, mă apropii de telefon şi sun în alt oraş, ca să clarific unele detalii referitoare la cartea a şasea. Aud că cineva a ridicat receptorul, îl salut, şi încep convorbirea:

— Vreau să vă spun că rudele mele au citit despre experimentele psihologului A.N.Leontiev. Nu mi-aţi putea spune titlul cărţii?

Mi se comunică titlul cărţii pe care vreau s-o citesc, apoi interlocutorul meu continuă:

— Ştiaţi că, pentru a recunoaşte pe cineva, omul pipăie contururile feţei cu mâinile? De aceea, dacă ne pierdem mâinile sau dacă ele ne sunt imobilizate, procesul de recunoaştere se întrerupe pentru un timp oarecare, apoi funcţiile mâinilor încep să fie preluate de cap: clătinându-l într-o parte şi în alta, recunoaştem mai uşor oamenii şi obiectele cunoscute. Dacă este imobilizat capul, începem parcă să pipăim cu tot corpul. Cu alte cuvinte, la procesul gândirii participă tot corpul.

— Prin urmare, când corpul îmbătrâneşte, se zbârceşte, funcţionează mai prost, lucrul acesta se răsfrânge şi asupra gândirii? - întreb eu.

— Aveţi perfectă dreptate, încuviinţează interlocutorul meu, de aceea mişcarea activă, solicitările fizice ne ajută să ne păstrăm mai multă vreme limpezimea gândirii şi să diminuăm pierderea capacităţilor la bătrâneţe.

„în primul rând, este vorba de starea hormonală, m-am gândit eu. Dacă funcţiile glandelor se reduc de câteva ori, sportul nu mai e de mare ajutor".

Ne luăm rămas bun, pun receptorul în furcă, ies din apartament şi merg să-mi iau maşina. Deşi e deja 18 mai, răcirea timpului din această primăvară încă se resimte.

Pe bulevardul Nevei se formează periodic ambuteiaje. Eu însă nu sunt prea grăbit. Bazinul se află pe insula Vasilievski şi, într-o jumătate de oră, reuşesc să ajung acolo.

îmi amintesc de o discuţie cu un profesor de la institutul Behterev. Eu îl întrebam dacă n-a auzit cumva despre alte cercetări asemănătoare cu ale mele.

— Ştiţi, la mine la institut a venit un american, care a dat peste acelaşi lucru ca şi dumneavoastră şi dorea să facă experimente la institutul nostru. Dar, după cât se pare, el n-a reuşit să înţeleagă sensul acestui fenomen, apoi a plecat.

— Care era ideea cercetărilor lui?

Aceea că, iertând un om, ne putem vindeca de o boală gravă. El a menţionat două cazuri. Primul: o femeie care s-a vindecat de un cancer la sân. Ei plecaseră cu avionul din America să-şi petreacă vacanţa în Brazilia. Soţul a cumpărat pe ascuns narcotice şi tot pe ascuns le-a strecurat în valiza soţiei, sperând să le poată trece de vamă. Narcoticele au fost

găsite şi femeia s-a pomenit la închisoare. Apoi a ieşit din închisoare şi a făcut cancer la sân. Când a fost convinsă că trebuie să-şi ierte soţul, cancerul a dispărut. Al doilea caz: o femeie şi-a alungat fiica de acasă. Aceasta a crescut, apoi s-a îmbolnăvit de astm, care nu putea fi tratat cu nici un medicament. Când a reuşit să-şi ierte mama, astmul i-a trecut.

— Cât este de simplu să fii sănătos, m-am gândit eu, • trebuie să-ţi cultivi în suflet bunătatea şi să vezi în toate voinţa Divină.

La semafor s-a aprins semnalul roşu şi şuvoiul de maşini s-a oprit încet. Am ajuns deja la începutul bulevardului Nevei. Mai departe va urma Podul Palatului, apoi insula Vasilievski.

Se aprinde lumina verde şi, încet, maşinile pornesc. Maşinile merg încet, în ordine şi iată-mă aproape de Podul Palatului. Totuşi, în ciuda tuturor vitregiilor, oraşul a rămas frumos. Mă gândesc că trebuie să mă ocup în mod serios de educarea emoţiilor mele. în ceea ce mă priveşte, logica umană o depăşeşte pe cea Divină şi eu simt acest lucru. Trebuie să renunţ la toata agitaţia şi să acumulez energie pentru a reuşi să mă ridic la un nou nivel. Prima regulă a acumulării energiei este să înveţi să n-o iroseşti. Până la vârsta de treizeci de ani, eu m-am aflat într-o stare de singurătate interioară deplină, iar potenţialul meu creator era, probabil, de vreo cincisprezece ori mai mare. Acum însă nu sunt în stare nici măcar să ţin o terapie prin înfometare, deoarece mă confrunt cu prea multe suprasolicitări.

îmi aduc aminte cum un pacient îmi povestea despre problemele sale:

— Din cărţile dumneavoastră am înţeles că am un ataşament puternic faţă de conştiinţă şi faţă de femei. E de ajuns să visez la ceva şi, imediat, totul se destramă, încep să am încredere în oameni şi, imediat, sunt trădat. Dacă situaţia mea devine un pic mai bună decât a altora, imediat îşi fac apariţia ambiţiile. Dacă văd o femeie frumoasă, uit de toate. Nu demult m-am îndrăgostit. Ea este tânără şi drăguţă şi a început prima să-mi acorde atenţie. Parcă aş fi simţit ceva şi, la început, n-am reacţionat. Apoi însă mi-am luat avânt şi nu mă mai puteam opri. îndată ce a înţeles că sunt în puterea ei, a început, cu multă iscusinţă, să mă umilească. în plus, ea simţea cu exactitate ce este cel mai dureros pentru mine şi lovea drept la ţintă. în cele din urmă am hotărât să nu mai îndur aceste

batjocuri rafinate. Dar, îndată ce am luat decizia să mă despart de ea, m-am trezit cu o hemoragie. Mă ridic de pe scaunul closetului şi văd că e plin de sânge. Peste cinci minute mă decid să continuu relaţia cu ea, mă duc şi mă aşez înadins la closet - nici o picătură. Peste o oră iau hotărârea să ne despărţim şi, din nou, am o hemoragie abundentă. Merg la ea, ne întâlnim şi mă ciocnesc de o şi mai mare batjocură. Am hotărât să rabd cu orice preţ şi astfel a durat încă jumătate de an. Apoi ea s-a măritat cu altul şi i-a născut un copil. Mi-aţi putea explica ce s-a întâmplat de fapt?

— Pur şi simplu, în viitor vă aşteaptă o mare iubire, i-am spus, dar dumneavoastră n-aţi fi supravieţuit, dacă aţi fi încercat-o. De aceea a trebuit să fiţi pregătit în felul acesta. De altfel, în câmpul dumneavoastră şi al acestei doamne există un copil comun. Dumneavoastră însă nu sunteţi destul de pur pentru apariţia lui. Chiar dacă o femeie este îndrăgostită de dumneavoastră, ea se comportă nu aşa cum aţi dori, ci aşa cum este necesar pentru maxima purificare a viitorilor copii. Dacă nu vedeţi în comportamentul ei o semnificaţie supremă, faptul acesta are consecinţe deplorabile şi pentru copii, şi pentru dumneavoastră. Dumneavoastră de-abia aţi făcut faţă acestei încercări cu 50%. Şansele de naştere ale copilului erau, de asemenea, 50 la 50. De aceea, el a plecat în viaţa următoare şi nimeni n-a avut de suferit în mod deosebit. Aşa că puteţi socoti că aţi avut noroc.

Intru pe bulevardul Bolşoi al insulei Vasilievski şi mă gândesc: „Oare în ce mod voi fi eu chemat la ordine? Poate că e mai bine să nu aştept şi să-mi concentrez din timp eforturile asupra mea?"

La intersecţia bulevardului Bolşoi cu altă stradă am observat silueta unui amic. Acesta nu are maşină, de aceea trec pe la el atunci când mergem la bazin.

— Salut, zice el, luând loc în maşină. Cum mai stai cu cartea?

— Bine. Mi-au mai rămas 2-3 capitole. După bazin am să mai lucrez.

Pornim, continuând să înaintăm pe bulevardul Bolşoi.

— Ştii ceva? - îi zic eu, pacienţii mei încep deja să găsească singuri răspunsuri la întrebările lor. Ieri, o cunoştinţă de-a mea îmi spune: „Uite, oamenii întreabă adesea: „S-a

măritat din dragoste, apoi a divorţat. Ce se întâmplă?" Eu una am înţeles. Fiindcă, atunci când s-a măritat, îl iubea pentru ceva anume, apoi această calitate se duce şi iubirea se duce o dată cu ea. A divorţat de unul, s-a căsătorit cu altul. Al doilea are ceva ce nu avea primul. A trăit un timp cu al doilea şi s-a dovedit că acestuia îi lipsesc multe în comparaţie cu cel dintâi. Dar, când te măriţi pur şi simplu pentru că iubeşti, fără a te gândi şi tară a ţine seamă de nimic, atunci, în loc să-i reproşezi toate cele, îl vei ajuta la toate şi-1 vei ierta mai uşor şi vei fi fericită mereu."

Eu zâmbesc, întorcându-mă spre însoţitorul meu:

— în curând nu va mai fi nevoie să scriu cărţi. Voi aduna scrisorile de la cititori, întrebările şi răspunsurile lor şi le voi tipări.

Probabil, ar fi trebuit să mă ocup nu de problema bolilor, ci de problema îmbătrânirii, deşi, în principiu, bătrâneţea e ca o boală. Cauza ei este dependenţa, din ce în ce mai mare, de conştiinţă şi de lumea înconjurătoare. Am citit adesea despre cazuri când unii oameni au căzut într-un somn letargic. Ei au continuat să mănânce în somn, să trăiască , dar conştiinţa lor dormea şi ei nu îmbătrâneau de loc. Atunci când se trezeau, începeau să îmbătrânească rapid şi traversau o perioadă de douăzeci de ani în câteva luni. Prin urmare, mecanismul îmbătrânirii este legat într-o măsură considerabilă de conştiinţă. Pentru a învinge dependenţa de conştiinţă, trebuie să găseşti un alt punct de sprijin şi să te detaşezi de toate lucrurile de care ne leagă conştiinţa.

Pe mormântul unui grec din antichitate sunt gravate cuvintele: „Am trăit o viaţă lungă, fiindcă am mâncat şi am băut cu măsură". „Fericirea umană, mă gândesc eu, dacă i te închini multă vreme, devine nefericire".

înot prin apa azurie şi, treptat, toate lucrurile neînsemnate se dau la o parte. îmi vine în minte o poezie, pe care am citit-o aseară:

„Doar cedând şi renunţând
te poţi schimba,
Doar blând fiind şi îngăduitor
poţi reuşi."

Mai întâi trebuie să simţi bazele formării şi dezvoltării lumii detaşându-te de materie, spaţiu şi timp, şi abia mai apoi să începi să cugeti.

Dacă un filozof începe procesul cunoaşterii de la gânduri, din el poate ieşi un doctor în filozofie, dar nu un filozof.

„Cei înţelepţi nu sunt învăţaţi, cei învăţaţi nu sunt înţelepţi" - zicea Lao Zi.

îmi amintesc versetele lui, pe care le-am citit aseară:

„Am trei lucruri de mare preţ,
După care mă conduc şi pe care le păstrez cu grijă:
Primul este „sentimentul iubirii" profunde,
care de nimic nu depinde.
Al doilea îl reprezintă „încrederea".
Al treilea se numeşte „lipsa
năzuinţei de a fi lider".
Sunt plin de iubire şi pot, de aceea,
acţiona cu bărbăţia unui adevărat oştean.
Sunt strângător şi, de aceea, puterea-mi pot să o sporesc.
Nu năzuiesc în Lumea de sub Cer să fiu primul,
de aceea pot atinge suprema plinătate a guvernării
esenţei lucrurilor.
Cel care azi pentru război lasă iubirea,
care se leapădă de cumpătare pentru belşugul fastuos,
care refuză ocârmuitor să fie doar pentru a ajunge cel mai
important,
inevitabil va pieri!
Dar cel ce plin e de iubire,
ce luptă şi învinge,
stăpânire dobândind asupra simţurilor sale,
devine mai puternic.
Cerul îi vine în ajutor, grijindu-se de el
cu răbdare şi iubire."

Continuam să înot în apa răcoroasă şi toate cuvintele şi gândurile se estompau treptat. Plonjez, las toate problemele, apoi ies la suprafaţă şi înot alene de-a lungul bazinului. Undeva, în adâncul conştiinţei, se stinge un dicton de-al lui Lao Zi:

„Războinicul adevărat nu e războinic,
Maestrul luptător nu este crud."

Toate acestea au fost spuse cu mii de ani în urmă, dar ideile noastre, până în clipa de faţă, n-au depăşit limitele celor spuse de acest om.

Nu mai înotăm, pentru azi ne e de ajuns. Amicul îmi face cu mâna şi eu plonjez spre scară, ca să ies din bazin. Ne îndreptăm spre duşuri, apoi ne îmbrăcăm. El îşi priveşte mirat mâna, strângând şi desfacând pumnul.

— Ştii ceva, mai înainte îmi amorţea degetul mic, iar acum începe să-mi amorţească aproape toată palma. Care ar fi remediul pentru aceasta?

— Din punct de vedere karmic, aceasta înseamnă dependenţă sporită faţă de tot ce este uman, transmisă copiilor şi nepoţilor. Aici ar trebui pus în funcţiune mecanismul detaşării de tot ce ne ţine legaţi: aceasta înseamnă cură de foame, izolare, evitarea atracţiei sexuale, tehnici respiratorii. Cu alte cuvinte, trebuie să limitezi cantitatea de energie pe care o consumă corpul şi s-o îndrepţi spre activarea structurilor spiritual-spaţiale. Acestea au o viaţă mult mai lungă şi de aceea procesul de îmbătrânire, brusc, devine mult mai lent. Iată de ce actorii, pictorii, oamenii de creaţie îmbătrânesc mai încet. Noi vedem, gândim şi simţim cu ochii, creierul şi corpul nostru, adică cu materia. Totodată, noi vedem, gândim şi simţim cu câmpul, adică cu spaţiul. în acelaşi timp, noi vedem, gândim şi simţim cu timpul. Cu cât este mai sporită activitatea corpului nostru temporal şi spaţial, cu atât mai încet îmbătrâneşte corpul fizic.

— Şi ce să fac? - întreabă interlocutorul meu.

— Să vorbeşti, să comunici mai puţin, să gândeşti mai puţin, să te rogi mai mult.

— Şi dacă eu gândesc chiar şi atunci când mă rog?

— Un pacient de-al meu era puternic ataşat de raţiune şi femei. Pot să-ţi dau acelaşi sfat ca şi lui. îl rogi pe un prieten să-ţi strângă degetul cu patentul, apoi începi să te rogi. Cu siguranţă, nu vei avea nici un gând în cap. Pe urmă îţi pui un film porno şi repeţi că, pentru tine, orice plăcere umană, inclusiv cea sexuală, este un mijloc de acumulare a iubirii de Dumnezeu.

— Şi degetul în cleşte, şi filmul porno să fie în acelaşi timp?

Nu, separat, îi spun. Dacă vei învăţa să te rogi când te doare, atunci şi în restul timpului, rugându-te, te vei elibera uşor de toate. Atunci când călugării erau copleşiţi de imaginile sexuale plăsmuite de mintea lor, ei simţeau acelaşi lucru ca şi omul ce priveşte un film porno. Dacă, în acest moment, te rogi, energia sexuală care a izbucnit se transformă în energie Divină, iar dependenţa ta de fericirea umană se diminuează.

Ieşim de la bazin şi coborâm pe scări. Apoi urcăm în maşină şi plecăm acasă.

Azi e o zi cam posomorâtă, dar dispoziţia mea sufletească este bună. E aproape unsprezece dimineaţa şi, până seara, pot să mă ocup în voie de scrierea cărţii.

ŞTIINŢA ŞI RELIGIA

Ştiinţa s-a desprins din percepţia religioasă şi mistică a lumii. Pentru a putea compara, analiza şi trage concluzii, trebuie să dispui, pentru început, de un model senzorial. Ştiinţa apelează la gândire, religia se adresează sentimentelor. Pe măsură ce lumea simte tot mai mult necesitatea iubirii Divine, între ştiinţă şi religie începe să se lege un dialog. Aidoma fiului risipitor, ştiinţa se întoarce înapoi la Dumnezeu. Iubirea Divină dă naştere sentimentelor, acestea, la rândul lor, stau la originea ideilor. Insă, pentru a nu se dezintegra şi a nu involua, ideile trebuie să se întoarcă în sfera sentimentelor, tinzând spre Divinitate. Atunci când individul se roagă, cuvintele şi conştiinţa îi servesc drept mijloace pentru a accede la Dumnezeu. Regre-tarea trecutului, frica de viitor, resentimentele, problemele materiale şi spirituale, preocuparea de a păstra controlul asupra situaţiei, nemulţumirea de sine, toate acestea, dacă nu sunt date la o parte, intensifică activitatea conştiinţei, anulând eficacitatea rugăciunii. Şi nu numai atât. Atunci când ne adresăm Domnului, se produce o accelerare a tuturor proceselor, de aceea, dacă nu este stăvilită activitatea conştiinţei, dependenţa noastră de ea se intensifică brusc, ceea ce ne poate provoca necazuri, boli şi nenorociri.

— M-am adresat lui Dumnezeu, mi-a mărturisit o femeie, şi de atunci au început toate necazurile mele. Am pierdut tot ce aveam.

Altă doamnă mi-a povestit cum hotărâse să se boteze. Dar, chiar în ajunul botezului, patul în care se odihnea a luat foc. Numai printr-un miracol, femeia a reuşit să scape cu viaţă.

Alta mi-a relatat cum fiică-sa, care absolvise şcoala cu cele mai înalte calificative şi urma cu mult succes o facultate, a fost dusă la ospiciu cu tulburări psihice extrem de grave, după ce vizitase o biserică. După externare, fata n-a mai fost în stare să-şi continue studiile. Rămas fără rădăcini, copacul se usucă. La fel şi omul care şi-a pierdut legătura interioară cu Divinul este condamnat să piară. Cu cât mai adânc lunecăm în sclavia valorilor umane, cu atât mai puţine şanse de supravieţuire le rămân urmaşilor noştri şi cu atât mai dureros este procesul de revenire la Dumnezeu.

Ţin să subliniez încă o dată: noi ne rugăm nu pentru descoperirea umanului şi sporirea lui, ci pentru a ne elibera de uman, pentru a-i diminua valoarea şi a-i învinge forţa de atracţie.

Nu demult am fost solicitat să soluţionez două cazuri mai puţin obişnuite.

Primul. M-a sunat o cunoştinţă:

— __Ştiţi, câinele nostru parcă a căpiat, nu mai ascultă de nimeni, face doar ce vrea el, latră la toată lumea. Am impresia că această izbucnire are legătură cu stăpânii lui anteriori. Ăia erau nişte oameni foarte duri de felul lor. Dar iată de ce vă sun: acum ţinem câinele închis în balcon, chiar şi numele i l-am schimbat şi nu ştim cum să procedăm mai departe.

____S-a întâmplat ceva în ultimele câteva zile?

— Credeţi că acest lucru se putea răsfrânge asupra comportamentului lui?

— Nu e deloc exclus. Ataşarea de idealuri şi conştiinţă i-a crescut de aproximativ 10 ori. Respectiv, i s-a accentuat şi ego-ul. De la foştii lui stăpâni i s-a transmis axarea sporită pe conştiinţă, scopuri, principii şi idealuri. Tendinţa aceasta zace în el ca o bombă cu efect întârziat. Dumneavoastră aţi început să faceţi ceva în ultimele câteva zile, ceva ce i-a declanşat mecanismul ascuns.

Femeia a căzut pe gânduri:

— Nu-mi amintesc să fi făcut ceva deosebit, doar că m-am rugat intens, atâta tot.

Am înţeles imediat cum stau lucrurile.

— Sunteţi cramponată de idealuri şi această cramponare a atins, în momentul de faţă, cota de 600 de unităţi. Dar să vă explic despre ce este vorba. Atunci când vă rugaţi numai

ocazional, gândurile adresate Domnului se transformă treptat în sentimente, de aceea procesul de revenire la Divin este armonios. Dar, din moment ce aţi început să practicaţi rugăciunea intensă, este obligatoriu să se producă şi o blocare puternică a activităţii conştiinţei, iar pentru aceasta se cere să înlăturaţi tot ce se opune acestui proces. Uitaţi-vă cum procedau călugării, adică acei oameni care au păşit pe calea rugăciunii intense.

1) anihilarea sentimentului propriei importanţe;
2) renunţarea la bunurile materiale;
3) refuzul obligaţiilor sociale;
4) renunţarea la vestimentaţia luxoasă, la bucatele alese şi la plăcerile sexuale.

Cu alte cuvinte, pentru a dinamiza eu-\ Divin, este necesar să blocaţi pentru un timp oarecare ego-u\ personal şi pe cel social. în cazul în care începeţi să vă rugaţi intens, fără însă a vă ajuta conştiinţa să se transforme în sentimente, dependenţa de valorile umane creşte exploziv.

Cel de-al doilea telefon era din Germania. Mă suna un fost pacient. Cu vreo trei sau patru ani în urmă, o conversaţie de acest gen m-ar fi dat gata. Acum însă încep să mai înţeleg câte ceva. Bărbatul îşi deapănă povestea cu o voce chinuită:

— V-am citit cărţile şi am început să cred în Dumnezeu. După ce am fost Ia dumneavoastră la consultaţie, am făcut rost de înregistrările video ale seminarului dumneavoastră de cinci zile. Dar, de când am început să le vizionez şi, în paralel, să lucrez la armonizarea mea, sunt asaltat de un singur gând: "Dumnezeu nu există. Dumnezeu nu există". Simt că-mi ies din minţi. Cu adevărat îngrozitor însă este altceva: nu mă simt deloc în stare să remediez această situaţie şi nici să mă rog nu mai pot.

Tac şi încerc să înţeleg ce s-a întâmplat. Curioasă răsturnare de situaţie. Dacă mi-ar fi aruncat casetele Ia gunoi din convingerea că Lazarev este un şarlatan, acest om s-ar fi simţit acum mult mai bine. Apoi le-ar fi povestit această "ntâmplare la vreo doi-trei amici... E ciudat însă că m-a sunat din nou, deşi problemele lui au început o dată cu vizionarea casetelor mele.

__Oare nu v-am avertizat, i-am spus, că, după încheierea şedinţei, timp de câteva zile, trebuie să evitaţi orice activitate mentală, orice evaluare sau analiză? Informaţia oferită în cadrul şedinţelor este mult mai densă decât cea imprimată pe casete.

Iar dumneavoastră ce-aţi făcut? Sunteţi doctor în ştiinţe, v-aţi obişnuit să cerneţi totul prin sita conştiinţei. în timpul şedinţei, la dumneavoastră s-au produs anumite restructurări lăuntrice, au demarat procesele de transformare în profunzime. Iar dumneavoastră v-aţi întors acasă şi, în loc să continuaţi acest proces, aţi pus caseta şi v-aţi apucat să cântăriţi şi să analizaţi totul. Informaţia conţinută în cărţi şi casete este ca o pereche de cârje. Când aţi învăţat să mergeţi, daţi-le la o parte şi uitaţi de ele. Dacă vedeţi că aţi început iarăşi să şchiopătaţi, apelaţi din nou la ele. Dar dumneavoastră ce-aţi obţinut? Aţi învins dependenţa de conştiinţă, v-aţi activat sentimentele şi aţi păşit prin ele spre Dumnezeu, apoi aţi făcut un salt înapoi, spre conştiinţă. Dar tocmai axarea pe uman, pe conştiinţă ne determină să renunţăm la Divin.

A doua zi cei doi m-au sunat şi mi-au confirmat că situaţia lor s-a ameliorat. Mi-am amintit de discuţia pe care am avut-o acum un an cu un profesor de la institutul "Behterev". îl contactasem în legătură cu un articol pe care mi-I aduseseră pacienţii mei şi în care scria că doi savanţi din Petersburg au descoperit o nouă stare a conştientei.

In S.U A., Ia Universitatea Arizona şi-a desfăşurat lucrările o conferinţă internaţională cu tema: "Realizările de ultimă oră ale ştiinţei în domeniul conştientei". Potrivit celor expuse la conferinţă, în lume au fost întreprinse nu o singură dată cercetări asupra activităţii creierului în stare de veghe şi de somn, precum şi în timpul meditaţiei. De altfel, meditaţia s-a dovedit a fi destul de eficientă în vindecarea nevrozelor. Cercetătorii de la Institutul "Behterev" au examinat encefalogramele subiecţilor cufundaţi în meditaţie şi au constatat că, la nivelul scoarţei cerebrale, la aceştia se declanşează mecanismele excitaţiei, mai exact, la început subiectul parcă adoarme, toate procesele sunt încetinite, apoi urmează faza de activare. Adepţii diferitelor şcoli de yoga sunt de părere că meditaţia echivalează cu rugăciunea, că şi ea înseamnă comunicare cu Dumnezeu. Şi iată că într-o bună zi savanţii şi-au pus întrebarea: "Ce procese au loc în creier în timpul rugăciunii?"

Pentru acurateţea experimentului a fost invitat un călugăr, care era stareţ la o mănăstire ortodoxă, şi i s-a făcut o encefalografie în timp ce se ruga. Rezultatul i-a uluit pe

cercetători. Encefalograma călugărului cufundat în rugăciune, dar pe deplin conştient, arăta o deconectare completă a scoarţei cerebrale. Omul sta şi se ruga, dar impulsul electric care ar fi trebuit să dovedească existenţa unei activităţi la nivelul scoarţei cerebrale lipsea cu desăvârşire.

Savanţii au numit acest fenomen "a patra stare a subiectului uman". Până în acel moment erau cunoscute doar trei stări ale conştientei: starea de veghe, starea de somn prelungit şi starea de somn rapid, care se deosebesc între ele prin impulsuri electrice specifice la nivelul scoarţei cerebrale.
în timpul adevăratei rugăciuni are loc o evadare din lumea reală, ceea ce duce la distrugerea conexiunilor patologice. Evadând din lume, de la imaginile patologiei, individul contribuie la propria vindecare. Coordonatorul acestui experiment a numit cea de a patra stare "calea spre armonie". Apropo, savanţii au constatat că deprimarea, muzica rock îl îndepărtează pe individ de la starea de armonie, suscitând la nivelul cortexului impulsuri electrice similare celor ce însoţesc crizele epileptice.

Deoarece rezultatele experimentelor oamenilor de ştiinţă au coincis întru totul cu propriile mele cercetări şi cu felul meu de a percepe lumea, m-am gândit să-1 contactez pe profesorul de la Institutul "Behterev". Am stabilit să ne întâlnim a doua zi. Profesorul s-a dovedit a fi o persoană foarte inteligentă şi plină de farmec. Am întreţinut o discuţie deosebit de interesantă.

— Impulsului electric cerebral îi sunt caracteristice trei ritmuri, îmi explica interlocutorul meu. Ritmul D (delta) ne trimite la starea fiziologică, de profunzime a individului. Ritmul Q(theta) este ego-u] individului, personalitatea lui. Acest ritm ţine de relaţiile intrafamiliale. Abia la vârsta de 5-6 ani apare şi ritmul A alfa), legat de ego-u\ social. Atunci se activează stratul social. Ei bine, atunci când călugărul se roagă, ritmurile theta şi alfa dispar.

Din punctul meu de vedere, am intervenit eu, singura explicaţie posibilă este următoarea: conştiinţa şi sentimentele noastre nu sunt de natură fizică, ele îşi au originea în câmpul nostru, altfel spus, vedem, gândim şi simţim, mai întâi de toate, cu structurile de câmp, spaţiale şi, abia după aceea, cu trupul, materia. Adresându-se lui Dumnezeu, omul se desprinde şi se înalţă deasupra materiei şi a spaţiului, de

aceea trecerea conştientei de la regimul trupului la regimul câmpului se realizează uşor şi fără suferinţe. In situaţii obişnuite, fenomene similare se produc în timpul morţii sau în urma unui traumatism grav, iar uneori şi în urma administrării unor substanţe halucinogene etc.

— Se prea poate, a zis profesorul şi a continuat: apropo, călugărul nu a fost singurul care a luat parte la experiment. Cu această ocazie a ieşit la iveală un fapt curios. De pildă, la un seminarist, inhibarea funcţiilor conştiinţei în timpul rugăciunii este mai puternică decât la dascălul lui. Aşadar, cu cât mai profund se implică o faţă bisericească în activităţi intelectuale, în funcţii administrative sau în probleme de politică, cu atât mai mult îi slăbeşte puterea rugăciunii. De altfel, la preotul catolic pe care l-am invitat, de asemenea, să participe la experimentul nostru n-am constatat o deconectare totală a scoarţei cerebrale, deşi, în mare, tendinţa se păstrase. Când i-am adus la cunoştinţă acest fapt, el a replicat: "De ce nu invitaţi un preot american, să vedeţi ce surprize vă aşteaptă acolo?" Totuşi a recunoscut că ortodocşii sunt mai asidui în rugăciuni. Ortodoxia este singura care a păstrat tradiţia monahală a rugăciunii neîntrerupte către Hristos.

— Ce rugăciuni aţi folosit în cadrul experimentului? - l-am întrebat.

"Tatălnostru" şi "Rugăciunea lui Isus", mi-a răspuns el şi a urmat: a venit şi un domn care practica de mulţi ani yoga şi era vindecător şi guru cu cercul lui de discipoli. El a vrut să vadă cum îi va reacţiona creierul, dacă, în loc de meditaţie, se va cufunda în rugăciune. înainte de experiment, el a zăbovit mult timp, rugându-se. Dar, de la bun început, aparatul a înregistrat descărcări electrice caracteristice crizelor de epilepsie. Am fost nevoiţi să întrerupem experimentul. Rugă-ciunea nu i-a adus pacea interioară, intrând, după cât se pare, în contradicţie cu altceva.

Profesorul a tăcut o vreme, lăsându-se purtat de gânduri. Era primăvara lui 1998. De la fereastră se zăreau acoperişurile troienite ale caselor, pe care zăpada începuse deja să se topească. Omătul se aşternea peste tot. Cu toate acestea, în aer se simţea adierea primăverii.

— Ritmurile alfa şi theta, şi-a reluat savantul expunerea, ne trimit la două dintre nivelurile conştientei. Acestea sunt

responsabile de dezvoltarea personalităţii şi de existenţa ei în cadrul societăţii. Totuşi o dezvoltare armonioasă se realizează atunci când sunt active toate palierele conştientei. Iar cel mai important nivel este acela pe care-1 putem observa în timpul rugăciunii, când se deconectează ego-u\ social şi cel personal. Gândirea iraţională este mult mai amplă decât cea raţională. Cultura occidentală a ajuns astăzi în pragul unei crize extrem de grave, şi asta pentru că filozofia şi psihologia omului occidental lasă din ce în ce mai puţin loc gândirii iraţionale şi sentimentelor, fiind tot mai mult secătuită de logică. Dacă odinioară, într-o căsnicie, soţii se sprijineau reciproc, iubirea fiindu-le liantul principal, şi încercau să-şi rezolve problemele şi conflictele prin bunăvoinţă, astăzi contractul matrimonial a înlocuit sentimentele. Totul este negociat, stabilit şi pus la punct. A dispărut dorinţa de a-1 înţelege şi a-1 ierta pe partenerul care se comportă jignitor. Dimpotrivă, se apelează imediat la poliţie. în loc să depună efort, să încerce o schimbare în bine, pentru ca viaţa de familie să reuşească, se recurge imediat la divorţ.

Primul şi cel mai important strat al conştiinţei, cel iraţional, practic, nu mai funcţionează. Cel de-al doilea, responsabil de viaţa de familie şi de formarea personalităţii, este pe jumătate distrus. în Occident, structurile fundamentale ale familiei sunt, efectiv, compromise. Iar când structurile de adâncime ale ego-u\ui individual sunt deformate, nu mai poate fi vorba de un ego social sănătos. Iată de ce, procentul cel mai ridicat al copiilor cu probleme psihice este înregistrat în Suedia şi în Elveţia, şi situaţia continuă să se agraveze. Fascinate de propria coroană luxuriantă, statele dezvoltate nu observă cum îşi pierd rădăcinile.

— Dar cel mai mult mă surprinde altceva, a continuat profesorul, revistele şi ziarele refuză să publice această informaţie. Am apelat la reprezentanţii bisericii, dar şi acolo m-am ciocnit de o totală lipsă de interes. Omul se agaţă de propriile stereotipuri şi ar prefera mai curând să-şi piardă banii decât să se lipsească de ele. Şi când te gândeşti că sensibilizarea oamenilor de ştiinţă din întreaga lume în această problemă ne-ar putea salva copiii şi lumea în general.

— Spuneţi-mi, vă rog, l-am întrebat, aş putea să particip şi eu la experimentul dumneavoastră?

— Cum să nu, a răspuns el. Veniţi pe la noi şi vă vom supune testului.

Mă întorceam acasă cu maşina şi mă gândeam la ceea ce mi s-a întâmplat în Germania. Am vrut să închiriem o maşină, dar una mai mare, care să aibă un portbagaj cât mai încăpător. în parcarea din faţa biroului de închirieri am remarcat un pick-up Opel Omega. Exact ce ne trebuia. Am intrat în birou şi ne-am menit faţă-n faţă cu o doamnă de vârsta a treia, cu o căutătură severă în spatele ochelarilor.

__Am dori să închiriem un Opel Omega.

__Nn avem aşa ceva,  răspunse ea imperturbabilă. Ne-am uitat surprinşi unul la altul.

__Scuzaţi, spuse atunci prietenul meu, arătând cu degetul spre fereastră, dar ce ţineţi acolo în parcare?

— Maşina aceea a fost de curând returnată şi n-a fost încă spălată, ne-a replicat ea cu asprime.

— Nici o problemă, putem aştepta.

— Dacă-i aşa, veniţi peste 20 de minute, atunci o veţi putea lua în primire.

Aşa am şi făcut.

Mi-am adus aminte ce-mi povestea un amic de-al meu, care evoluează în America, în liga naţională de hochei:

— în America făcusem cunoştinţă cu o ţipă. Eram cu un jeep mare şi splendid. Ei bine, când mi-a văzut maşina, tipa a dat fuga la ea şi, ignorându-mă total, a tot pipăit-o şi examinat-o pe toate părţile timp de o jumătate de oră. Iar când i-am spus că sunt hocheist, ea a lăsat baltă maşina şi a dat buzna peste mine. Următoarea jumătate de oră eu am fost cel pipăit şi examinat. I se părea absolut firesc să se comporte aşa. Mi-am amintit din nou de bărbatul care practica yoga. Ce i se întâmplase de fapt? Probabil, următorul lucru. Rugăciunile creştine poartă în ele informaţia că pe Dumnezeu îl cunoaştem prin iubire, detaşându-ne treptat de toate cele umane. Creştinismul acordă mai puţină importanţă aspectelor tehnice ale detaşării de uman, axându-se pe sentimentul viu al iubirii de Dumnezeu, pe blândeţe şi pe iertare. Imediat ce aspectele tehnice ale auto-armonizării, remodelarea conştiinţei, dezvoltarea aptitudinilor, întărirea sănătăţii devin un scop în sine, religia dispare, locul ei fiind ocupat de magie şi ocultism. Yoga îl ajută pe individ să se detaşeze de conştiinţă şi de ataşamentele

umane. Iniţial, în cadrul acestui sistem, aspiraţia către Creator, către cauza primară avea o pondere mai mare decât axarea pe diverse tehnici. Cât despre adevărata meditaţie, mai întâi de toate este necesară formarea unei aspiraţii statornice către Creator. Doar în aceste condiţii, scara ce duce spre Divin nu se va prăbuşi. La prima treaptă se obţine imobilitatea fizică, suspendarea tensiunii musculare, a vederii şi a gândirii. La cea de-a doua - oprirea respiraţiei şi a inimii, la a treia - stoparea metabolismului. însă, după urcarea acestor trepte, este destul de greu să te întorci înapoi. De aceea, occidentalii care practică meditaţia relaxându-se, închizând ochii şi eliberându-se de gânduri obţin deconectarea primului nivel al conştiinţei. în consecinţă, se produce o axare pe nivelurile spirituale superioare. Cu câteva mii de ani în urmă, acest lucru era văzut ca o binecuvântare, ca o creştere a nivelului spiritual, însă, când individul este cramponat de spiritualitate, meditaţia poate fi periculoasă pentru el, căci, în realitate, ea îl îndepărtează de Divinitate. Prin urmare, cu cât individul este mai puţin cramponat de aspectele spirituale superioare, cu atât mai benefică pentru el este meditaţia. Dar, dacă individul scoate mereu Ia iveală defectele celor din jur şi are numai păreri negative despre oameni, dacă este nemulţumit de sine şi de propria soartă sau este gelos şi se supără pe cei apropiaţi, vom spune despre el că este cramponat de aspectele spirituale superioare şi, de aceea, meditaţia poate fi periculoasă pentru el în acest caz, mult mai salutară ar fi cultivarea unei atitudini binevoitoare, munca fizică şi pocăinţa.

Am stabilit cu profesorul să ne întâlnim peste o săptămână, însă, în ziua respectivă, dânsul n-a fost disponibil. După aceea, eu am fost ocupat cu scrierea celei de-a cincia cărţi, aşa că dădusem la o parte toate celelalte preocupări. Acum însă mi-am amintit de discuţia noastră şi îi dau un telefon la institut.

— Bună ziua, îi spun, după ce-i aud vocea în receptor, vă deranjează Lazarev, dacă vă mai amintiţi de mine.

— Sigur că-mi amintesc, răspunde el, unde aţi dispărut?

— Vedeţi care-i problema, imediat ce am terminat de scris volumul cinci, l-am început pe al şaselea. Informaţia cu care lucrez acum s-a dovedit a fi atât de importantă, încât nu voiam s-o lungesc prea mult cu punerea ei pe hârtie. Iar atunci când lucrez la o carte, nu mai am nici timp, nici forţe să mă implic

în altceva. Eu zic să ne înţelegem în felul următor. Acum e sfârşitul lui mai. In septembrie urmează să scot volumul şase, după care sunt liber ca pasărea cerului. Şi atunci, dacă se poate, ne vom întâlni şi vom demara experimentul nostru comun.

— De acord, mi-a răspuns profesorul.

— Apropo, m-am interesat eu, există, din partea oamenilor de ştiinţă, reacţii la cercetările dumneavoastră?

Ce să zic, deocamdată nici una. Se pare însă că gheaţa a fost spartă. Câteva reviste de specialitate s-au arătat interesate de informaţiile noastre şi, dacă am înţeles eu bine, sunt de acord să le publice.

Slavă Domnului! - rostesc eu.

Ne luăm rămas bun, iar eu mă gândesc la cele ce se întâmplă astăzi cu lumea. Că omenirea va supravieţui, nu e nici o îndoială. Am avut odinioară o perioadă în care am lucrat mai mult cu una dintre cauzele care stau la originea afecţiunilor fizice. Este vorba de nepotrivirea energeticii individului cu societatea viitorului. La nivelul câmpului există matriţa omului din viitor. Dacă matriţa noastră interioară nu-i corespunde, noi intrăm în conflict cu matriţa viitorului. Atunci matriţa noastră începe să se dezintegreze. Apoi această temă mi-a dispărut din vizor, iar eu m-am lăsat absorbit de alte probleme.

Ei bine, în ultima jumătate din an, pentru a mă redresa, mă rog permanent, şi nu numai pentru a-mi ispăşi acele greşeli care pot fi transmise copiilor şi nepoţilor mei, ci şi pentru acelea care pot afecta societatea viitorului. Atunci când încerc să descopăr de unde vine un element negativ, mi se întâmplă uneori să văd coconii structurilor de câmp ale copiilor mei, alteori un singur cocon luminos, sclipitor, având la suprafaţă pete murdare. Petele sunt rezultatul comportamentului şi al atitudinii noastre greşite faţă de lume. Ele semnalează existenţa unui program de agresiune îndreptat împotriva iubirii. în linii mari, este vorba de atitudinile de dispreţ şi de dezaprobare faţă de oameni, de nemulţumirea de sine şi de respingerea vieţii.

Scriam în cărţile anterioare că actuala viaţă a omenirii a început cu două mii de ani în urmă şf va lua sfârşit în anul 2000. Acestea sunt datele de care dispun personal. Următoarea viaţă, cea mai intensă, va dura aproximativ 300 de ani. Conştiinţa se va ridica

pe o treaptă superioară. Din anul 2001 va începe să se schimbe concepţia despre lume la nivelul întregii omeniri. Din 2024 va apărea o generaţie de copii de tip nou, iar începând cu 2030 se va putea vorbi despre o nouă omenire, cu o energetică şi o conştiinţă calitativ nouă. Apropo, după toate semnele, peste aproximativ zece ani vor începe brusc să se accelereze toate procesele karmice. Vor supravieţui, probabil, doar cei ce vor găsi calea cea bună. Pe la sfârşitul anilor '80 am auzit de la clarvăzători următoarea previziune: începând cu anul 2000, orice medicament îşi va pierde efectul. Ca să fiu sincer, am tratat acest pronostic cu scepticism, ca pe un basm de adormit copiii. Nu demult însă, exact acelaşi lucru mi l-au spus şi medicii de la un laborator dotat cu aparatură de diagnosticare de ultimă oră. în ultimii 2-3 ani, medicamentele, chiar şi cele mai puternice (inclusiv preparatele hormonale) încetează să mai acţioneze asupra bolnavilor. întrucât medicamentele nu vindecă boala, ci doar o împing înăuntru, putem presupune că s-a produs o supraîncărcare cu deşeuri karmice a structurilor noastre spirituale de importanţă vitală, şi procesul de autointoxicare se blochează. Nu mă îndoiesc că fiecare dintre noi are un viitor. Atât doar că mi-aş dori să păşim în acest viitor înconjuraţi de o natură nealterată, de râuri, de mări, dar şi de copiii noştri.

## «LA ÎNCEPUT A FOST CUVÂNTUL»

E dimineaţă. Stau întins în pat şi nu am nici cea mai mică dorinţă de a mă ridica. îmi simt faţa umflată şi trupul amorţit. Să fie oare semnele îmbătrânirii? Deşi, dacă stau să mă gândesc mai bine, nu e aşa. Sunt zile în care mă trezesc cu senzaţia zborului şi a propriei imponderabilităţi. în principiu, e foarte uşor să determini dacă te comporţi corect ori nu. Atunci când atitudinea faţă de lume şi comportamentul îţi sunt greşite, ai senzaţia că ceva te apasă spre pământ. Simţi o greutate pe suflet şi în trup. Forţa de atracţie a pământului acţionează nu numai asupra corpului, ci şi asupra sufletului. Dacă, dimpotrivă, atitudinea îţi este corectă, simţi cum îţi apare în suflet senzaţia zborului, trupul îţi devine uşor, iar dependenţa de forţa de gravitaţie dispare treptat.

Oare de ce? Conştiinţa încă nu şi-a revenit pe deplin din starea de somn. Dar ea nici nu-mi este prea necesară în acest moment, căci, în realitate, judecăm cu sentimentele şi nu cu

gândurile. Acestea nu fac decât să faciliteze transmiterea informaţiei. De ce totuşi avem senzaţia de zbor, atunci când adoptăm un comportament corect? De ce Serafim Sorovski se desprindea de pământ în timpul rugăciunii şi levita? Probabil, fiindcă gravitaţia interacţionează cu timpul, aşa cum, de asemenea, şi sentimentele noastre interacţionează cu timpul şi sunt alcătuite din timp. Timpul este intermediarul dintre această lume şi Creator, aşa cum, de asemenea, este şi intermediarul dintre eu-\ uman şi cel Divin. Cu cât mai mult depindem de propriile sentimente, cu atât mai mult depindem de spirit şi de trup. Dependenţa de sentimente dă naştere dependenţei de timp şi, astfel, gravitaţia terestră ne transformă în sclavi. în măsura în care ne axăm pe iubirea Divină, logica umană se apropie de cea Divină. în consecinţă se schimbă şi modul nostru de a percepe lumea, şi comportamentul nostru, orientându-se în direcţia corectă. Sufletul este primul care învinge forţa gravitaţiei terestre, după aceea urmează trupul.

Unde oare am greşit din nou? De unde vine senzaţia aceasta de sfârşeală? Probabil, m-am apropiat de un nou prag, în faţa căruia trebuie, din nou, să dispară filozofia aplicării puterilor şi a voinţei. îmi aduc aminte cât de dureros a fost să renunţ pentru prima dată la aplicarea puterilor mele, la pomparea energiei cu ajutorul mâinilor. Doar căutarea cauzelor bolii şi rugăciunea, nimic mai mult. Iar menirea rugăciunii este transformarea propriei persoane prin comunicarea cu Dumnezeu, şi nu solicitarea unei sănătăţi înfloritoare. Transformările trebuie să vizeze concepţia despre lume, caracterul şi comportamentul individului. Pe atunci însă se credea că firea omului nu poate fi schimbată. Acest obiectiv Părea de neatins. Credeam că toate încercările mele de a vindeca sunt sortite eşecului. Eram convins că cele mai importante transformări se pot realiza exclusiv prin aplicarea puterilor. Luasem chiar şi o decizie: «Fie ce-o fi, toate sunt în mâinile Domnului. Unul câte unul, toţi pacienţii vor pleca, voi da uitării tot ce a fost şi mă voi ocupa de altceva».

Dar lucrurile au evoluat exact invers. Iubirea s-a dovedit a fi mult mai puternică şi mai eficientă decât orice altă putere. Pentru a ajunge la straturile mai subtile, care determină starea fizică şi destinul, trebuia să renunţ la acţiunea energetică. Un singur pas făcut în plan subtil echivalează cu mii de paşi în

planul exterior, energetic. Mai înainte socoteam că, pe măsură ce ne apropiem de Dumnezeu, suntem mai aproape de paradis, în realitate, cu cât suntem mai aproape de Dumnezeu, cu atât mai aspru suntem „loviţi" pentru fiecare greşeală comisă. Pentru a nu greşi, trebuie să ne axăm pe propria vulnerabilitate, şi nu pe forţă.

în ultimul timp remarcasem o particularitate ciudată. îmi era din ce în ce mai greu să-mi ţin şedinţele cu pacienţii. Nu făceam nimic altceva decât să-i ofer omului din faţa mea explicaţii care să-i indice cauzele ce au dus la apariţia problemelor, şi o făceam cât mai amănunţit, pentru a fi mai bine înţeles. Cu toate acestea, energia mi se consuma uimitor de repede. După cât se pare, conştiinciozitatea mea începuse să se transforme în stupiditate. în acelaşi timp, începuseră să apară simptome curioase, care demonstrau preocuparea mea pentru aspectele verbale ale tratamentului. Din când în când îmi mişcăm greşit mandibula şi îmi muşcam dureros limba. Chiar şi noaptea, în timpul somnului, mi se întâmpla să scrâşnesc din dinţi, muşcându-mi limba până la sânge. Acest proces se amplifica din ce în ce mai mult. Cu toate că, practic, îmi întrerupsesem şedinţele, situaţia nu se schimba. Am constatat doar o uşoară încetinire a procesului, nimic mai mult. Din punctul meu de vedere, n-ar fi fost corect să nu-i explic nimic pacientului. Pe de altă parte, concentrarea asupra gândurilor şi a conştiinţei în timpul şedinţelor prezenta pentru mine un pericol tot mai mare.

Situaţia părea fără ieşire. însă tocmai impasul este cel care ne determină să ne ridicăm la un nou nivel. Gândurile noastre se sprijină pe obiectele lumii materiale. în timpul şedinţelor se accelerează de mii de ori toate procesele, atât cele corecte, cât şi cele greşite. în timp ce le vorbeam pacienţilor mei despre Divin, nu încetam să gândesc, să analizez, să explic. Aşa că, referindu-mă la Dumnezeu, îmi îndreptam, de fapt, pacienţii spre conştiinţă. O atare situaţie nu mai putea dura prea mult. Iubirea de Dumnezeu dă naştere iubirii pentru această lume şi întregului spectru al sentimentelor noastre. Sentimentele dau naştere gândurilor. Gândurile trebuie să se condenseze din nou în sentimente, ca apoi să se transforme în iubire Divină. De aceea e bine să vorbesc cât mai puţin în timpul şedinţelor. în acest scop, am nevoie de o maximă condensare a întregului volum de informaţie obţinut în ultimul timp. La un anumit

stadiu al acestui proces de condensare, gândul va începe să se transforme în sentiment şi, atunci, explicaţiile nu vor mai fi necesare. Asta ţine de uman, asta ţine de Divin. Dă pentru un t'mp la o parte umanul şi dedică-te Divinului. încearcă să simţi ceea ce este Divin în tine şi păstrează mereu acest sentiment în sufletul tău, fără să dai uitării cele omeneşti. Aşadar, ar trebui sa acord cercetărilor şi scrierii cărţilor mai mult timp decât şedinţelor cu pacienţii. Situaţia însăşi mă împinge înainte pe calea cunoaşterii.

Aud sunând telefonul.

Mă ridic şi merg să răspund. E un amic de-al meu din Moscova.

— Să ştii câ ai avut dreptate, începe el pe un ton vioi, s-ar cuveni să luăm în serios toasturile.

— Care toasturi? - nu pricep eu.

— Păi, toasturile, ştii tu... Zic că bine făceai că luai toasturile în serios. Tot ce spunem se transmite vinului, acţionând chiar şi asupra cromozomilor.

— Care cromozomi? - mă frec eu la ochi. Ce ţi-a venit?

— Dar văd că încă nu te-ai trezit, îmi zice el. De fapt, voiam să-ţi spun ceva ce cred că te-ar putea interesa. De aceea te-am şi sunat. Mai bine revin mai târziu.

— Lasă, casc eu, zi-i acum.

— Am efectuat o serie de experimente împreună cu cei de la Institutul de genetică. Ei bine, ăştia au rămas şocaţi. Ei spun că, de acum încolo, ar trebui modificate radical toate reprezentările noastre asupra lumii.

Eu tac. încerc să prind firul. Apoi îi zic:

— Hai să le luăm pe rând.

— Bun. Ştii că, în urmă cu câţiva ani, eu am reuşit să sintetizez un preparat medical. El conţine doar 10" din substanţa de bază, dar acţiunea pe care o exercită este extrem de puternică.

în primul rând: el împiedică diviziunea celulelor deformate, favorizând înmulţirea celulelor sănătoase.

în al doilea rând: contribuie la regenerarea cromozomilor afectaţi de radiaţie, dar, în acelaşi timp, nu exercită o acţiune toxică asupra celulelor.

în al treilea rând: stopează diviziunea celulelor canceroase.

în al patrulea rând: măreşte permeabilitatea membranelor celulare. Drept urmare, toate procesele chimice care au loc în interiorul celulei se accelerează, determinând astfel întinerirea ei.

Asta în ceea ce priveşte preparatul. Acum, referitor la medicina informaţională. In ultimul timp, medicina foloseşte pe scară tot mai largă diagnosticarea cu ajutorul calculatorului. Ea se bazează pe metoda lui Folii.

Pe corp se fixează nişte senzori speciali, cu ajutorul cărora poate fi citită informaţia referitoare la biocâmpul individului. Apoi informaţia este introdusă în memoria calculatorului şi confruntată cu anumite date standard, pentru a evalua starea sănătăţii celui examinat. Procesul poate fi inversat şi, atunci, cu ajutorul sistemului de senzori, se corectează biocâmpul individului. Prin acelaşi procedeu poate fi obţinută informaţia referitoare la structurile de câmp ale preparatelor medicale, ca, mai apoi, această informaţie să fie transferată asupra unui purtător potrivit, cum este, de exemplu, apa, ţuica sau granulele homeopatice. Un astfel de produs se numeşte copie informaţional-energetică a medicamentului şi este într-atât de eficient, încât nu rareori îşi întrece originalul. în S.U.A. şi Europa Occidentală, aceste copii informaţionale au tot mai mare căutare (în S.U.A.. numai în ultimul an, volumul vânzărilor a crescut mai mult de 3 ori). Nu încape nici o îndoială că aceste copii sunt de mare perspectivă: pe lângă cheltuielile relativ mjcj, necesare preparării lor, mai există şi alte avantaje.
Informaţia despre medicament poate fi transferată şi parţial, selectându-se doar acele componente care îi sunt necesare organismului dat şi evitându-se cele care au efecte secundare.
Diagnosticarea după metoda lui Fohl foloseşte tradiţia acu-puncturii. Acupunctura chineză clasică are la bază ideea priorităţii structurilor energetice în raport cu cele fizice: structura spaţial-temporală o determină pe cea fizică. Dar şi acţiunea inversă este posibilă.

Să-ţi spun acum lucrul cel mai important. Pui pe un taler al balanţei preparatul, iar pe celălalt drajeurile pe care urmează să le ia pacientul. Pacientul înghite copia informaţională, iar efectul este acelaşi. Totodată, calculatorul citeşte informaţia de pe medicamentul iniţial şi o stochează în memorie. în curând, industria farmaceutică se va limita să producă pastile într-un

singur exemplar, ca mai apoi să expedieze copia ei informaţională în toate colţurile lumii prin Internet. Apeşi tasta calculatorului, obţii medicamentul, dai peste cap un pahar cu apă şi gata, poţi să-ţi vezi de treabă.
Ce părere are despre toate acestea medicina tradiţională? Medicii nu pot oferi nici o explicaţie, de aceea susţin următorul punct de vedere: este vorba de efectul placebo, o simplă autosugestie. însă, dacă un om reuşeşte să se convingă pe sine însuşi că are de-a face cu un medicament, un astfel de preparat nu va acţiona asupra celulelor luate separat sau asupra unei culturi de ţesuturi. Cu toate acestea, atunci când copia informaţională a preparatului meu, scoasă la calculator, a fost folosită în locul preparatului propriu-zis, nu s-a constatat nici o deosebire. Preparatul acţionează asupra cromozomilor din celulă. Acelaşi efect asupra cromozomilor îl are şi informaţia... nură ceea ce înseamnă că o simplă informaţie poate acţiona asupra genotipului mult mai puternic decât radiaţiile şi substanţele chimice. Este exact ceea ce scriai în cărţile tale.
____Cu alte cuvinte, dorinţa noastră ne formează genotipul, spun eu.

__De acord, răspunde interlocutorul meu.

__Această informaţie, continuu eu, ar fi extrem de utilă multor savanţi geneticieni, care leagă procesul de evoluţie exclusiv de selecţia naturală. Teoria selecţiei naturale nu este în stare să explice o serie întreagă de fenomene care ţin de lumea animală şi de cea vegetală. Multe procese se derulează de mii de ori mai rapid decât este posibil în cazul unei selecţii accidentale, mecanice. Aşadar, obiectivele valorice ale individului îi influenţează nu numai starea sănătăţii şi destinul, ci şi copiii. Genotipul câmpului este legat de cel fizic. Prin urmare, spre ceea ce tindem, aceea suntem.

— Deci, când ridicăm paharul şi rostim un toast, aceasta se răsfrânge şi asupra genotipului nostru, conchide el.

— Am înţeles, zic eu, în viitor vom fi mai precauţi cu toasturile.

## DIVINIZAREA SENTIMENTELOR UMANE

Cât de simplu arată aceste cuvinte aşternute pe hârtie: «divinizarea sentimentelor umane», dar cât de multe se ascund în spatele lor.

Câteva minute în urmă vorbeam cu mama unuia dintre pacienţii mei. El suferă de un cancer al ganglionilor limfatici. Părea că totul merge spre bine, lucrurile evoluau mulţumitor, însă, cu două zile în urmă, s-a produs o agravare fulgerătoare. Ganglionii limfatici s-au mărit de câteva ori. Configuraţiile câmpului erau, pur şi simplu, catastrofale.

Privesc foaia de hârtie din faţa mea, încercând să calculez parametrii şi să înţeleg ce s-a întâmplat. Prima explicaţie posibilă: s-a produs o descărcare dinspre urmaşi. A doua variantă: pacientul a lucrat la armonizarea sa doar la nivelul gândurilor şi s-a rugat fără a înceta nici un moment să gândească şi să analizeze sau, pur şi simplu, nu s-a rugat cum trebuie. A treia variantă: întrucât m-a consultat de câteva ori la telefon, s-a produs o accelerare puternică a tuturor proceselor, ffel încât orice comportament sau atitudine incorectă faţă de alţii l-ar fi putut dărâma.

Situaţia este foarte gravă. îi împărtăşesc mamei acestuia opinia mea. Cramponarea de idealuri, de viitor era de 500 de unităţi, acum s-a ridicat la aproximativ 2000 de unităţi. Asistăm la o intensificare explozivă a dependenţei de idealuri.

__ Voi încerca acum să citesc informaţia referitoare la sursa acestei agravări, îi spun doamnei. Starea lui actuală este legată de dublul energetic al destinului fiului său. Acestuia îi este adus în acest moment un imens prejudiciu. Autorul este tatăl copilului, adică pacientul însuşi. Din cauza umilirii idealurilor şi a sentimentelor care stau la baza acestora, el este urmărit mereu de dorinţa de a muri. A existat cumva vreun factor traumatizant? - o întreb.

— Există şi acum, răspunde ea. îl sună întruna o ţipă, care pretinde că este îndrăgostită de el. însă interesul ei este mai curând de ordin material decât spiritual. Nici refuzul pe un ton civilizat, nici injuriile n-au folosit la nimic, ea este atrasă de el în mod irezistibil. De fiecare dată când îl sună se jură că-1 iubeşte şi-i cere s-o ia de nevastă.

— Victima atrage criminalul, zic eu.

— Aşa s-ar părea, cade de acord doamna. El a fugit în alt oraş, la fosta lui soţie. Are un fiu cu ea. Ei bine, tipa a început să-1 sune şi acolo.
Acum am înţeles totul, spun eu. El se confruntă cu o puternică stare de stres legată de umilirea sentimentelor şi acest stres vine simultan din două părţi. Când i-am explicat originea problemelor lui, i-am spus că dependenţa de idealuri, de moralitate, de iubirea de oameni este la el foarte sporită, cu alte cuvinte, că este cramponat de spirit şi de suflet. Treptat, aceşti indici au început să revină la normal. Cu o săptămână în urmă, eu am ajuns la concluzia că unul dintre principalii intermediari între eu-\ Divin şi cel uman sunt sentimentele noastre. Astfel, incapacitatea de a păstra iubirea de Dumnezeu şi de a nu căuta vinovaţi, atunci când ne sunt umilite sentimentele, ne sporeşte dependenţa de verigile următoare ale umanului. Dependenţa fiului dumneavoastră de sentimente era extrem de puternică şi eu i-am spus acest lucru. Dar, după cum văd, situaţia a început să-i depăşească posibilităţile.

— Şi cu femeia aceea cum rămâne, îl va lăsa în pace ori nu? - mă întreabă doamna, îngrijorată.

— Comportamentul ei este determinat de starea lui lăun trică, spun eu. Dar şi de a dumneavoastră.

Cu jumătate de an în urmă am avut de rezolvat un caz ciudat. M-a sunat o femeie din Ucraina, care mă implora, cu vocea sugrumată de lacrimi, s-o ajut. Situaţia era, într-adevăr, ieşită din comun. Fiică-sa se îndrăgostise de un arab. Acesta s-ajurat că o iubeşte şi a rugat-o să se mărite cu el. Ea a fost de acord. Mai târziu, maică-sa a aflat că, o săptămână mai devreme, arabul rostise aceleaşi jurăminte şi o ceruse în căsătorie şi pe prietena fetei. Apoi, ea a aflat motivele purtării acestuia.

— El vrea să se însoare cu tine numai ca să te vândă după aceea într-un harem, îi explica ea fiicei, plângând în hohote. Şi nici măcar nu eşti prima căreia îi cere mâna.

— Să facă ce vrea cu mine, i-a răspuns fiica. îl iubesc şi-1 voi urma oriunde ar vrea să mă ducă.

— îmi spune inima că se va prăpădi acolo, suspina femeia.

Oare chiar nu poate fi ajutată în nici un fel?

__ Oricât ar părea de ciudat, i-am spus, fiica dumnea voastră nu încalcă legile supreme, pe când dumneavoastră le încălcaţi. în acest moment sunteţi stăpânită de un dispreţ teribil faţă de acest individ.

__Şi ce-mi propuneţi, plângea ea, să stau şi să privesc liniştită cum îmi piere copilul?

__în primul rând, haremul ar putea fi pentru ea unica şansă de a-şi salva viaţa, i-am spus. în al doilea rând, ori de câte ori vă erau umilite sentimentele şi iubirea, dumneavoastră vă lăsaţi copleşită de dispreţ faţă de bărbaţi şi îi condamnaţi cu atâta asprime, încât, la fiica dumneavoastră, acest mecanism a ajuns să depăşească de câteva ori pragul fatal. în împrejurări obişnuite, ea nu mai are, practic, nici o şansă să aibă un soţ şi copii: ar muri fie soţul şi copiii, fie ea, fie toţi împreună.

— Atunci cum să procedez? - m-a întrebat ea, suspinând.

— Să vă împăcaţi cu această situaţie. Tot ce se întâmplă cu fiica dumneavoastră este conceput conform legilor Divine. De aceea, încercarea de a schimba situaţia recurgând la logica umană nu va duce la nimic. Mersul evenimentelor poate fi schimbat numai apelând la logica Divină.

— Cum adică? - nu se dumereşte ea.

Retrăiţi de mai multe ori acele momente din viaţa dum neavoastră în care bărbaţii v-au umilit sentimentele, iubirea, idealurile, şi asta fără a construi din emoţii un zid de apărare pentru a vă proteja eu-\ uman. Acceptaţi umilinţa ca pe o Posibilitate de a vă apropia de Dumnezeu. Convingeţi-vă Propriul suflet că în tot ce se întâmplă nu există vinovaţi. Rugaţj-vă să vă fie iertate chiar şi cele mai mici pretenţii la adresa bărbaţilor şi obţineţi, prin purificarea propriului suflet purificarea fiicei şi a nepoţilor. Atunci, probabil, li se va permite şi nepoţilor dumneavoastră să se nască într-o familie normală şi nu într-un harem.

Peste un timp oarecare, situaţia s-a rezolvat favorabil. I-am povestit toate acestea doamnei al cărei fiu era bolnav de cancer, sfătuind-o să-şi reînvie în memorie situaţii similare de violare a sentimentelor prin care a trecut ea. Dacă părinţii nu vor să soluţioneze o anumită problemă, aceasta le este transmisă copiilor, care adesea nu sunt în stare s-o rezolve. în trecutul nostru nu există logică umană, de aceea trecutul poate

fi revizuit doar de pe poziţiile logicii Divine, adică fără cea mai mică umbră de condamnare, nemulţumire sau tentative de a-1 îndrepta.

## CONEXIUNILE

în decembrie 1998 am hotărât să fac o călătorie în America, în mare măsură, eram motivat de dorinţa de a mă rupe de toate. în America, timpul şi energetica diferă de cele din Rusia şi trecerea la alt regim de viaţă se realizează uşor. Speram să găsesc acolo răspunsul la una din întrebările cele mai importante pentru mine: din ce cauză mi s-a înrăutăţit starea sănătăţii? Să fie oare la mijloc greşelile comise în vindecare sau concluziile eronate provenite dintr-o reprezentare inexactă a lumii, sau de vină sunt schimbările inerente vârstei, care se suprapun suprasolicitărilor permanente? întrebările erau numeroase. Mă aflam în căutare de răspunsuri.

In linii mari, schema arăta în felul următor. Până în vara lui 1998, eu m-am ocupat de înlăturarea cramponărilor. în cele din urmă am ajuns să realizez o sinteză a tuturor tipurilor de dependenţă. Dependenţa de spirit alimenta trufia, dependenţa de suflet dădea naştere geloziei. Spirit înseamnă aptitudini, intelect, scopuri, principii, voinţă. Este aspectul ce ţine de logică. Suflet înseamnă relaţii interumane, idealuri, etică, moralitate, iubire pentru lume şi oameni. Acest aspect ţine de sentimente. Trebuie înlăturată dependenţa de spirit şi de suflet şi, atunci, putem fi fericiţi. însă modul meu de abordare s-a dovedit a fi unul mecanicist, căci, nu se ştie de ce, eliberarea deplină de aceste dependenţe nu putea fi obţinută. Omul înlătura dependenţa de spirit, dar i se intensifica brusc axarea pe suflet. Spiritul şi sufletul s-au dovedit a fi ca două vase comunicante. Când unul dintre vase se umplea până la refuz, o anumită cantitate era deversată în celălalt vas şi omul îşi găsea, pentru un timp oarecare, echilibrul. Acest principiu de funcţionare era valabil, deopotrivă, pentru medicamente şi pentru acţiunea energetică. Când ambele vase se umpleau, revărsarea nu mai putea fi de nici un ajutor. Unica portiţă de salvare era cea deschisă spre Dumnezeu. în principiu, civilizaţia umană a urmat în evoluţia sa aceeaşi schemă. După un număr de reîncarnări în Orient, unde, drept urmare a axării îndelungate pe spirit, îi era potenţat principiul masculin, individul se năştea în Occident, pentru a se cufunda în senzual, dezvoltându-şi

principiul feminin, material. în felul acesta, dependenţa de valorile umane era, periodic, diminuată, iar societatea se putea dezvolta armonios şi dispunea de perspective de viitor. Au existat totuşi şi excepţii. Se întâmpla uneori ca mecanismul de autoreglare spontană să nu funcţioneze. Sau se întâmpla ca ambele vase să se umple prea repede. în acest caz, dependenţa de fericirea umană creştea vertiginos. După iubirea de Dumnezeu, cea mai mare fericire este iubirea pentru o altă fiinţă umană. Intensificarea bruscă a dependenţei de iubirea umană duce la pierderea şi dezintegrarea acesteia.

Apar boli, care afectează câteva generaţii. Gelozia cres-ândă, transmisă din generaţie în generaţie, duce la homosexualitate, trans-sexualitate, narcomanie şi la întreruperea relaţiilor umane fireşti, cum sunt cele de prietenie şi cele familial-

în Biblie, acest fenomen este reprezentat prin istoria oraşelor Sodoma şi Gomora. Judecând după toate semnele, omenirea se află astăzi într-o situaţie similară. Cu cât este mai puternică dependenţa de fericirea umană, cu atât mai deficiente devin filozofia, ideologia, politica şi economia statului. Pe măsură ce individul se cramponează, din ce în ce mai mult de eu-\ său uman, conştiinţa şi sentimentele încep să-1 înşele. Iar el, fiind convins sută la sută că păşeşte pe calea evoluţiei, lunecă, în realitate, pe panta degradării şi a autodistrugerii.

Mi-am început activitatea de cercetător cu ani în urmă. De atunci nu m-am oprit niciodată din drumul meu, am mers mereu înainte, pentru ca, în final, să mă ciocnesc de eu-\ uman ca de un zid insurmontabil. Oricât de mult mă rugam şi încercam să-mi revizuiesc concepţiile, dependenţa de spirit şi de suflet nu se diminua. în cele din urmă am înţeles că există o singură cale de a-ţi învinge dependenţa de eu-\ uman: să ajungi să-ţi simţi eu-\ Divin ca fiind mai real decât cel uman. Şi dacă, mai înainte, era vorba de păstrarea iubirii faţă de un Dumnezeu preaînalt, îndepărtat şi inaccesibil, acum se putea vorbi de Dumnezeu care sălăşluieşte în noi, în fiecare om şi în tot ce ne înconjoară. Acum se putea vorbi despre o conexiune tot mai strânsă şi despre caracterul din ce în ce mai real al ew-lui Divin, care se află în sufletul nostru şi în jurul nostru. Până la urmă dovedit că, adresându-ne lui Dumnezeu, ne adresăm, în acelaşi timp, nouă înşine. Dar, pentru a ne putea pătrunde de acest eu suprem, ar trebui să păstrăm iubirea chiar şi atunci când se clatină şi se prăbuşeşte eu-l uman în oricare dintre manifestările sale.

In toţi aceşti ani, ajutându-i pe oameni, m-am străduit să le salvez eu-l uman, când s-ar fi cuvenit, în primul rând, să fie salvat eu-l Divin. Mai bine zis, nici nu eu, ci caracterul limitat şi nedesăvârşit al cercetărilor mele nu Ie-a permis multora dintre pacienţii mei să treacă de la eu-l uman Ia cel Divin.

în decursul ultimei luni mi-am verificat, la anumite intervale de timp, nivelul agresivităţii din subconştient, care s-a dovedit a fi de aproximativ 300 de unităţi. Această agresivitate era

îndreptată împotriva femeilor. Se ridicau din profunzime şi ieşeau la suprafaţă straturi de supărări şi pretenţii, care ţineau, mai ales, de moralitate, idealuri, iubire umană. Totodată, viaţa m-a pus în faţa unor situaţii în care, din cine ştie ce motive, tocmai femeile au fost cele care m-au lovit în punctul cel mai vulnerabil. Acum îmi dau seama că prima şi cea mai blândă modalitate de purificare vine prin mijlocirea altei persoane şi că purificarea ce se realizează prin intermediul unei femei este cu mult mai amplă decât purificarea prin boală sau moarte. Cu toate acestea, ne încăpăţânăm să nu acceptăm această purificare completă şi plină de îndurare. Respectiv, este valabilă şi situaţia inversă. Am elaborat deja o formulă verbală, pe care o repet tuturor pacienţilor:

— Persoana iubită nu trebuie condamnată în nici un caz, oricum ar fi procedat ea faţă de dumneavoastră. Comportamentul ej este determinat de Dumnezeu şi este orientat spre salvarea eu-lui dumneavoastră Divin.

Toate aceste lucruri le-am înţeles demult, dar, cu toate acestea, n-am reuşit nici până acum să-mi înving inerţia emoţiilor negative faţă de femei.

încerc să evaluez amploarea pretenţiilor acumulate în straturile de profunzime ale sufletului. Ea cuprinde şapte vieţi, pe când puterea mea de înrâurire se limitează, cel mult, la patru. în consecinţă, emoţia agresivă îmi întrece de două ori posibilităţile, ceea ce înseamnă, cel puţin, o boală gravă.

Rămâne deci de văzut ce deznodământ va avea această situaţie. Poate că în America mă aşteaptă un caz complicat şi, ajutând pe cineva, voi reuşi să mă ajut pe mine. Acum, în timp ce dictez aceste rânduri, aud telefonul sunând. Mă sună o tânără doamnă din Israel. Am avut cu ea o şedinţă acum o jumătate de an. Ea suferă de cancer pulmonar. în momentul de faţă, boala s-a extins, există deja metastaze şi dureri în tot corpul.

— Am citit toate cărţile, spune ea, acolo scrie că toţi pacienţii se însănătoşesc. De ce atunci eu nu reuşesc să mă vindec?

îi examinez câmpul. Constat posibilitatea morţii copiilor şi nepoţilor. Autorul este chiar ea. Programul de autodistrugere este imens. Comportamentul greşit al unui bărbat se întoarce şi 'l loveşte, în primul rând, pe acesta, astfel încât bărbatul este

primul care ispăşeşte. Femeia însă îşi aruncă mai întâi toate problemele asupra copiilor şi a nepoţilor. în schimb, după aceea îi este mai dificil să iasă din încurcătură.

— Dependenţa dumneavoastră de trup şi de spirit este relativ mică, îi spun, în schimb, ataşarea de suflet este foarte puternică. Asta înseamnă că nici până acum nu aţi reuşit să vă împăcaţi, în adâncul sufletului, cu jignirea iubirii umane, cu necazurile aduse de destin, cu umilirea simţului moral şi a sentimentelor dumneavoastră. Toate acestea vi le-am spus şi data trecută, totuşi, nu se ştie de ce, schimbările sunt destul de neînsemnate.

— Păi, ce trebuie să fac? - mă întreabă ea. Să mă rog pentru a înlătura cramponarea de moralitate şi de idealuri? Poate îmi recomandaţi altceva? Chimioterapia şi iradierea nu dau nici un rezultat.

— Faceţi ce v-am spus. Iertaţi-i pe cei ce v-au făcut să suferiţi. Rugaţi-vă pentru a ispăşi în dumneavoastră, în copii şi in nepoţi refuzul de a trăi.

— Cum aşa, să mă rog şi atât? - mă întreabă ea din nou.

— Vi se cere să realizaţi prin aceste rugăciuni o transfor mare interioară, îi răspund. Dumneavoastră vă rugaţi fără a vă schimba atitudinea faţă de lume, refuzând, totodată, să vă schimbaţi şi dumneavoastră înşivă.

— Bine, spune ea, voi încerca.

închid telefonul şi-mi dau seama că cele spuse de mine n-au găsit calea spre inima ei. Unii pacienţi nu numai că înţeleg, dar şi simt ceea ce le spun. Aceştia înving orice boală. In cazul acestei femei însă nu putea fi vorba nici de receptare emotivă, nici măcar de înţelegere. Bănuiesc că explicaţia trebuie căutată atât în firea ei, cât şi în mine. «Tangoul se dansează în doi» - spusese cândva o doamnă. Câteva minute mai târziu mă sună o cunoştinţă de-a pacientei:

— Ştiţi, ea n-a înţeles nimic, îmi comunică ea indispusă, aş utea oare eu să încerc să-i lămuresc ce are de făcut?

îi explic:

__Uitaţi pentru moment de noţiuni ca: suflet, spirit, trup, cramponare etc. Primul lucru care ar fi de spus este că ea încă n-a depăşit supărările la adresa bărbaţilor şi, în special, la adresa soţului său, acumulate în adâncul sufletului ei. întrucât energetica mea este masculină, supărările neiertate se

îndreaptă spre mine, dar sunt respinse înapoi. în aceste condiţii, susţinerea din partea mea se diminuează considerabil, aşa că ei îi este mult mai greu să înţeleagă şi să simtă ceea ce-i spun. De aceea este necesar ca ea să-şi ierte tatăl şi soţul şi să restabilească, faţă de ei, sentimentul de iubire pe care 1-a reprimat vreme îndelungată. în al doilea rând, în decursul vieţii, ea a fost mereu nemulţumită de sine şi de situaţie. Orice supărare sau necaz îi provoca deprimare, o făcea să nu mai vrea să trăiască. Problema e că procesele rapide gen: m-au jignit, m-au îmbrâncit, m-au trădat, au o întindere temporală de 2-3%. în aceste cazuri, avem de-a face nemijlocit cu cel ce ne-a rănit sau jignit şi, astfel, ne este destul de uşor să-1 iertăm şi să înlăturăm supărarea. Pe când, în cazul proceselor lente şi de durată, de regulă, nu reuşim să detectăm vinovaţii. De aceea, nemulţumirea de sine, refuzul vieţii au o amploare de 30-40 de ori mai mare decât supărările pe alţii. Ele pătrund mai adânc în câmpurile copiilor şi ale nepoţilor. Ea trebuie să-i ierte pe alţii şi să se ierte pe sine. Chiar şi acum, când vorbea cu mine la telefon, ea nu înceta să fie nemulţumită de sine şi de propria soartă, iar asta nu este altceva decât o continuă agresivitate faţă de Dumnezeu. Ea ar trebui să se schimbe, la Un "Moment dat, şi  atunci se vor putea schimba şi toate celelalte.

Am încheiat convorbirea. Ea a închis telefonul, iar eu am rămas să-mi duc gândul mai departe.

Există trei categorii de pacienţi. Unii, simţind de la bun început care este direcţia, înaintează rapid, lăsând în urmă sistemul. Acesta nu le mai este necesar. Alţii urmează sistemul cu rigurozitate, ca pe nişte instrucţiuni, totuşi, în situaţii mai complicate, aceştia nu întotdeauna reuşesc să-şi depăşească problemele. Pe cei din a treia categorie îi împiedică să se schimbe cu adevărat şi să iasă din impas inerţia agresivităţii faţă de iubire.

Dar să revenim la America. Prietenii mei din New York m-au asigurat că există posibilitatea să dau, timp de câteva zile, consultaţii pacienţilor de acolo. în plus, mi se punea gratis la dispoziţie un spaţiu pentru aceasta. Pe la mijlocul lui decembrie am luat, împreună cu soţia, avionul spre New York. Simţeam că această călătorie îmi va aduce ceva nou în ceea ce priveşte informaţia. Cu cât sunt mai dificile situaţiile pe care le traversez, cu atât mai importante se dovedesc a fi descoperirile

pe care le fac. De această dată, într-adevăr, am descoperit ceva nou, numai că acest lucru nu s-a întâmplat în timpul şedinţelor.

Pacienţii veneau cu diverse probleme. Mi-am notat câteva observaţii şi concluzii care mi se păruseră mai interesante. In general însă lucrurile se desfăşurau aşa cum mă obişnuisem deja. Spre sfârşitul celei de-a doua zile a venit şi stăpânul biroului care-mi fusese pus la dispoziţie. Am început să discutăm şi el m-a întrebat care ar fi problemele cu care s-ar putea confrunta el în viitor?

— în ceea ce priveşte sănătatea, nu întrevăd nimic grav, i-am zis, în schimb pot apărea probleme pe linia destinului. Sunteţi puternic axat pe aptitudini, deci nu sunt excluse anumite eşecuri şi necazuri.

__Dar ce-aţi zice, dacă, la rândul meu, v-aş diagnostica? - a propus el.

__Cu plăcere, am acceptat eu.

— Metodele noastre de lucru sunt, întrucâtva, asemănătoare, a zis el. Dumneavoastră citiţi informaţia prin mişcarea mâinii, pe când eu o obţin determinând gradul de încordare a degetelor. Luaţi în mână un obiect oarecare, iar degetele celeilalte mâini le uniţi consecutiv aşa încât să formeze un cerc, la început degetul mare cu indexul, apoi cu cel mijlociu, etc. Dacă obiectul este benefic pentru dumneavoastră, degetele se vor desface cu greu şi invers, dacă este nociv, se vor desface cu uşurinţă. întrucât avem cinci degete, evaluarea gradului de utilitate sau nocivitate se poate face după sistemul de cinci puncte. în afară de aceasta, pot fi puse întrebări şi obţinute informaţii prin răspunsurile «da» sau «nu». întrucât eu sunt medic oncolog, mă ocup de localizarea tumorilor canceroase, cu alte cuvinte, metoda mea serveşte la detectarea tumorilor canceroase existente sau care se află doar într-un stadiu incipient. Aşadar, să începem.

Pentru început, să vedem dacă există vreo tumoare în plan subtil sau fizic. Judecând după informaţii, există o tumoare sau 0 stare precanceroasă. Acum vom împărţi corpul dumneavoastră în patru sectoare şi vom determina în care dintre ele se aflâ posibila tumoare.

~ Ştiu şi singur unde se află, am zis, mijlocul plămânului drept.

Medicul îmi zâmbeşte, ochelarii îi sclipesc:

— Nu vă amestecaţi, vreau să verific totul singur. Aşadar, zice el peste câteva minute, afecţiunea se află, într-adevăr, în jumătatea de sus a corpului, în partea dreaptă. Acum vom aplica pe pieptul dumneavoastră o foaie de staniol, ca să determinăm în care zonă se află tumoarea, de sus sau de jos. Informaţia care vine ne spune că în cea de jos. îndoim foia şi ne uităm care zonă este mai activă, cea din stânga sau cea din dreapta? Mai activă e cea din dreapta.

în felul acesta, împăturind staniolul, se restrânge treptat raza căutărilor. în cele din urmă, de pieptul meu rămâne lipit un pătrat nu prea mare de staniol. Apoi el desenează în locul acela cu o carioca un oval de aceleaşi dimensiuni.

— Aşadar, mă anunţă el mulţumit, am şi localizat tumoa rea, fie ea posibilă sau reală. Să trecem acum la cea de-a doua etapă a cercetărilor noastre. în ţesuturile care înconjoară tumoarea, inclusiv în cele de la nivelul pielii, concentraţia de mercur, toxine, viruşi şi microbi nocivi o depăşeşte cu mult pe cea din alte sectoare ale organismului. în aceste mici eprubete, îmi explică el, pe care le-am procurat din Japonia, se află, în diverse grade de concentraţie, substanţele şi microorganismele de care v-am vorbit. Dacă indicele normal al concentraţiei este depăşit de două-trei ori, avem de-a face cu o stare precan- ceroasă. Când indicele este de patru sau chiar de cinci ori mai ridicat, putem vorbi deja de un proces avansat. Aşadar, să vedem care este concentraţia mercurului la dumneavoastră.

El apropie, una câte una, eprubetele de pieptul meu. La cea de-a cincia oftează nemulţumit:

— De cinci ori mai mare decât e normal. Apoi mă testează cu celelalte eprubete. Rezultatele nu sunt mai îmbucurătoare.

— Aşadar, cea de-a doua etapă a examenului a arătat că starea dumneavoastră este departe de a fi satisfăcătoare, spune el Să identificăm acum tumoarea propriu-zisă.

El apropie de pieptul meu eprubete care conţin mostre de ţesuturi prelevate din diverse tipuri de tumori. La cea de-a doua eprubetă se opreşte.

— Aveţi un adenocarcinom pulmonar localizat în partea dreaptă, rosteşte el pe un ton solemn, este o tumoare care vă afectează alveolele pulmonare. Şi să ştiţi că, în materie de diagnosticări, nu greşesc niciodată. Cu tratamentul însă stau mult mai prost. Şi când te gândeşti că metoda de tratare pare

atât de simplă şi, totodată, subtilă. Cu mult înaintea formării tumorii creşte cantitatea de substanţe nocive din piele. Rezultă că, prin înlăturarea acestora, poate fi prevenită apariţia tumorii. S-a constatat însă un fapt ciudat. Cu ajutorul antibioticelor, viruşii din zona respectivă sunt distruşi, indicii de concentraţie a metalelor grele sunt normalizaţi, dar, peste o perioadă oarecare de timp, tabloul iniţial se restabileşte. Deocamdată, nu pot explica acest lucru. Dumneavoastră aţi putea?

Explicaţia e simplă, îi spun, conform schemei dumnea voastră, cauzele apariţiei tumorii canceroase se află la nivelul învelişurilor epiteliale. Dacă acestea sunt readuse la normal, tumoarea nu apare. în realitate însă cauza nu se află nici in interiorul organismului, nici la suprafaţa lui, ci în câmpul care-1 înconjoară pe om. Deşi emoţiile noastre sunt nemijlocit legate de trup, ele au totuşi o origine spaţială, de câmp. Adică se îmbolnăvesc mai întâi sentimentele noastre, emoţiile. În acelaşi timp are loc o deformare a structurilor de câmp. Acolo unde acestea se apropie de corp, încep să se producă modificări ale învelişurilor epiteiiale. După asta, peste un timp oarecare, tumoarea poate apărea deja în interior. De aceea, deformarea epiteliului protejează, într-o oarecare măsură, organismul de îmbolnăvire. Cu alte cuvinte, dacă omul are în locul respectiv o rană sau o eczemă, lucrul acesta reduce întrucâtva deformarea structurilor lui de câmp.

Am auzit că medicii au stabilit deja o conexiune între următoarele fapte. Omul suferă, de exemplu, un accident vascular cerebral. în dreptul locului respectiv, medicii execută o craniotomie şi boala se vindecă mult mai repede. Un altul are la picior o boală de piele incurabilă. După ce omul suferă o fractură la picior, boala îi trece.

— Păi, atunci poate că e mai bine să vi se facă şi dumnea voastră acolo vreo incizie, ceva? se interesează interlocutorul meu.

— Cred că nu va folosi la nimic, îi explic. în cazul meu, schimbările fizice sunt insuficiente. Am o singură ieşire din situaţie: să mă schimb cu adevărat în ceea ce priveşte sentimentele.

A doua zi am zburat cu prietenii la Miami. Presupun că în vieţile anterioare n-am dus-o rău, căci în actuala, ori de câte ori îmi propun să mă odihnesc, neapărat intervine ceva şi, în loc de

odihnă, mă văd antrenat în tot soiul de harababuri. Exact aşa s-a întâmplat şi acum. Odihna s-a transformat în muncă. Totodată, dacă mai înainte intuiam vag originea problemelor mele, fiind mereu împiedicat de tot felul de treburi, suprasolicitări energetice, iată că acum aveam întrunite toate condiţiile pentru a examina amănunţit situaţia creată, încă în timpul discuţiei mele cu oncologul simţisem că problema îmi vine din viitor şi nu din trecut. Starea mea precanceroasă era o reacţie la evenimentele care urmau să se întâmple peste doi ani. încă nu eram pregătit să fac faţă viitoarelor încercări şi, în straturile de profunzime, începuseră deja să mi se depoziteze supărări pe toată lumea şi pe mine însumi. Am constatat că viaţa mea evoluează pe o traiectorie strict ciclică. La fiecare zece ani se produc schimbări bruşte în destinul meu. Schimbările vizează, de asemenea, planul spiritual şi pe cel afectiv. Prima schimbare radicală a destinului a avut loc în 1971. Atunci am trăit şi experienţa primei iubiri nefericite. A doua oară s-a întâmplat în 1981 şi din nou mi-au fost răvăşite destinul şi sentimentele.

în 1991, revista «Ştiinţă şi religie» mi-a publicat un articol despre structurile karmice. încă o dată, am fost zguduit emoţi-onal, după care a urmat un diagnostic implacabil. Următoarea destabilizare a eu-\m meu uman va surveni în 2001 şi, ca amploare, ar trebui să depăşească mult zdruncinările ante-rioare.

Nu va fi o destabilizare a planului material şi spiritual. îmi vor fi zguduite sufletul şi sentimentele.

Eram sigur că voi depăşi această problemă tot atât de uşor ca şi pe cele dinainte. Dar m-am convins că viitorul este mai greu de abordat decât trecutul. în ciuda eforturilor depuse, nu înregistram nici o schimbare pozitivă. Cu atât mai mult cu cât, Ucru ciudat, nu obişnuiesc să mă uit în viitor, deşi, dacă mi-aş 1 Propus, aş fi putut vedea multe. Ştiam deja prin cine urma să producă jignirea sentimentelor mele, jignire care viza purificarea mea la o scară mult mai amplă. Acum ştiu în ce an în ce lună şi în ce oraş urmează să se întâmple totul. Cu toate acestea, nimic nu se schimbă. La Miami am hotărât să mă expun cât mai mult la soare, pentru a determina apariţia şi evoluţia tumorii canceroase. în situaţii critice este mai uşor să lucrezi, te laşi mai puţin distras de treburile cotidiene. însă

vremea s-a înrăutăţit brusc. Vântul şi-a schimbat direcţia, suflând acum dinspre nord, astfel încât temperatura aerului a scăzut de la 25-30°C la 10°C. Nu-mi rămânea decât să mă vântur prin oraş şi să casc gura la curiozităţile locale.

Câteva zile mai târziu ne aflam în centrul staţiunii Miami Beach. Amicului meu i-a venit cheful să-şi cumpere trabucuri. Avea slăbiciune pentru ele. Am intrat la o tutungerie. Vânzătorul a început să-şi etaleze marfa, propunându-ne zeci de varietăţi de trabucuri bune.

— Cele mai bune se consideră trabucurile cubaneze, mi-a spus însoţitorul meu, dar vânzarea lor pe teritoriul S.U.A. este interzisă. De aceea, trabucurile care se găsesc în vânzare sunt fie de producţie locală, fie de orice altă provenienţă decât cubaneză. Vrei să mă ajuţi să aleg sorturile cele mai bune? - mi-a propus el.

— Hai să procedăm în felul următor, am zis, eu închid ochii, miros fiecare trabuc şi-ţi comunic impresiile mele.

Am început să miros pe rând trabucurile pe care mi Ie întindea el, dar nici unul dintre ele nu avea aroma căutată. Treizeci de ani în urmă mirosisem trabucuri cubaneze veritabile şi aroma lor mi se întipărise foarte bine în memorie.

Ei bine, vânzătorul mi Ie-a dat să le miros pe toate, dar eu tot nu mi-am putut opri alegerea asupra vreunuia dintre ele. Atunci vânzătorul a dat disperat din mână şi s-a băgat să otrobăiască pe sub un dulap. A scos două trabucuri şi mi le-a dat să le miros. Ambele miroseau aşa cum trebuie. Unul avea Un parfum îmbătător, cu o notă ceva mai suavă, celălalt avea un miros aspru, mai pregnant, dar la fel de minunat. S-au dovedit a fi havane de contrabandă de sorturile cele mai bune: «Cajiba» şi «Romeo şi Julieta». Amicul meu şi-a cumpărat o lădiţă întreagă din astea, după care ne-am dus să căutăm o casetă specială pentru păstrarea lor. Mulţi ruşi care au vizitat Cuba şi-au adus de acolo havane, dar, după vreo câteva luni, au constatat că s-a ales praful de ele.

— Trabucurile trebuie păstrate la o umiditate de 75% şi la temperatura de 60° Fahrenheit, îmi explica prietenul meu pe un ton povăţuitor, în plus, caseta trebuie să fie din lemn bun. Atunci, o dată cu trecerea timpului, calitatea trabucului creşte la fel ca la vinurile bune. După ce facem rost de caseta aia, putem merge la un magazin de vinuri să ne luăm o tequiia pe cinste.

Cea mai bună tequiia are o aromă care aduce puţin cu a trabucurilor. Pe fundul sticlei vei vedea un viermişor ceva mai deosebit. Acest viermişor vieţuieşte în cactusul din care se obţine tequiia.

Acestea îmi erau momentele de destindere, în rest încercam din răsputeri să înţeleg de ce, timp de atâţia ani în care am lucrat la armonizarea mea, n-am reuşit să-mi pun în ordine lumea interioară, de ce m-am pomenit complet nepregătit pentru ceea ce urmează să mi se întâmple. Schema generală arăta cam în felul următor.

Deşi manifestasem încă din copilărie o atracţie deosebit de Puternică pentru cunoaştere, este puţin probabil că aş fi reuşit să rezist pe drumul pe care l-am parcurs. De aceea mi-au fost date sarcini din ce în ce mai grele. Totodată, nu-mi puteam permite să mă relaxez, fiindcă îmi dădeam seama că mi-ar fi rămas puţine şanse să supravieţuiesc. Iată că şi acum ştiam că nu am decât aproximativ un an în rezervă. Eram conştient de inerţia emoţiilor agresive, pe care încă nu le puteam depăşi în acel moment. Aveam de-a face fie cu un nou nivel, şi atunci se explica de ce nu putea fi remediată cu mijloace vechi situaţia prin care treceam, fie era vorba de problemele pe care, până acum, le ignorasem şi care s-au acumulat. întrucât noul nivel îmi crea dificultăţi, am încercat să mă ocup de analiza eventualelor probleme. Imediat a ieşit la iveală unul dintre cele mai alarmante indicii: irascibilitatea mea. Iubirea Divină e dincolo de limitele spaţiului şi ale timpului. Acolo alcătuim cu toţii un întreg. De aceea, dacă pornim de la iubirea Divină, nu vom fi copleşiţi niciodată de dispreţ, nici faţă de noi înşine, nici faţă de alţii, oricât de jos am cădea sau oricât de sus am ajunge. Or, imediat ce acordăm prioritate umanului faţă de Divin, apare conceptul de sus şi jos. Apare numaidecât şi dorinţa de a ajunge cât mai sus, căci acolo ne vedem la adăpost şi invulnerabili. Dar, cu cât mai încrezuţi ne simţim, crezându-ne superiori celorlalţi, cu atât mai uşor cedăm tentaţiei de a-i judeca şi dispreţui pe alţii. Şi invers, cu cât mai mult dispreţuim şi dezaprobăm, cu atât mai mult se accentuează sentimentul propriei superiorităţi şi importanţe, cu alte cuvinte, ne simţim mai în siguranţă. Prin urmare, pentru foarte mulţi oameni, permanenta dispoziţie critică şi tendinţa de a vedea în lumea înconjurătoare doar neajunsuri nu este altceva decât o tentativă

de apărare şi de redobândire a încrederii în sine. Insă această tentativă este una falsă, întrucât eu-\ uman poate fi apărat doar în plan fizic. Cât priveşte planul emoţional, supărarea, ura, dezaprobarea nu reprezintă nicidecum un mod de apărare. Nu se poate să recurgem la ele. Aici apărarea vine de la Dumnezeu. Am constatat că este extrem de dificil să învăţ să nu mă apăr emoţional. Totodată, eram conştient de faptul că trebuia s-o fac. Cea mai accesibilă variantă este înlocuirea emoţiei agresive cu o energică acţiune de apărare.

Un alt aspect foarte important mi s-a revelat cu totul pe neaşteptate. Cândva mă consultase o doamnă, care, după aceea, mi-a citit toate cărţile şi mi-a vizionat şi conferinţele video. Dar situaţia rămânea neschimbată şi dânsa era complet dezorientată.

— Ştiţi, cu cât mai mult lucrez la armonizarea mea, cu atât mai rău îmi merge, mi-a mărturisit femeia.

Am examinat atent încă o dată câmpul ei şi pe cel al copiilor ei. Aceştia tocmai împliniseră 13 şi 15 ani. La nivelul câmpului avea loc formarea viitorilor lor copii. Dar, întrucât mama lucra doar la armonizarea sa, acest efort se dovedea a fi insuficient. Mai târziu, cercetând problemele care puteau apărea la propriii mei copii, am realizat că, ocupându-mă de copiii altora, uitasem de ai mei. Iar semnalele de alarmă începuseră deja să-mi parvină într-un mod explicit. încă în martie, anul curent, în Egipt îmi apăruse din senin o problemă la articulaţia umărului. Simţeam cum, la orice efort fizic, ceva m umărul drept trosnea şi mi se disloca. Aceste disfuncţii mă avertizau asupra unor eventuale necazuri cu copiii, cu toate acestea, nu le-am dat prea mare atenţie. într-una din seri, "mărul a început să mă doară rău de tot. Cea mai mică mişcare a mâinii drepte îmi provoca o durere insuportabilă.

Am cercetat cauzele şi am descoperit că la unul dintre copij se prefigura posibilitatea morţii. Atunci mi-am mobilizat întreaga familie şi am început cu toţii să ne rugăm. însă, dacă mai înainte le spuneam exact pentru ce să se roage, acum ne rugam doar ca orice fericire umană să nu fie decât un mijloc de acumulare a iubirii de Dumnezeu, ca, în tot ce se întâmplă, să vedem voinţa Divină, fără a căuta vinovaţi.

Către seară, durerea s-a mai potolit, iar dimineaţa, când m-am trezit, nici nu mi-am amintit la început că mă duruse umărul.

Curios lucru, şi articulaţia încetase să se mai strămute, cu alte cuvinte, toate au revenit la normal. Atunci am înţeles că fiecare om trebuie, din când în când, să-şi lase la o parte grijile curente, pentru a se adresa lui Dumnezeu, pentru a comunica cu El. După aceasta, situaţia s-a mai ameliorat. Capacitatea de a ierta este capacitatea de a vedea în toate voinţa Divină. Aşa că acum nu făceam decât să zâmbesc celor care mă tratau cu lipsă de onestitate, sau mă jefuiau, sau îmi pricinuiau necazuri. Cu toate acestea, sentimentele mele n-au încetat să se împotrivească în ascuns. Era totuşi vorba de ceva nou, ceva ce-mi scăpa. Ori de câte ori mă testam, rezultatele arătau că pot să accept umilirea iubirii, moralităţii şi idealurilor umane, adică umilirea sufletului uman. Mai erau însă şi alte sentimente ascunse în straturile mai profunde ale sufletului, sentimente de care continuam încă să depind, de aceea nu eram în stare să accept umilirea.

## VIITORUL ŞI NOI

La bătrâneţe, personalitatea şi organismul nostru sunt tot mai puţin expuse schimbărilor permanente, dar au parte şi de mai puţină iubire. Cu cât suntem mai aproape de Dumnezeu, cu atât este mai intens procesul de schimbare.

Interesant, în cine este mai mult Divinul, în soare sau în om? Presupun că în soare.

Toate cărţile mele vorbesc despre ceea ce nu trebuie făcut. Presupun că, atunci când va fi delimitată definitiv sfera umanului, ne vom putea pune întrebarea ce trebuie să facem pentru a învinge atracţia umanului.

In Rusia, axarea pe moralitate şi idealuri a avut drept consecinţă conservatorismul rigid şi frica de orice inovaţie reformatoare. Apoi, totul a explodat, provocând demolarea moralităţii, iubirii umane şi a vieţii însăşi.

Apropo de viaţă. Pe lângă cele două puncte de stabilitate, am început să întrevăd încă două. Cât timp sunt încă în faza de elaborare, eu le numesc convenţional viaţă şi îmbătrânire. Ele figuraseră şi mai înainte în cadrul cercetărilor mele, fiind dispuse în altă ordine în arhitectura sistemului. Noţiunea de destin se încadrează deocamdată în conceptul de viaţă.

îmi întrerup reflecţiile, fiindcă uşa se deschide şi intră următorul pacient.

— Ce probleme aveţi ,îl întreb.

— Cred că am SIDA, el cade pe gânduri, privind în gol, apoi continuă: Ştiţi, a trecut un an de când v-am citit cărţile şi am început să lucrez după sistemul dumneavoastră, dar n-am înregistrat nici un fel de progrese.

— Bun, zic, haideţi să le luăm pe rând. Cu o lună în urmă am avut un pacient pe care îl adusese până aici prietenul lui, fiindcă, suferind de astm într-o formă gravă, nu se putea deplasa de unul singur. El mi-a spus că mai fusese la mine cu o jumătate de an în urmă. De fapt, în plan fizic nu s-a schimbat nimic, dar i s-a mai luat povara de pe suflet. Mai înainte, eu consideram că astmul semnifică o dependenţă sporită faţă de aptitudini, intelect, idealuri, aşa-zisa temă a trufiei. Aşa că pacientul a început să-şi reexamineze întreaga viaţă, elibe-rându-se de pretenţiile pe care le ridicase faţă de alţii şi faţă de sine, atunci când era vindecat prin umilirea idealurilor şi a aptitudinilor. Acum însă izbutisem să întrevăd alte cauze, mult mai profunde, care stau la originea problemelor lui.

«Iubirea Divină nu cunoaşte nici dorinţe, nici scopuri, nici certitudini, îi explicam, ceea ce nu se poate spune despre iubirea umană. în vieţile anterioare aţi divinizat iubirea umană, adică sentimentele şi dorinţele personale, aţi divinizat, de asemenea, şi moralitatea umană, cu tot ce implică ea, adică principii, scopuri, idealuri. De aceea se cere să vă parcurgeţi din nou viaţa, înlăturând dependenţa de aceste aspecte rioare ce ţjn je fericirea umană. Este necesar să acceptaţi destabilizarea acestora ca pe o modalitate de eliberare a eu-lui Divin.»

L-am rugat să treacă pe la mine pentru verificare peste o săptămână. Când a venit, am constatat că arăta mult mai bine. în decursul acestei săptămâni nu mai avuse accese de astm.

Pe măsură ce înaintez în cercetările mele, apar tot mai multe posibilităţi de a învinge atracţia exercitată de uman, deşi continuu să mă exprim cu aceleaşi cuvinte ca şi până acum.

"Căsuţă mică, oraş mare" - atât în primul caz, cât şi în al doilea, ideea este redată printr-un grup de două cuvinte. Cu toate acestea, una dintre noţiuni este mai amplă decât cealaltă. Ce ştiu eu în momentul de faţă? Omul este un sistem ordonat. Pentru ca acest sistem să-şi sporească amploarea, trebuie să se producă mai întâi o destabilizare, urmată apoi de restabilire.

Destabilizarea atinge fundamentele spaţiale, materiale şi temporale. Când se produc schimbări în structurile materiale, matricea informaţională se poate conserva în interiorul structurilor de câmp, asigurând astfel regenerarea ulterioară. Când sunt distruse structurile materiale şi spaţiale, informaţia necesară reconstituirii se poate păstra în cadrul structurilor temporale. Dacă schimbările ating şi structurile temporale, rezultatul poate fi: distrugerea completă, sau, refacerea lor va fi posibilă prin ceea ce se află dincolo de limitele spaţiului, timpului şi materiei.
Să ne imaginăm acum următoarea situaţie. Există o matrice informaţională a viitorului. în cadrul acesteia, cantitatea de iubire Divină şi gradul de ordonare a omului considerat ca sistem constituie, să zicem, 100%. în plan subtil, noi interacţionăm de pe acum cu societatea viitorului. Dacă însă capacitatea noastră este de 4-5 ori mai scăzută decât cea necesară, va trebui să fim stimulaţi, pentru a putea suplini această deficienţă, prin boli, nenorociri sau moarte. Uitaţi-vă cum vine treaba, capacitatea dumneavoastră este, de pildă, de 20%. Pentru a vă putea integra în societatea viitorului, aveţi nevoie de o capacitate de 100%. Virusul SIDA stimulează o creştere a capacităţii de până la 90%. Aşadar, pentru a vă putea integra în lumea viitorului, este necesar să vă induceţi o astfel de stare, care să vă permită, totodată, să vă vindecaţi de SIDA.

De ce aveţi o capacitate mai scăzută decât cea normală? Fiindcă, în această viaţă, ca şi în cele anterioare, v-aţi axat pe ordine şi stabilitate. La început, Divinul se manifestă ca haos şi distrugere. Abia după aceea observăm că s-a instaurat o ordine superioară. Vă aduceţi aminte, vine un om care sfidează brutal toate canoanele şi obiceiurile, morala societăţii, se încurcă cu hoţii şi cu prostituatele şi toate acestea în numele iubirii? Recitiţi Evanghelia, veţi găsi acolo tot ce vreau să vă spun acum.

Ei bine, iubirea Divină reprezintă, de fapt, ordinea superioară din Univers. Cu cât mai mult ne axăm pe ea, resimţind-o în noi, cu atât mai puţin vom depinde de sentimentele şi dorinţele noastre, de scopuri şi de principii. Atunci, ceea ce a fost cândva distrugere se transformă în creaţie. în măsura în care veţi reuşi să păstraţi iubirea, atunci când se năruie temeliile umanului, în aceeaşi măsură va putea creşte în dumneavoastră capacitatea

umanului. De aceea este necesar să vă retrăiţi viaţa şi să acceptaţi zdruncinarea postulatelor umane ca pe o şansă de a dobândi şi de a simţi iubirea Divină.

Să trecem la postulate.

Ce avem aici? Avem fiinţa vie care se numeşte om. Ca fiinţă vie, el are două valori: viaţa şi tinereţea. Tinereţea înseamnă iubire şi destabilizare. Bătrâneţea înseamnă sporirea ordinii şi diminuarea iubirii.

Când regretăm că îmbătrânim, când urâm pe celcâre ne ucide, când ne pare rău că viaţa n-a fost aşa cum ne-am dorit-b, ne cramponăm de tinereţe şi de viaţă. Ne axăm pe ordine, întorcând spatele Divinului. Când nu găsim în noi puterea de a accepta umilirea iubirii şi moralităţii umane, începem, de asemenea, a diviniza stabilitatea umană şi atunci ne sunt trimise în ajutor jignirile, bolile şi nenorocirile, înţelegeţi odată că orice întâmplare din viaţa dumneavoastră are menirea de a vă ajuta să vă întoarceţi cu faţa spre Dumnezeu. De vă este bine - păşiţi spre iubire, de vă este rău - cu atât mai mult, avântaţi-vă spre iubire.

înainte îi mulţumeam lui Dumnezeu pentru ceea ce este pe masa. Am renunţat însă la formulele uzuale de exprimare a recunoştinţei, căci, adresându-mă lui Dumnezeu, se cuvine să-1 aduc în dar iubirea mea, nicidecum urarea de viaţă lungă "La mulţi ani!"* De aceea am început să zic în felul următor: "Doamne, îţi aduc în dar iubirea, fericirea şi desfătarea pe care mi le oferă viaţa".

Odată, la încheierea mesei, am zis: "Doamne, îţi aduc în dar toată plăcerea şi desfătarea prilejuite de aceste bucate". Am simţit imediat o durere acută în stomac şi mi-am dat seama că nu se cuvine să-I dai chiar totul, ceva trebuie să laşi şi pentru tine. De atunci am început a spune: "Doamne, îţi aduc în dar plăcerea şi desfătarea prilejuite de această masă", şi totul a revenit la normal.

— Atunci când simţiţi Divinul în toate, mă adresez eu pacientului, orice zdruncinare a planului uman nu face decât să sporească iubirea din sufletul dumneavoastră. Iar acum, cât încă vă aflaţi în contact cu mine, mergeţi şi încercaţi să vă depăşiţi problemele.

Pacientul pleacă.

Următorul este un domn de vârsta a treia. El are cancer la plămâni. în exterior, bărbatul afişează un calm şi o blândeţe desăvârşite. Se pare că şi-a reprimat îndelung supărările, fără a lăsa să se vadă ceva din toate acestea. Axarea lui pe principalele puncte ale stabilităţii umane este imensă. îi explic care sunt cauzele bolii lui.

Peste un timp oarecare revine pacientul bolnav de SIDA. într-adevăr, se văd ceva schimbări, cu toate acestea, câmpul lui arată, în continuare, nesatisfăcător.

— Uitaţi-vă, îi zic. Ataşarea dumneavoastră de relaţii se ridica la cifra de 1300 de unităţi. Cam tot atât de ridicată era şi cramponarea de idealuri, moralitate, iubire umană. Cu cât mai mult lunecaţi în servitutea valorilor umane, oricare ar fi acestea, cu atât mai dependentă devine şi iubirea dumnea voastră pentru femeie. Şi atunci nu mai vedeţi în ea un aliat în dobândirea iubirii Divine. Ea se transformă pentru dumnea voastră în izvorul principal de fericire şi desfătare. în vieţile dumneavoastră anterioare aţi idolatrizat femeia iubită şi, în acelaşi timp, aţi urât-o. întreaga fiinţă vă este impregnată de eastă ură faţă de femei. Cea mai neînsemnată jignire venită Hin partea unei femei trezeşte la dumneavoastră un reflex de
ră De obicei, în astfel de cazuri, bărbaţii devin homosexuali, narcomani sau alcoolici.

El mă priveşte cu o expresie chinuită pe chipul lui pământiu.

__Atunci ce să fac? - mă întreabă el.

— Trebuie să vă schimbaţi reflexele.

— Dar cum? - nu pricepe el.

— Vă aduceţi aminte de experimentul lui Pavlov: sună soneria, câinele primeşte o bucată de carne şi începe să saliveze. Dacă procedura este repetată de zeci de ori, câinele ajunge să saliveze doar la auzul soneriei. Ce este reflexul? Un sentiment. Iar sentimentul înseamnă spaţiu, timp şi materie strânse într-un singur nod. Cu alte cuvinte, experimentul lui Pavlov demonstrează că simţurile pot fi dirijate. Pot fi cultivate sentimente noi şi pot fi create noi forme de sensibilitate.
De exemplu, vreţi să vă deprindeţi odrasla să-şi strângă singură patul. Dacă uită s-o facă, puteţi recurge la metodele obişnuite: ridicaţi vocea, îl forţaţi, îl pedepsiţi. Dar puteţi proceda şi altfel,

ajutându-1 să-şi formeze un nou obicei. După aceasta nu mai e nevoie să vă dirijaţi copilul, noua deprindere o va face în locul dumneavoastră. Cu alte cuvinte, dacă veţi ajuta copilul să-şi formeze un sistem corect de deprinderi, veţi lrosi, la început, o mare cantitate de energie, veţi câştiga în schimb de sute de ori mai mult după aceea. Ei bine, trebuie să vă formaţi deprinderea de a privi cu respect şi bunăvoinţă femeile, precum şi obişnuinţa de a le ierta şi de a le trata cu mărinimie, indiferent de ce fac ele. Concentrându-vă asupra acestui obiectiv, în decursul câtorva luni puteţi acumula iubire, nu pretenţii. Căutaţi să atrageţi, prin comportamentul dumneavoastră, anumite situaţii, în care să vă puteţi manifesta efectiv noua atitudine faţă de femei. în plus, parcurgeţi mental acele situaţii în care v-aţi ridicat în apărarea umanului şi nu a Divinului. Femeia este mult mai haotică decât bărbatul, fiindcă aspiraţia ei spre iubire este mai mare. De aceea, a-i cere femeii să se supună şi să respecte ordinea poate fi periculos pentru sănătate.

Aşadar, redirecţionaţi-vă reflexele, exersaţi şi rezultatele nu se vor lăsa aşteptate.

El pleacă, iar eu rămân cu privirea rătăcind dincolo de geam, unde verdeaţa încă fragedă de iunie se înfioară sub adierile de vânt. "Iată unde se poate vedea cel mai bine ce înseamnă instabilitatea umanului, îmi zic eu, aici, la noi, în Rusia. Din perspectiva logicii umane, viaţa în Rusia este grea, dacă nu chiar imposibilă. Totuşi procesele menite să pregătească omenirea pentru o nouă logică, cea Divină, se fac deja simţite în întreaga lume. Cele mai reuşite producţii cinematografice occidentale de astăzi nu mai sunt poveşti despre putere, ură şi răzbunare, ele vorbesc, mai curând, despre iubire, iertare, înţelegere. Cu toţii ne pregătim să păşim în ziua de mâine şi depinde de noi cum va fi aceasta, si cum vom fi noi, acolo".

## CELE DOUĂ REPERE ALE FERICIRII CONSTANTE

Sfârşit de mai, anul 1999. Azi am program de şedinţe cu pacienţii. Lucrurile au luat o întorsătură ciudată. Pacienţii mei se descurcă din ce în ce mai bine, pe când problemele mele nu fac decât să se înmulţească. Trec încă o dată în revistă şi analizez fără grabă toate variantele posibile care mi-ar permite să mă lămuresc în situaţia creată.

Prima variantă ar fi următoarea: prea m-am lăsat antrenat în problemele lumeşti, iar acestea mă storc de puteri.

A doua variantă: am neglijat să mă ocup de mine. Când şarpele îşi schimbă pielea, el rămâne cu desăvârşire lipsit de apărare. Acelaşi lucru se poate spune şi despre lăstarii tineri şi copiii mici: toate forţele lor se consumă în procesele de transformare interioară. în cazul meu, transformarea este necesară ori de câte ori soseşte un flux informaţional nou. Ca să fiu pregătit să-1 primesc, trebuie să mă detaşez de toate şi să ma cor>centrez asupra mea, altfel ceea ce vine mă poate dărâma.  A treia variantă: starea mea fizică şi spirituală ne-satisfăcătoare ar trebui privită în primul rând nu ca o consecinţă a ratărilor mele, ci ca o pregătire pentru o etapă şi 0 stare cu desăvârşire noi. Atunci când încerci să te apropii <je cele Divine, o atitudine greşită faţă de lume şi un comportament incorect devin mult mai dureroase şi mai periculoase.

O femeie îmi povestea cum hotărâse să primească botezul şi cum, în ajunul evenimentului, s-a aflat la un pas de moarte.

— Ciudat, spunea ea. Vreau să mă apropii de Dumnezeu şi iată că sunt pedepsită pentru aceasta.

—  Dar ştiţi cum erau botezaţi oamenii mai înainte? - am întrebat-o.    Se proceda în felul următor. După ce-şi înălţa rugile către Dumnezeu, omul era cufundat în apă şi ţinut aşa până începea să se sufoce. Apoi era scos la suprafaţă şi readus la viaţă. în cadrul acestui ritual, individul îşi lua rămas bun de la viaţă şi de la toate valorile umane, îndreptându-se neabătut spre Dumnezeu. Şi se întâmpla ca unii să nu supravieţuiască. Mai târziu,  această procedură a fost înlocuită cu  simpla cufundare în apă sau cu stropirea cu apă.

Cu cât suntem mai adânc cufundaţi în cele umane, cu atât mai dureros decurge revenirea la Creator. O altă femeie mi-a mărturisit:

— Am început să cred în Dumnezeu, mi-am îndreptat rugăciunile spre El, iar El mi-a luat tot ce aveam.

Noi nici măcar nu bănuim ce se întâmplă în adâncul sufletului nostru, i-am spus. Şi deseori ne îndreptăm spre Dumnezeu doar cu partea conştientă a fiinţei noastre, crezând că vom găsi astfel  fericirea,  iar în subconştientul nostru, ţ icirea rămâne de neclintit şi formează baza valorilor umane. Tot ce transformăm în scop devine, în ochii noştri, de neclintit.

Scopul creează întotdeauna un raport de dependenţă, iar dependenţa dă naştere agresivităţii. Şi iată-ne străduindu-ne să urcăm treptele ce duc spre Dumnezeu, cărând în sufletele noastre povara urii, supărării şi a dezgustului de viaţă. Dar cum putem merge spre Dumnezeu urând iubirea? De aceea şi oscilează fericirea noastră umană . Iar noi o percepem ca pe o pedeapsă şi începem să ne măcinăm în interior, în loc să tindem şi mai mult către iubire.

Cu fiecare carte scrisă, ar trebui să depind tot mai puţin de valorile umane. Acest lucru va deveni posibil doar atunci când voi începe să-mi percep eu-\ Divin tot mai real.

Pacienţilor mei le spun:

— Detaşaţi-vă de tot ce este uman. încercaţi să simţiţi în interior eu-l Divin ca pe o nesecată iubire Divină şi traversaţi toate momentele dificile din viaţă păstrând nealterat acest sentiment. Imaginaţi-vă toate pierderile posibile şi imposibile ale umanului şi menţineţi sentimentul de iubire.

Şi totuşi, cum arată acest eu Divin? Ce n-ar trebui să conţină el? Cum să identificăm componentele umane care se cuvin înlăturate, strat cu strat, înainte de a ajunge să simţim Divinul din noi?

Ce să zic? Rămân deocamdată cufundat până peste cap în cele umane. Am, periodic, dureri în dreapta sternului, mă dor genunchii, încheieturile îmi trosnesc.

Totuşi ceva esenţial îmi scapă. După iubirea de Dumnezeu, 'ea care se identifică cu fericirea supremă este iubirea de ameni. Dar nu mai sunt cramponat de ea.  Ar trebui deci să fiu liber şi de toate celelalte cramponări. De ce atunci, peste un an şi jumătate, urmează să se întâmple un eveniment care-mi va ofensa simţul etic şi moral? Nu voi reuşi să-i ţin piept înseamnă oare asta că moralitatea nu rezultă din iubirea umană?

Mi-am amintit ce s-a întâmplat pe când finisam cea de-a patra carte. Parametrul viitorului, care urmează după voinţă şi viaţă, s-a dovedit a fi, în mod inexplicabil, instabil. Era evident că mai depindea şi de altceva. Abia mai târziu am realizat, după frământări dureroase, că toate cele patru cărţi tratează tema trupului şi a spiritului, în timp ce tema divinizării sufletului uman n-a fost atinsă deloc.

Aşa că am început să explorez această temă, care este alcătuită din mai multe coordonate, cum ar fi îmbătrânirea,

morala religioasă şi iubirea de oameni. Era necesar să găsesc prima verigă, cea care stă la baza tuturor celorlalte. Am reuşit s-o identific în iubirea de oameni. Din nou am trăit un moment de euforie: în sfârşit, sistemul era definitivat! Apoi, după cercetările legate de trup, spirit şi suflet au urmat cele din domeniul instinctelor. Instinctul orientării, instinctul de conservare şi de perpetuare a speciei. Pornind de Ia instincte, am ajuns la domeniul personalităţii ca un ansamblu al eu-\xn uman, atât în lumea aceasta, cât şi în alte lumi. Apoi m-am întors la tema iubirii umane şi a sentimentelor umane. Toate sentimentele trebuiau să se comprime în unul singur, ceea ce nu se producea nicidecum în cazul moralităţii, eticii şi al idealurilor. Mă confruntam cu o enigmă irezolvabilă.

Am hotărât să programez câţiva pacienţi deodată. Cine ştie, poate voi reuşi să străpung bariera necunoscutului. Şi am it
Am început această şedinţă colectivă cu o mică prelegere improvizată.

___ Pentru ca la această şedinţă să reuşiţi să vă învingeţi, ste necesar să înţelegeţi câteva lucruri - am început eu. în rjmul rând, când cineva ne jigneşte, această jignire este un Har de la Dumnezeu. Dacă n-o acceptăm, urmează ca Durificarea să se înfăptuiască prin boli şi nenorociri, iar dacă nu suntem pregătiţi nici pentru aceasta, ea vine prin moarte. în al doilea rând, forma maximă de purificare ne este dată prin intermediul celor apropiaţi, de aceea în măsura în care reuşim sâ-i iertăm, în aceeaşi măsură sunt posibile schimbări interioare de profunzime. O astfel de purificare o depăşeşte ca grad pe cea care ne este dată prin moarte. Totodată, se cuvine să iertăm nu numai în gând, ci şi în suflet. Nu numai să înţelegem, ci şi să simţim că am iertat. Gândul se transformă în emoţie, reflex, sentiment atunci când este repetat de multiple ori. De aceea, concentrându-vă asupra iubirii şi, în acelaşi timp, derulând de sute de ori situaţiile cele mai traumatizante, trebuie să vă formaţi deprinderi, reflexe de iertare şi blândeţe.

Mai departe. Toate procesele rapide (să zicem, când cineva ne jigneşte, ne îmbrânceşte sau ne trădează) au o durată temporală de 2-3%. Pe când cele lente (suntem nemulţumiţi de soartă, munca nu ne oferă nici o satisfacţie sau viaţa în ansamblu ni se pare un eşec) sunt de zeci de ori mai ample. Este evident că, în asemenea cazuri, nu putem da vina pe

nimeni. De aceea începe să-şi facă loc nemulţumirea de sine şi deprimarea, care nu este altceva decât o formă ascunsă de respingere a vieţii, altfel spus, pretenţii faţă de Dumnezeu sub orrna pretenţiilor faţă de sine. Tocmai de aceea, nemulţumirea de sine şi de soartă, pierderea încrederii în sine, deprimarea si refuzul vieţii trebuiesc ispăşite prin rugăciuni de 30-40 de ori mai îndelungate decât în cazul supărărilor pe alţii. în măsura în care ne eliberăm de orice formă de agresivitate faţă de iubire în aceeaşi măsură va avea efect rugăciunea. De la eu-\ uman la cel Divin se poate ajunge doar prin iubire. De aceea, înainte de rugăciune trebuie să ne purificăm sufletul. Cu cât vom percepe mai real euA nostru Divin, cu atât mai puţin vom depinde de eu-\ uman, şi cu atât mai mult vor deveni posibile schimbările benefice. Nu putem cunoaşte voinţa Divină şi nu putem prezice ce va cere de la noi iubirea. De aceea, când începem să percepem iubirea Divină, avem impresia că suntem aruncaţi în haos, că este distrusă ordinea pe care se sprijină întreaga noastră existenţă. Or, în măsura în care divinizăm ordinea şi respingem haosul, în aceeaşi măsură, în interiorul nostru pierdem legătura cu Divinul.

Ce n-ar trebui să aibă eu-/ nostru Divin? El n-ar trebui să aibă formă, întrucât forma reprezintă un complex alcătuit din spaţiu, timp şi materie.

Omul percepe eu-\ Divin ca pe ceva cu desăvârşire amorf şi haotic. Eu-\u\ Divin trebuie, de asemenea, să-i fie străine scopurile, căci scopul presupune realizarea lui în spaţiu sau timp. Lui trebuie să-i lipsească şi dorinţele, fiindcă dorinţa are legătură cu noţiunea de timp. Pe măsură ce omul se dezvoltă, dorinţele şi scopurile lui capătă o anvergură tot mai mare, iar forma tinde tot mai mult spre perfecţiune. în manifestările lor supreme, ele urmează să se contopească într-un tot, şi se vor pierde în Divinitate.

Totuşi, întrucât Universul este holografic în timp, acest proces de transformare a formei în scopuri lipsite de formă şi transformare a scopurilor şi dorinţelor în opusul lor are Ioc rmanent, la anumite intervale de timp. Şi, cu cât mai multă ubire Divină avem în noi, iubire ce nu cunoaşte dorinţe, copuri şi ordine, cu atât mai intens ni se realizează dorinţele, scopurile şi formele.

Ce sunt dorinţele noastre? Ele sunt iubirea pe care o purtăm cuiva. Dorinţele deservesc mecanismul de perpetuare a speciei: ele ne determină să căutăm hrană, să ne înmulţim şi să luptăm pentru supravieţuire. Scopurile noastre reprezintă etica, moralitatea, principiile şi idealurile noastre. Cât despre formă, ea reprezintă corpul nostru fizic, incluzând aici şi structurile de câmp.

Fiecare individ are o componentă de bază a fericirii umane. Acestea sunt două la număr: fericirea personală a individului ca fiinţă vie şi fericirea lui ca fiinţă socială, reprezentant al unei colectivităţi. în lipsa organizării sociale, omul ar fi rămas la stadiul de animal. De aceea, pentru individ, fericirea ecoului colectiv este, deseori, mult mai importantă decât fericirea ego-u\m personal. Fericirea personală înseamnă iubirea pe care o trăim alături de o altă persoană, înseamnă stabilitate şi siguranţă a vieţii şi a destinului. Fericirea colectivă se realizează prin etica, moralitatea, idealurile, stabilitatea societăţii. La baza oricărei societăţi stau noţiunile de etică şi moralitate, ftră de care este de neconceput dezvoltarea unei societăţi. Cu cat este mai ridicat nivelul moralităţii, cu atât mai mari sunt Perspectivele de dezvoltare şi de supravieţuire a societăţii. O societate imorală este lipsită de suport vital şi, ca atare, este c°ndamnată la dispariţie. Dar etica şi moralitatea umană izvorăsc din religie.

Civilizaţia occidentală, care, la ora actuală, tinde să cuprindă întreaga omenire, se sprijină pe cele zece porunci revelate lui Moise. Moralitatea, onestitatea, ordinea sunt necesare bunului mers al societăţii. însă, pentru dezvoltare, ea are nevoie de iubire şi, atunci, moralitatea se transformă adesea într-o cămaşă de forţă pentru iubire. Atunci când moralitatea se ridică deasupra iubirii, apare inchiziţia şi orice formă de exterminare a semenilor devine ceva normal. în curând, lumea va păşi într-o nouă fază a dezvoltării sale şi vom primi cu toţii o cantitate mult mai mare de iubire Divină. Tocmai de aceea, trebuiesc zdruncinate structurile fundamentale ale fericirii umane. Şi, în măsura în care suntem capabili, în acest moment, să ne deschidem sufletele spre Dumnezeu şi iubire, în aceeaşi măsură are loc reînnoirea scopurilor, dorinţelor şi formelor noastre.

Iubirea Divină reprezintă ordinea supremă din Univers, incomensurabil mai presus de ceea ce înseamnă fiinţa umană.

De aceea, menţinerea în suflet a sentimentului iubirii, atunci când asistăm la prăbuşirea dorinţelor, scopurilor şi a formei, permite ew-lui nostru uman să se apropie de Divinitate. Lumea este imprevizibilă. Iubirea pune în mişcare Universul. Această formulă scoate în evidenţă primordialitatea iubirii şi caracterul secundar al conştiinţei. Este imposibil să prezicem în totalitate evoluţia lumii. Pentru aceasta trebuie să ne întoarcem la Dumnezeu şi să devenim Dumnezeu. Imediat ce apare senzaţia înţelegerii şi stăpânirii depline a lumii, putem fi siguri că este vorba de o biruinţă a conştiinţei asupra iubirii, care însă are drept rezultat dezintegrarea conştiinţei.Predictibilitatea absolută şi înţelegerea deplină a lumii - eamnă sistematizare absolută. Universul nu poate fi pătruns

outerea minţii. De aceea, o dată cu îmbătrânirea şi moartea, udecata şi conştiinţa ne sunt supuse, periodic, distrugerii.
în Orient s-a încercat apropierea de eu-l Divin prin renunţarea la dorinţe, la scopuri şi la manifestările tuturor funcţiilor vitale. Acest fapt a determinat un puternic avânt al spiritualităţii şi a dat un imbold dezvoltării unei forme fizice desăvârşite. însă acestei orientări îi era sortit să ajungă într-un punct mort. Civilizaţia occidentală a ales direcţia opusă: cultivarea unui spirit întreprinzător şi axarea pe scopuri, dorinţe şi dezvoltarea formei. Ea a reuşit să avanseze atât de mult datorită iudaismului şi creştinismului, care stau la baza acestei civilizaţii şi în care exprimarea energică a scopurilor şi a dorinţelor alterna cu abstinenţa şi privaţiunea. însă, dacă în iudaism accentul era pus pe un sistem minuţios elaborat şi ramificat de restricţii şi interdicţii, în creştinism, mai cu seamă în cel timpuriu, principala condiţie a eliberării din sclavia scopurilor şi a dorinţelor o constituie sporirea neîntreruptă a iubirii de Dumnezeu. Totuşi în primele secole ale erei noastre n-au existat suficiente rezerve de iubire necesare depăşirii e«-lui uman. Drept urmare, creştinismul s-a divizat în două ramuri: catolicismul, ca expresie a dependenţei sporite faţă de iubirea umană, faţă de sentimente şi dorinţe, şi ortodoxia, cu accentul pe moralitate, principii şi idealuri. Dar, întrucât teritoriul ocupat de ramura occidentală a creştinismului s-a d°vedit a fi mult mai vast decât cel al ortodoxiei, drept contrapondere a ramurii occidentale a apărut islamul, cu Puternica lui orientare spre etică, moralitate, principii şi idealuri.

Conflictul dintre cele două principii, dintre cele r sisteme religioase morale poate fi depăşit aşa cum a fost el depăşit de creştinismul timpuriu, când iubirea a fost pusă mai presus de suflet, spirit şi trup. Dar, pentru înfăptuirea acestui lucru, este necesar să fie acceptată orice formă de destabilizare a temeiurilor fericirii umane, păstrând intactă în suflet iubirea de Dumnezeu. în prezent, civilizaţia occidentală depinde de dorinţe, iar cea orientală de scopuri. Dacă această dependenţă se va accentua şi în continuare, nu vom reuşi să acumulăm în suflet suficientă iubire Divină.

— Ei bine, mă adresez eu auditoriului, mai înainte, eu îi explicam pe larg şi îndelung fiecărui pacient care au fost cauzele ce au stat la originea problemelor lui. îi enumerăm cramponările şi îi calculam parametrii. Acum însă vom lăsa la o parte toate acestea. Voi lua în calcul doar doi parametri: dependenţa de scopuri şi dependenţa de dorinţe. Cu cât mai mult vorbesc în timpul şedinţei, cu atât mai pregnant mi se conturează dorinţa de a vă ajuta şi scopul de a vă vindeca. în felul acesta se amplifică dependenţa de eu-\ uman, fapt care mă expune unui pericol din ce în ce mai mare. Prin urmare, cu cât mai rapid se derulează toate procesele în timpul şedinţelor, cu atât mai puţin ar trebui să vorbesc. în ceea ce vă priveşte, voi aveţi un singur obiectiv: să vă păstraţi iubirea de Dumnezeu, să vă concentraţi asupra ew-lui vostru Divin în momentul destabilizării sau distrugerii dorinţelor, scopurilor şi a formei, adică a timpului, spaţiului şi materiei. Rolul meu se va rezuma la a vă ajuta să atingeţi acest obiectiv, ţinând sub observaţie transformările care se produc în voi. Acum vă rog ati loc Lăsaţi la o parte toate grijile. Dacă vă trece prin

• te măcar o umbră de gând, înseamnă că nu aţi reuşit să vă

ţi deplin. Am să las să treacă ceva timp, după care am să

- ep să vă invit pe rând la mine pentru şedinţe individuale. Iar cum nu este de dorit să comunicaţi, să vorbiţi sau să gândiţi.

Mâ retrag în camera de alături şi, timp de 10-15 minute, mă redresez. Cu cât mai mult îl fac pe pacient să aştepte, cu atât mai mult i se inhibă conştiinţa. Din această cauză am ales să alternez şedinţele individuale cu cele colective: timp de 2-3 ore, pacientul, aflat în stare de aşteptare, lucrează la armonizarea sa.

îmi amintesc de o discuţie recentă, pe care am avut-o cu o cunoştinţă de-a mea.

— Ştii ceva? Nu demult am stat de vorbă cu o femeie, care suferă de o formă gravă de diabet. Analizele au dat nişte rezultate de speriat. Am început să-i explic ideile de bază din cărţile tale. I-am vorbit pe îndelete şi fără să forţez prea tare nota. Şi ce crezi, peste câteva zile a mai făcut o serie de analize şi i-a ieşit totul curat. Nu ştiu ce-or fi crezut medicii despre asta, dar zău dacă nu arăta ca o minune! După aceea însă au început supărările şi enervările şi rezultatele analizelor au luat-o iarăşi razna. Dar, oricum, nu mai e atât de grav ca înainte.

— Nu-i uşor să-ţi învingi inerţia sentimentelor, i-am zis. Se mai întâmplă să te ia valul şi să nu Ie faci faţă, chiar dacă Ştii că nu e bine. în orice caz, are rost să continui, să Perseverezi şi, într-o bună zi, rezultatele se vor face simţite.

Cu puţin timp în urmă am primit un telefon de la o doamnă

— Fiică-mea a fost de curând la dumneavoastră la consul taţie, mi-a spus ea şi mi-a dat numele şi prenumele fetei. Mi-am amintit despre cine era vorba. Fata era deosebit de puternic cramponată de iubirea umană şi de moralitate. Maică-sa a izbucnit în plâns:

— Fiică-mea s-a aruncat sub tren. Spuneţi-mi ceva ajutaţi-mă măcar cu vorba.

— Fiica dumneavoastră a murit? - am întrebat-o.

— Nu, a reuşit să scape cu viaţă. Mâinile, picioarele i-au rămas întregi, s-a ales doar cu două vertebre fracturate.

— Spuneţi-mi, ea avusese vreun necaz mai recent?

— Da, aflase că iubitul o înşelase cu prietena ei.

— Vă explic imediat cum stau lucrurile. Acum e primăvară şi în câmpul ei a intrat sufletul viitorului ei copil, dar şansele lui de a fi sănătos şi de a supravieţui sunt infime. Unica modalitate de a-1 purifica este de a o pune pe viitoarea lui mamă într-o situaţie care să-i umilească în mod considerabil moralitatea şi iubirea umană. După şedinţă, ea a avut pentru scurt timp iluzia că iubirea ei de Dumnezeu va rezista în faţa umilirii umanului. Or numai cu cele rămase de pe urma şedinţei nu te poţi aştepta ca această peliculă pură de la suprafaţa conştiinţei să pătrundă în straturile de profunzime şi să înceapă să purifice sentimentele. Se cere o muncă interioară

constantă. Spuneţi-i să se roage în continuare, şi nu numai pentru ea, ci şi pentru copiii şi nepoţii ei. în orice caz, daca fata a reuşit să supravieţuiască tentativei de sinucidere, înseamnă că acumulase deja o anumită rezervă de iubire.

— Să vă mai spun ceva, a spus femeia, când, după tot ce s-a întâmplat, m-am dus la spital s-o văd, ea m-a rugat sa-1

. cârţile dumneavoastră şi a început să le recitească.

__Foarte bine, am încuviinţat eu.

Am sunat-o peste 20 de zile. în vocea ei nu mai străbătea disperarea:

__ Doctorul a rămas surprins. "Parcă aţi fi nişte extra terestrii, a zis el. Fractura s-a vindecat în numai 20 de zile", mi-a comunicat femeia.

__Slavă Domnului, important este să nu te opreşti, să nu renunţi, i-am spus.

încă nu-i simt pregătiţi pe pacienţii care aşteaptă în camera alăturată, aşa că îmi continuu şirul gândurilor. Mi se pare că încep să înţeleg de unde provine irascibilitatea mea şi de ce apare această dispoziţie în timpul şedinţelor. La baza conştiinţei colective stă moralitatea. încă de pe când eram copil, eu visam să-i ajut pe oameni, visam la o lume guvernată de cele mai frumoase sentimente umane. Doream ca fiecare om de pe pământ să fie înzestrat cu ele. De aceea, axarea mea pe ordine, moralitate şi idealuri era deosebit de puternică. Nu-mi era deloc uşor să comunic cu semenii. Până şi cea mai mică abatere de la idealuri, etică şi moralitate mă rănea profund. Apoi durerea s-a preschimbat în nemulţumire şi intoleranţă. Iar când am devenit mai puternic, a apărut şi dorinţa de a distruge pe oricine încalcă brutal, în viziunea mea, legile nestrămutate ale eticii şi moralităţii. înainte credeam că la baza trufiei stă axarea pe aptitudini şi intelect. Apoi am descoperit că aptitudinile au la temelie un strat mult mai subtil, cel al spiritualităţii şi nobleţii. Iar acum constat că idealurile, sP'ntualitatea şi nobleţea se întemeiază pe noţiunea de Moralitate.

Societatea modernă, în totalitatea ei, se sprijină pe cele mai importante postulate religioase. Acestea constituie structurile de temelie care reglementează existenţa societăţii umane. însj divinizarea acestor structuri duce la anchilozarea şi pieirea societăţii. Dar iată că apare iubirea Divină şi omul o urmează, sfidând toate canoanele umane. Dacă societatea este oarbă la această iubire şi-l condamnă pe cel ce a încălcat legile umane distrugerea temeliilor societăţii se produce deja ca o consecinţă a scopurilor şi dorinţelor umane. Omul poate renunţa la moralitate de dragul banilor, al bunăstării sau al gloriei, dar o poate face şi în numele unor principii sau idei plăsmuite. Când noi încercăm să dirijăm iubirea, bazându-ne pe moralitate, asta

înseamnă că noi încercăm să-1 dirijăm pe Dumnezeu prin poruncile Divine. Am înţeles de ce, după apariţia fiecărei cărţi, mă confruntam cu atâtea probleme. Lăsasem să transpară clar ideea că ne putem dirija destinul, bazându-ne pe dorinţele noastre umane, dar o asemenea idee ţine deja de magie. Şi, după cât se pare, această dorinţă a mea de a dirija destinele altor oameni şi propriul meu destin, sprijinindu-mă pe resursele eu-lui uman, încă n-a dispărut cu totul.

Este imposibil să deţii un control absolut asupra propriului destin. îndată ce-mi apărea sentimentul unei absolute invulnerabilităţi, securităţi şi al unui control deplin asupra lumii înconjurătoare, începea un proces de dezintegrare totală.

Azi dimineaţă m-a sunat o cunoştinţă şi mi-a spus că m oraş a început din nou să circule zvonul că aş fi murit. Aşadar, dorinţa mea de ordine iar a încercat s-o ia înaintea iubirii.

am încercat să vin în atingere cu cele Divine, păstrând veşmintele umanului.

«Ar fi interesant de văzut dacă există vreo abatere în a sea mea Carte, m-am gândit. Ciudat, constat o teribilă autoidolatrizare şi divinizarea propriei mele persoane".

Din nou schiţez cu pixul scheme pe hârtie, încercând să înţeleg ce se întâmplă. La originea autodivinizării se află dispreţul accentuat faţă de sine, manifestat în gânduri şi în cuvinte. Mi se pare că încep deja să înţeleg în ce constă problema.

Scriind această carte, am recurs adesea la un ton dispreţuitor, atunci când m-am referit la propria mea persoană. Aroganţă afişată faţă de alţii şi faţă de sine - acesta şi este indiciul divinizării eu-\\i\ uman. Căci, cu cât mai mult dispreţuim cele umane, cu atât mai mult depindem de ele. Ar trebui scoase din carte toate expresiile de tipul „mi-a venit gândul". Dar, de fapt, de ce aş face-o? E suficient că am constatat acest lucru. Ba chiar e mai bine aşa. Dar cred că a sosit momentul să mă ocup de pacienţii mei. încep să-i chem pe rând Ia mine.

Primul pacient este o doamnă în etate, care are probleme cu fiul ei. O rog să-mi dea numele acestuia şi încep diagnosticarea. Câmpul lui nu arată bine deloc.

■— Ce probleme are fiul dumneavoastră? - o întreb.
O urmăresc cu coada ochiului. Are un chip sever şi autoritar. Da, astfel de mame obişnuiesc să planifice riguros când urmează să

vină pe lume copilul, ce sex să aibă acesta şi ce dietă să adopte ele în perioada sarcinii. Ele n-au de unde să ştie că un copil se naşte în haos şi nu în ordine. Iar mai târziu copiii lor plătesc scump această obsesie a stabilităţii umane Mă uit cât de cramponat de moralitate şi corectitudine este fju| ei. Rău de tot, este depăşit de 5 ori nivelul mortal. Să vedem cum stăm cu sufletul şi cu iubirea de oameni. Nici aici situaţia nu e roză, pragul fatal este depăşit de 3 ori. Cu asemenea parametri, e limpede că nu va reuşi să se descurce de unul singur. încep să-i explic mamei lui:

— Trebuie să vă parcurgeţi viaţa din nou, retrăind clipele de maximă fericire şi plăcere şi repetându-vă că toate acestea nu sunt decât mijloace de acumulare a iubirii de Dumnezeu. Repetaţi-vă acest lucru până când îl veţi simţi ca pe o certitudine. Pe urmă va trebui să retrăiţi toate momentele de supărare şi toate necazurile aduse de soartă şi să le acceptaţi ca pe o purificare a ew-lui Divin, păstrând totodată iubirea Divină şi eliberându-vă de orice pretenţii. Deosebit de profund trebuiesc prelucrate situaţiile în care v-au fost umilite moralitatea, etica, idealurile, dar şi iubirea umană. Stăruiţi mai cu seamă asupra perioadei premergătoare conceperii şi a celei de sarcină.

Femeia dă din cap în semn de aprobare şi pleacă.

Intră următorul pacient, un bărbat înalt, bine clădit. El a venit pentru problemele fiicei sale.

încep prin a examina parametrii lui. în câmpul lui se citeşte o posibilă moarte. Indicele de închidere a viitorului este de 900 de unităţi. în regiunea pieptului, acolo unde se situează centrul energetic imunitar, câmpul prezintă deformări puternice şi, tot acolo, aproape de piept, se vede o pată cu deformări vestitoare de moarte, care se dovedeşte a fi câmpul fiicei

; Bărbatul îmi spune numele ei şi eu încep s-o diagnos-tchez. Observ în câmpul ei aceeaşi hieroglifă a morţii ca şi la tatăl ei. în zona pieptului şi a sistemului urogenital, structurile energetice sunt complet distruse. Agresivitatea faţă de sine la nivelul subconştientului se ridică la circa 1000 de unităţi.

__ Spuneţi-mi, ce probleme are fiica dumneavoastră în momentul de faţă? - îl întreb.

__Cu câteva luni în urmă, ea s-a îmbolnăvit de bronşită,

care a trecut după aceea în pneumonie. S-a vindecat de pneumonie, dar s-a îmbolnăvit imediat de astm. Starea ei se agrava. Am fost să-i controlăm sistemul imunitar şi s-au constatat asemănări cu SIDA. Medicii ne-au recomandat să facem testul de depistare a virusului HIV, dar rezultatul a fost negativ. Fata n-a mai vrut să se atingă de mâncare. Nu mai ştiam ce să facem. Când şansele ei au ajuns aproape de zero, ne-am decis să apelăm la cărţile dumneavoastră ca la un ultim remediu. I-am pus casetele video şi starea i s-a ameliorat simţitor. A început din nou să mănânce. Şi iată că am venit acum la dumneavoastră ca să aflu ce-i de făcut mai departe.

— Ce meserie aveţi? - I-am întrebat, cântărindu-i din ochi fizicul robust.

— Am practicat multă vreme artele marţiale, mi-a răspuns el- Dar şi serviciul meu actual are legătură cu acestea.

Aşadar, aţi petrecut mult timp concentrându-vă să obţi neţi o stăpânire perfectă a situaţiei. Axarea dumneavoastră pe ordine, voinţă, scopuri şi principii este enormă. V-aţi dezvoltat voinţa, nu iubirea. Iar atunci când s-a încercat vindecarea dumneavoastră prin trădare şi atitudine imorală, n-aţi fost în stare să acceptaţi un asemenea ajutor. Dimpotrivă, i-aţi dispreţuit şi i-aţi condamnat pe alţii şi pe sine. Iar, la copilU| dumneavoastră, această dorinţă de a dirija lumea prin intermediul unor situaţii şi persoane diverse este şi mai mare. însă lumea nu i se supune. De aici provine iritarea şi nemulţumirea faţă de lumea înconjurătoare, care se transformă într-un program de autodistrugere. în consecinţă, apar bolile şi scăderea imunităţii.

Bărbatul clatină din cap.

— Soţia mea, de asemenea, este maestru în sport. Are o fire foarte intransigentă.

— Ambii aveţi de depus o muncă serioasă, îi zic. Acum plecaţi şi apucaţi-vă imediat de treabă.

El pleacă, iar eu cad pe gânduri. Iată că, din nou, descopăr la pacienţii mei similitudini cu propria mea situaţie. Dacă îmi propuneam ceva, pentru mine nu mai exista noţiunea timpului. Nu conta câţi ani ar fi trecut până să-mi ating scopul: 10, 20, 50 sau 100. N-am renunţat niciodată la scopuri. De când m-am dedicat activităţii de vindecător, am remarcat că toate calităţile umane mi s-au amplificat brusc, dar, în aceeaşi măsură, a

crescut şi dependenţa mea de ele. După cum se vede, viteza de depăşire a umanului rămâne în urma celei de cufundare în uman. Am constatat cu surprindere că, în ultimul timp, rugăciunea a devenit pentru mine un mijloc de redresare a stării sănătăţii. Altfel spus, mă confrunt cu aceeaşi temă. Apelez la Divin, pentru a obţine cât mai mult din ceea ce ţine de uman.

Mi-am dat seama că trebuie să renunţ la a mă autodiagnostica înainte de rugăciune. Şi ar fi bine să nu le mai rbesc pacienţilor mei despre parametri. "De fapt, cine ştie Hacă nu cumva m-am băgat unde nu trebuia? - mi-a străfulgerat dintr-o dată prin minte. Poate că a venit timpul s-o sfârşesc cu clasificările şi cu tot sistemul ăsta al meu? Dacă problema mă depăşeşte, ce rost are să mă dau cu capul de pereţi?" îmi vin în minte versurile lui Esenin:

Făcutâ-i bucuria pentru brute,
Duiosului-i revine întristarea.

Până pe la vârsta de doisprezece ani, eu am fost un copil incredibil de dinamic şi de activ. Apoi parcă mi s-a pus o povară pe suflet, iar tristeţea a devenit tovarăşul meu de fiecare zi. Individul imoral şi insolent este, de regulă, vesel şi plin de viaţă. Cel onest şi inteligent este trist şi abătut. Dar, pare-mi-se, am cam exagerat cu generalizările. Formula e valabilă atunci când lipseşte iubirea. Dar, când iubirea există, puritatea morală şi onestitatea nu-1 împing pe om spre tristeţe.

Se aude o bătaie în uşă şi intră următoarea pacientă. Câmpul ei arată mult mai bine decât al celorlalţi pacienţi, totuşi tema idealurilor şi a moralităţii încă nu e depăşită.

— Să ştiţi că am mai fost la dumneavoastră cu o jumătate de an în urmă, îmi declară ea pe neaşteptate.

— Aşa? Şi s-au produs ceva schimbări de atunci? - o întreb.

— Da, s-a produs o ameliorare. Acum, probabil, nu vă mai aduceţi aminte, dar atunci vă întrebasem dacă-i pot ajuta pe fraţii mei, care aveau probleme. Iar dumneavoastră mi-aţi spus să mă rog pentru mine şi pentru copiii mei şi aţi mai spus că, în cetate există măcar un singur sfânt, el poate salva întreaga cetate.

— Şi cum a fost? - o întreb. La ce vă referiţi, de fapt?

— Fraţii mei aveau probleme cu drogurile. Ajunseseră să-şj administreze câte 5-6 doze pe zi. Dar a trecut deja o jumătate de an de când ei nu se mai droghează deloc.

— Slavă Domnului, îi zic. Acum duceţi-vă şi continuaţi să lucraţi la propria armonizare.

Următoarea pacientă are o singură întrebare:

— Ştiţi, mă simt atrasă de un bărbat, dar el nu este suficient de înstărit. Mai există un pretendent, care e mult mai bogat. Şi iată la ce mă gândesc: copilul meu va avea totuşi nevoie de bani, ca să-şi facă studiile, să se dezvolte... Atunci, poate că e mai bine să mă mărit cu cel bogat?

— Dumneavoastră nu aveţi, deocamdată, nici un copil, îi zic. Şi, în orice caz, viitorul dumneavoastră copil va avea nevoie de iubire şi nu de bani. Banii are să şi-i câştige el şi singur. în schimb, dacă din sufletul lui va lipsi iubirea, nici un fel de bogăţie nu-i va putea aduce fericirea.

— Să mă mărit deci cu cel de care mă simt atrasă?

Ridic din umeri şi mă întorc spre geam. Tânăra îşi dă seama că şedinţa a luat sfârşit şi se retrage tăcută.

Pacienţii revin pe rând pentru o a doua şedinţă. în faţa mea stă, din nou, doamna al cărei fiu suferă de cancer la plămâni. Schimbările sunt destul de neînsemnate. E limpede că procesul de transformare interioară este dificil pentru ea. Prima întrebare pe care mi-o adresează este:

— Spuneţi-mi, vă rog, fiul meu mai poate fi ajutat şi altcumva?

__Cum adică? Ce înseamnă „ajutat şi altcumva"?

__păi, dumneavoastră personal îl puteţi ajuta şi cu altceva, pe lângă faptul că eu stau şi mă rog?

—- Poate că nu vă daţi seama, dar aici, în timpul şedinţelor, eu fac maximum din ce-mi stă în puteri. Spuneţi-mi, câte din cărţile mele aţi citit?

— Pe toate, răspunde ea.

— Ei bine, aflaţi că propriile dumneavoastră schimbări în profunzime îl pot ajuta incomparabil mai mult decât orice altă metodă de tratament.

Ea dă plictisită din mână:

— Bine, atunci mai repetaţi-mi o dată ce trebuie să fac.

Mă las obosit pe spătarul scaunului:

— N-o să vă repet nimic, îi răspund.

— Cum aşa ? - mă priveşte ea uluită.

— Păi, uite aşa, îi zic. V-am explicat deja de două ori ce trebuie să faceţi, în timpul prelegerii şi la prima şedinţă. N-am de gând să vă explic şi a treia oară.

Ea se uită la mine şi îşi dă seama că trebuie să aleagă: ori pleacă, ori face un efort şi îşi înfrânge firea. Şi, atunci când revine pentru a treia oară, constat schimbări considerabile, atât la ea, cât şi la fiul ei.

în scurt timp trebuie să intre următorul pacient. Până atunci încerc să-mi revin şi să fac o sinteză a cunoştinţelor de care dispun.

Aşadar, fericirea umană are două puncte de stabilitate supremă. Fericirea ew-lui personal, care se realizează în cadrul raporturilor interumane şi în iubirea pe care o simţim pentru cineva, şi fericirea eu-lui colectiv, care înseamnă moralitate idealuri, intelect şi aptitudini. Destabilizarea tuturor acestor valori ne apropie de Dumnezeu, desigur, în cazul în care avem o orientare corectă.

Ci el, rebelul, caută furtună. Ii sunt
furtunile liman?*

în opinia generală, umanul înseamnă stabilitate, pe când Divinul este adesea perceput ca haos. Dacă omul visează mereu la siguranţă şi stabilitate, el se închide în faţa Divinului, în adolescenţă, organismul nostru este supus încontinuu schimbărilor, de aceea iubirea se revarsă necontenit în sufletele noastre.

## PERCEPŢIA LUMII

E sfârşitul verii, mijlocul lui august. De vreo două zile, aerul a început să miroasă a toamnă. Vor fi oare anul acesta ciuperci sau nu?

îmi amintesc de lunile care au trecut şi încerc o senzaţie de vioiciune şi pace sufletească. Percepţia lumii se modifică lent, în schimb ce delectare e să vezi lumea într-o lumină nouă. Mai înainte visam să cumpăr un lot de pământ şi să-mi construiesc o casă, sau să am un cont rotunjor în bancă, sau să-mi cumpăr un iaht. Priveam înapoi şi mă bucuram de fiecare cumpărătură care îmi consolida poziţia, îmi sporea siguranţa. Regretam, dacă ceva nu-mi ieşea bine, dacă ceea ce îmi adusese bucurie şi plăcere trecea. întreaga mea viaţă

am considerat că plăcerea supremă este bucuria alături de persoana iubită, venirea pe lume a copiilor şi continuarea neamului, stabilitatea şi siguranţa vieţii. Atunci când am ajuns la concluzia că iubirea de Dumnezeu reprezintă o bucurie şi o fericire mult mai mare, S'mţurile mele refuzau să creadă în aceasta. Acum însă privesc lr> urmă şi nu văd nici pierderi, nici achiziţii. Mai bine zis, toate acestea parcă ar fi un fundal ceţos, o pâclă. Lucrul cel mai important sunt încercările mele de a simţi din ce în ce mai mult realitatea propriului eu Divin.

încetul cu încetul, lucrul acesta începe să-mi reuşească Orice situaţie nu devine un scop, ci o ocazie de a simţi Divinul în sufletul meu. Educarea sentimentelor se desfăşoară întotdeauna într-un mod chinuitor. Atunci însă când ştii încotro să mergi, alături de chin îşi face apariţia desfătarea care îl eclipsează treptat. Explicaţiile pe care le dau pacienţilor în legătură cu esenţa problemei sunt deja întrucâtva diferite de cele de mai înainte.

— Iată, zic eu, toate valorile se reduc la omul însuşi. Ce este omul? Este corp, spirit şi suflet. De corp se leagă aspectul material, relaţiile, aptitudinile, intelectul. Dependenţa de relaţii dă naştere geloziei, dependenţa de aptitudini şi de intelect dă naştere trufiei.

Spaţiul dă naştere materiei. Spiritul dă naştere corpului. Viitorul copil se formează la nivel de câmp în decursul mai multor vieţi. Principiile, visurile, speranţele şi idealurile ne leagă de viitor. Stratul spiritual este mai subtil şi mai amplu şi determină starea fizică. Timpul dă naştere spaţiului tot aşa cum spaţiul dă naştere materiei. Sufletul este mai subtil şi mai amplu decât spiritul. Sufletul înseamnă sentimentele, dorinţele noastre. întrucât materia şi spaţiul sunt funcţii ale timpului, componente ale acestuia, atunci corpul şi spiritul, de asemenea, sunt părţi ale sufletului. Omul înseamnă, în primul rând, sentimente. Procesul de abstractizare a evoluţiei este un proces chinuitor de desprindere senzorială de lucrurile de care suntem ataşaţi. La început, noi învăţăm cu mare chin să ne reducem dependenţa de fericirea materială. Apoi, când socotim că am învins lumea înconjurătoare şi pe noi înşine, ne dăm treptat seama că trebuie să învingem dependenţa de spiritul nostru şi înţelegem că lucrul acesta necesită mai multă iubire decât până

acum. Este destul de uşor să înveţi să nu te identifici cu banii, cu casa ta şi cu poziţia ta în societate. Mult mai greu este să nu te identifici cu aptitudinile, intelectul, planurile şi speranţele tale. încă mai greu este să nu te identifici cu planurile şi cu sentimentele. Eu-\ adevărat este Divin. El este compus numai din iubire. Atunci când se năruie sentimentele şi dorinţele, el continuă să existe. Când se năruie aptitudinile, intelectul, planurile, speranţele, când se năruie conştiinţa, lucrul acesta nu ne poate influenţa iubirea. Să-ţi păstrezi iubirea când ai pierdut bani este destul de greu. Să-ţi păstrezi iubirea când ţi s-au ruinat speranţele, s-au risipit idealurile este mult mai greu. Să-ţi păstrezi iubirea când ţi-au fost jignite şi umilite sentimentele este posibil atunci când năzuieşti cu adevărat spre Divin. Atunci rostul vieţii omului nu mai sunt banii, visurile sau principiile, ci iubirea.

Mai înainte nu-mi imaginam cât de dureros se produce detaşarea de cele omeneşti, atunci când năzuieşti spre Divin. Ţesătura care s-a prins de rană nu-ţi provoacă durere. Durerea vine mai apoi, în momentul desprinderii. Ceea ce noi numim deprinderi sunt, de fapt, sentimentele noastre. Trecând prin viaţă, noi ne obişnuim să ne supărăm şi să urâm, să regretăm trecutul şi să ne temem de viitor. Ne obişnuim să considerăm că principala fericire ne vine prin intermediul corpului. Iar, atunci când încercăm să ne schimbăm deprinderile, lucrul acesta se dovedeşte a fi peste puterile multora dintre noi Numai cei care au înţeles că nu există cale de întoarcere încep să-şi formeze noi deprinderi şi, treptat, apare obişnuinţa de a ierta, obişnuinţa de a nu căuta răzbunare, obişnuinţa de a nu regreta şi a nu te teme, obişnuinţa de a iubi necondiţionat, obişnuinţa de a trăi pentru iubire. Când mergi spre Dumnezeu, nu există cale de mijloc.

Mulţi se gândesc: „Am să mă rog, am să mă însănătoşesc şi voi putea din nou să trăiesc ca mai înainte". Şi nu înţeleg de ce nimic nu se schimbă.

Ori mergi spre iubire, ori te îndepărtezi de ea, nu există o altă posibilitate. Schimbări reale încep să se producă la cei care îşi spun:

— Din clipa aceasta nu voi mai fi nicicând cel dinainte. De acum înainte, fericirea şi desfătarea supremă va fi pentru mine mereu năzuinţa spre Dumnezeu, acumularea iubirii faţă de El.

Oricum s-ar zdruncina şi s-ar nărui fericirea mea umană, corpul meu, conştiinţa mea, sentimentele mele, viaţa mea, iubirea mea faţă de Dumnezeu doar va spori. Zdruncinarea ew-lui uman reprezintă o posibilitate de a-ţi simţi mai bine eu-l Divin.

îi explic unuia dintre pacienţii mei:

— Omul înseamnă corp, spirit şi suflet. Ştiţi ce este corpul şi ce este spiritul. Să vedem ce este sufletul.

întregul Univers s-a născut din iubirea Divină, cu alte cuvinte, Universul este, în primul rând, o formaţiune senzorială. Din sentimente se naşte timpul, spaţiul şi materia. Sufletul include următoarele noţiuni: viaţă, dorinţe şi conştiinţă. Cu alte cuvinte, în afară de nivelul material exterior ■ cel spiritual, mai adânc, noi avem la nivelul principal, cel • profund, trei puncte de sprijin. Primul este fericirea oastră ca fiinţe vii. Noi o numim viaţă. Al doilea este fericirea fiinţei vii numite om; aceasta constă din dorinţele noastre, iubirea noastră faţă de altă persoană. Al treilea este fericirea noastră ca entitate colectivă. Fără o conştiinţă colectivă, omul ar fi fost un animal. Conştiinţei colective îi dă naştere societatea. La baza existenţei oricărei societăţi, prin urmare, şi a conştiinţei colective, se află etica şi moralitatea. Aceste trei principale puncte de sprijin ale fericirii noastre nu pot exista fără iubire. în măsura în care păstrăm sentimentul iubirii atunci când se năruie ideile noastre despre etică şi moralitate, în măsura în care păstrăm iubirea atunci când ne sunt umilite dorinţele şi sentimentele, în măsura în care păstrăm iubirea atunci când ne este umilită viaţa, în aceeaşi măsură se intensifică relaţia cu euA nostru Divin, şi atunci înfloreşte şi se dezvoltă umanul. Ce înseamnă umilirea vieţii?

Dacă vă lăsaţi pradă tristeţii din cauza faptului că îmbătrâniţi, este deja un indiciu periculos. Dacă sunteţi mâhnit şi nu doriţi să trăiţi, atunci când sunteţi bolnav, acest fapt vă amplifică dependenţa de viaţă. Dacă îl urâţi pe cel care vă ucide, acest fapt vă amplifică dependenţa de viaţă. Dacă îl dispreţuiţi pe cel care v-a otrăvit viaţa, iarăşi vă cufundaţi în omenesc. întrucât noi îmbătrânim şi murim, simbolul conservării vieţii este, pentru noi, continuarea vieţii prin copiii noştri. Atunci când iubiţi o femeie, doriţi în subconştient să aveţi cu ea copii şi, prin aceasta, să vă prelungiţi viaţa. Dacă ea vă părăseşte, lucrul acesta reprezintă parcă o ameninţare pentru supravieţuirea dumneavoastră, o umilire a vieţii dumneavoastră. Dacă, în

acest moment, vedeţi în cele întâmplate voinţa Divină şi păstraţi iubirea Divină, iubindu-i pg Dumnezeu în fiecare om şi în propria dumneavoastră persoană, acest fapt vă permite să reduceţi brusc dependenţa de tot ce este uman şi să vă simţiţi mai clar propriul eu Divin. Atunci când citim în Biblie despre răstignirea lui Isus Hristos, chiar dacă nu înţelegem nimic, noi parcurgem în subconştient această cale împreună cu El, învăţând să păstrăm iubirea când suntem ucişi, când ni se destramă viaţa, dorinţele şi conştiinţa, îmi amintesc cum, nu demult, vorbeam cu o doamnă:

— La dumneavoastră nu s-a schimbat nimic, am anunţat-o.

— Ştiţi, nici până acum n-o pot ierta pe soacră-mea, a răspuns ea.

„E o situaţie complicată, mă gândesc eu. Cărţile şi casetele mele video n-au convins-o. Trebuie să încerc să fac lucrul acesta acum, în câteva secunde."

— Imaginaţi-vă că trebuie să urcaţi în maşină şi să plecaţi undeva, îi spun. Primul pas: vă apropiaţi de maşină şi vă aşezaţi la volan. Al doilea pas: apăsaţi pe pedala ambreiajului. Al treilea pas: răsuciţi cheia şi porniţi motorul. Al patrulea pas: priviţi în părţi, ca să nu creaţi impedimente altora şi dumneavoastră. Al cincilea pas: puneţi maşina în viteză, ambreiaţi lent, apăsaţi pe accelerator şi demaraţi. Acum să facem bilanţul, zic. - înainte de a demara, trebuie să efectuaţi cinci acţiuni. Dumneavoastră aţi îndeplinit patru dintre ele şi n-aţi efectuat doar una - prima dintre acestea: nu v-aţi urcat în maşină.

Mă uit în ochii ei şi continuu: stiti că trufia înseamnă neacceptarea unei situaţii trau-tizante, prin urmare, căutarea vinovaţilor, adică, în ultimă • tantă, a celor care pot fi nimiciţi. Mai înainte socoteam că la baza trufiei stă dependenţa de aptitudini şi intelect. Pe urmă m văzut că ea este alimentată de un strat şi mai subtil: principiile, idealurile, spiritualitatea. Apoi s-a dovedit că există un strat şi mai profund: etica şi moralitatea. O societate evoluată are la baza eticii şi a moralităţii ideile religioase. însă divinizarea eticii şi moralităţii religioase şi umane duce la distrugerea treptată a sufletului nostru şi al urmaşilor noştri. De aceea nu trebuie să uităm niciodată că iubirea este mai presus de toate.

Amintiţi-vă următorul episod biblic. O tânără femeie a fost dovedită vinovată de adulter. Legile morale ale acelei epoci prevedeau pentru aceasta pedeapsa cu moartea: uciderea cu pietre. S-a adunat o gloată, care voia să aducă la îndeplinire sentinţa. Era însă în pregătire un omor şi mai îngrozitor. Aceşti oameni ucideau în sufletul lor iubirea, fiindcă nu vedeau în această femeie Divinul. Ei o vedeau doar pe criminala care trebuia dispreţuită şi condamnată. De unde apăruse posibilitatea de a o dispreţui? Ei considerau că ea nu are absolut deloc dreptate, iar ei au absolută dreptate. Numai iubirea poate fi absolută şi deplină. Umanul n-a fost şi nu va fi nicicând absolut, stabil, perfect. Când de acest grup s-a apropiat Isus Hristos, el o salva nu numai pe nefericita femeie, c' Şi sufletele acestor oameni. Siguranţa sută la sută că ai e, - tocmai aceasta este divinizarea conştiinţei, eticii şi

1jj!jţţii- Atunci când Hristos a propus să arunce piatra cel rară de păcat, toţi au simţit caracterul relativ al dreptăţii lor Zdruncinând omenescul, Hristos i-a ajutat pe toţi să simtă Divinul din sufletele lor. Pot condamna pe cineva atunci când sunt sigur că am absolută dreptate. Prin urmare, condamnarea emoţională interioară a unei alte persoane, incapacitatea de a o ierta duce la creşterea dependenţei de conştiinţă, dorinţe şj viaţă şi duce la destrămarea lor ulterioară.

— Dumneavoastră nu vă puteţi ierta soacra, pentru că sunteţi sigură că ea nu are dreptate, iar dumneavoastră aveţi i-am spus eu doamnei. Siguranţa v-o extrageţi din logica umană. Dacă un om încalcă normele general umane, el este pasibil de pedeapsă, dar nu de dispreţ şi de blamare. Dacă pedeapsa este, pentru noi, mai importantă decât iubirea, ne transformăm noi înşine în criminali, mai întâi în faţa lui Dumnezeu, apoi şi în faţa oamenilor.

O mai privesc o dată pe doamnă. întrucât etica şi moralitatea sunt produse ale societăţii, societatea trebuie să aplice pedepse pentru încălcări prin intermediul aparatului judiciar. Pentru noi, supărarea înseamnă, într-un fel, sete de răzbunare, dorinţa de a restabili echitatea supremă. însă, în afară de morala umană, mai există şi morala Divină. De judecata lui Dumnezeu nu te poţi ascunde. Nu luaţi asupra dumneavoastră rolul judecătorului suprem. Este periculos. Noi avem dreptul să ne apărăm numai în exterior. în interior, noi ne apărăm nu de

oameni, ci de Dumnezeu şi, atunci, ura şi supărările noastre se îndreaptă nu spre oameni, ci spre Dumnezeu.

Cad pe gânduri şi îi mai examinez o dată câmpul. — Şi încă ceva, îi zic, atitudinea dumneavoastră incorectă faţă de lume începe să distrugă structurile subtile şi poate duce i minarea ulterioară a sănătăţii şi a destinului. Organismul . mneavoastră este deja format, de aceea distrugerea nu vă ameninţă pe dumneavoastră în primul rând, ci pe copilul dumneavoastră. Cu cât mai multe necazuri aveţi în legătură cu copiii dumneavoastră, cu atât mai înalt este nivelul purificării căreia îi sunteţi supusă, dându-vi-se umilirea fericirii umane prin intermediul altor oameni. Aveţi doar două opţiuni. Prima: iertaţi persoana care v-a nedreptăţit, înţelegând că aceasta nu poartă nici o vină, înţelegând că, prin intermediul ei, vi s-a oferit posibilitatea de a-i salva viaţa copilului dumneavoastră. A doua: n-o iertaţi, apoi priviţi cum copilul dumneavoastră suferă din cauza bolilor.

Ea pleacă să lucreze la propria sa armonizare.

îmi aduc aminte cum a venit la mine la consultaţie o doamnă care, de asemenea, nu ajungea la nici un rezultat, oricât s-ar fi străduit.

— Nu înţeleg de ce, i-am zis, dar, în ceea ce vă priveşte, schimbările sunt egale cu zero.

Ea s-a indispus şi a început să-mi demonstreze cu stăruinţă că ea depune eforturi spre a se schimba în mai bine.

— L-am citit şi pe autorul acesta, îşi îndoia ea degetele, şi pe acesta, şi cărţile dumneavoastră le-am citit, am recurs şi la această metodă de tratament, şi Ia aceasta. Atunci de ce oare nu mi-a reuşit nimic?

Imaginaţi-vă că aveţi în faţă nouă uşi deschise şi vreţi să intraţi pe toate simultan. Aşa veţi şi rămâne, în cameră, i-am sPus. Ca să mergi spre Dumnezeu, trebuie să uiţi de toate şi să te detaşezi de toate. Dumneavoastră însă nu vă gândiţi la nimic altceva decât la metode, remedii, etc.

Atunci când ea a înţeles despre ce este vorba, lucrurile au început, într-adevăr, să se amelioreze. De multe ori am văzut cum oamenii se roagă maşinal, cerând ceva, şi nimic nu se schimbă. Apoi însă, la un moment dat, ei simt şi înţeleg că nu trebuie să-i priveşti pe alţii cu superioritate, că nu se poate să te dispreţuieşti şi să gândeşti urât despre tine. Atunci totul se

schimbă. Dacă ai înţeles că nu trebuie să te dai cu capul de pereţi, că lucrul acesta e lipsit de rost, n-ai să-1 mai faci.

în sinea mea, eu mă oprisem la următoarea formulă: înţelegerea este mai presus de rugăciune. Abia nu demult mi-am dat seama că tocmai rugăciunea este cea care, educându-ne sentimentele, duce la înţelegere.

După o vreme, pacienta mea a revenit şi am văzut îndată că a reuşit să-şi învingă supărarea.

— Nu mai văd nici o ameninţare pentru viaţa copilului, i-am spus, cu alte cuvinte, aţi reuşit să vă puneţi la punct. Dar, dacă doriţi nu numai să-i protejaţi sănătatea fiului, ci şi să-i oferiţi posibilitatea să dobândească fericirea omenească, trans formările din persoana dumneavoastră trebuie să fie mai profunde şi mai stabile. Profunzimea transformării eu-l\ii dumneavoastră uman depinde de măsura în care vă veţi detaşa de el. Detaşarea de eu-l uman se poate produce atunci când simţi tot mai mult realitatea Divinului. Ca să-ţi simţi eu-l Divin, trebuie să dispară cea mai mică urmă de agresivitate faţă de el, adică faţă de iubire. Cea mai periculoasă agresiune împotriva lui Dumnezeu se produce prin nemulţumirea de sine, dispreţul de sine, lipsa încrederii în sine, neînţelegerea faptului că eu-l nostru superior este parte din Divin. De aceea, parcursul vieţii, trebuie să ne rugăm pentru iertarea âhnirii, a lipsei dorinţei de viaţă, a nemulţumirii de sine şi de propriul destin.

Eu-l nostru uman trebuie tratat ca un copil, trebuie iubit, oricâte defecte ar avea, trebuie educat şi ajutat să se dezvolte. Dacă părintele îndeplineşte toate capriciile copilului şi începe să depindă de acesta, copilul se transformă într-un tiran şi poate muri. De aceea, atunci când devenim dependenţi de sentimentele, scopurile, conştiinţa noastră, eu-l nostru uman, de asemenea, se îmbolnăveşte şi începe să se dezintegreze. Din acest motiv, în fiecare zi trebuie să educăm în noi năzuinţa spre iubire şi sentimentele, gândurile şi comportamentul nostru.

După expresia feţei femeii, după aura ei văd că acum ea se poate ajuta şi pe sine, şi pe fiul său. Ne putem lua rămas bun.
Stau în biroul meu şi privesc îngândurat prin geam. Mai înainte, eu socoteam, în conformitate cu tradiţia clasică indiană, că boala este o răsplată pentru păcatele din trecut. Reiese atunci că infirmul, omul grav bolnav a fost în trecut un criminal şi, drept urmare, în loc de compasiune, încercăm un sentiment de

ostilitate faţă de el. Deoarece simţeam că un asemenea mod de tratare a problemei este incorect, eu avansam tot mai departe pe calea înţelegerii adevăratelor cauze ale bolii. La început, orice eşec se transforma pentru mine într-o etapă de pregătire pentru o situaţie viitoare, căci orice pierdere este un avans pentru o achiziţie viitoare. Suntem sortiţi la sporirea, cu fiecare viaţă, a proporţiilor valorilor umane. Chiar dacă o civilizaţie dispare, dezvoltarea ei continuă, dar deja în alte locuri. Tot ce a purces din Dumnezeu se va întoarce în Dumnezeu. Atunci când sufletul nostru presimte dobândirea unei mai mari fericiri în viitor, el se pregăteşte de aceasta prin pierderi, boli şi nenorociri. Toate aceste pierderi sunt, de fapt, detaşări de scurtă durată de eu-\ uman, în vederea dobândirii unei porţii mai mari de iubire. Cu cât este mai multă iubire, cu atât mai puţine sunt pierderile şi nenorocirile. Cu cât mai activ ne pregătim de evenimentele viitoare, umplându-ne sufletul cu iubire, cu atât mai mult ni se echilibrează destinul.

Am făcut odată în Finlanda o observaţie interesantă. După o prelegere nu prea lungă, ţinută pentru cei care se interesau de cărţile mele, s-a ridicat în picioare o doamnă şi m-a întrebat:

— In ce măsură este dăunător computerul pentru fiul meu? Pur şi simplu, nu se poate desprinde de el, ca de un narcotic.

— Computerul dezvoltă conştiinţa omului, am răspuns eu, şi, dacă nu sunteţi ataşată de temeiurile conştiinţei, cum ar fi etica, moralitatea, voinţa, principiile, scopurile, relaţia copilului dumneavoastră cu computerul nu va fi periculoasă.

— Spuneţi-mi, de ce persoanele care lucrează cu compu terul au dureri în zona pieptului? - a întrebat doamna.

— Fiindcă din axarea pe conştiinţă rezultă trufia. în ultimul timp, trufia este blocată prin scăderea generală a imunităţii- Centrul imunitar se află, la nivelul câmpului, în zona pieptului. Deformarea structurilor câmpului în apropierea corpului provoacă mai întâi durerea fizică a corpului însuşi şi, abia mai apoi, pătrunzând mai adânc, poate duce la diverse boli, de pildă, slăbirea vederii, a memoriei, diminuarea aptitudinii01" etc. Şi ce se poate face?

__în primul rând, să vă puneţi dumneavoastră în ordine şi, Drin intermediul dumneavoastră, să vă ajutaţi fiul. Mi-a venit în cap un gând interesant. Am să diagnostichez acum gradul de nocivitate al jocurilor la calculator pentru fiul dumneavoastră în

două momente diferite: azi dimineaţă, adică înainte de prelegere, şi în clipa de faţă. întrucât asprimea şi ostilitatea dumneavoastră faţă de cei apropiaţi s-au diminuat în mod considerabil, se poate presupune că şi dependenţa fiului dumneavoastră faţă de conştiinţă a scăzut. Prin urmare, pericolul legat de jocurile la calculator, de asemenea, poate fi mai mic. Aşadar, azi dimineaţă gradul de nocivitate era de aproximativ 300 de unităţi, dar ceea ce depăşeşte cota de 70 de unităţi este deja periculos. în clipa de faţă sunt doar vreo 10 unităţi. Prin urmare, principala problemă o constituie nu computerul, ci starea persoanei care lucrează cu el. Realitatea virtuală, cu care ne permit computerele să lucrăm în prezent, poate accelera procesele de instruire şi de dezvoltare a aptitudinilor de zeci şi mii de ori. Noi toţi însă suferim de pe urma deficitului de iubire. Pur şi simplu, nu suntem pregătiţi pentru acele posibilităţi care sunt din ce în ce mai aproape de noi. Poate începe prăbuşirea sistemului imunitar la scara întregii omeniri, a sistemului imunitar al spiritului nostru, al sufletului nostru. Iar, atunci când sufletul o ia razna, nu mai este vorba de boală - aceasta este pieirea. Pentru a se schimba, sufletul are nevoie de mai multă iubire decât spiritul şi corpul. Aşa cum a spus un preot: „A rămas mult mai puţin timp decât credem noi". Aşa că este mai bine să începem să lucrăm la armonizarea noastră chiar acum, din acest moment.

Privesc prin geam verdeaţa de august a verii. Boala înseamnă pregătire pentru viitor. Şi trecutul însă are aici rolul său. Dacă, prin purtarea dumneavoastră din trecut, nu v-ati pregătit într-o măsură suficientă sau dacă fericirea viitoare este prea mare, pregătirea noastră este efectuată prin mijloace mai aspre. Apropo, mai înainte eu consideram bătrâneţea drept uzură a organismului. Acum însă am înţeles că bătrâneţea înseamnă pregătire pentru o viaţă nouă. Prin urmare, dacă vrem să învingem bătrâneţea, trebuie să ne pregătim nu fiind constrânşi, ci de bunăvoie. Odată o doamnă mi-a spus:

— încep să mă supăr şi, imediat, încep să îmbătrânesc cu rapiditate. Nici nu-mi imaginam măcar cât de legate între ele sunt toate acestea.

Cu cât trăim o viaţă mai îndelungată, cu atât mai adânc ne cufundăm în conştiinţă.

Există aici un aspect caracteristic. O
cunoştinţă de-a mea zice:

— Pot ierta orice, afară de trădare. Oricât m-aş strădui, nu sunt în stare să-mi înlătur dispreţul faţă de lichele şi nemernici

— Imaginează-ţi, i-am spus, un om bolnav fizic, un infiri îl vei dispreţui?

El a ridicat din umeri a nedumerire:

— Bineînţeles că nu.

— Iar acum imaginează-ţi un om nătâng, incapabil, lipsit de principii. îl vei dispreţui?

— Trebuie să mă mai gândesc, a răspuns el domol.

— Şi e vorba doar de un om cu spiritul bolnav, am zis eu. Există şi oameni cu sufletul bolnav. Lichelele, nemernicii,. Ei bine, e mult mai bine să ai un corp infirm decât suflet infirm. Cel bolnav fizic vrea să fie sănătos. Cel 'tâng Şi ''PS'1 c'e Pr'nc'P" vrea să fie deştept şi principial. Trădătorii, nemernicii şi ucigaşii vor să fie blânzi şi afectuoşi. par este mai greu să schimbi sufletul decât corpul şi, cu cât depindem mai mult de fericirea umană, cu atât mai greu se desfăşoară procesele de schimbare.

Mă întorc cu gândul la problemele mele. Credeam că zguduirile mele de vreun an încoace, atât în ceea ce priveşte starea fizică, cât şi pe plan moral, sunt semne ale apropierii bătrâneţii, consecinţe ale suprasolicitărilor şi ale marilor greşeli din trecut. Dar, nu demult, când i-am cercetat serios pe copiii şi pe nepoţii mei, am înţeles că nu este vorba de trecut ci de viitor, căci sufletele viitorilor mei nepoţi se aflau într-o stare cu totul deplorabilă. Afară de asta, va trebui să mai fac destul de multe în viitor şi, probabil, lucrul cel mai important este că, în apropierea Divinului, umanul nu se linişteşte şi nu se retrage, ci se revoltă, se împotriveşte şi doare. Ceea ce, anterior, părea o bagatelă nevinovată devine o ameninţare şi un pericol pentru viaţă. Mai înainte îmi aminteam mereu zicala: „Trăieşte ca în sânul lui Dumnezeu". S-a dovedit că dobândirea eu-\\x\ Divin este un proces foarte chinuitor şi poate duce la moarte, dacă eşti nepregătit.

Am urmărit ce schimbări interesante se petrec în starea ta, atunci când începi să-ţi simţi eu-\ Divin. Mai întâi încep să se estompeze formele şi să-şi piardă importanţa dimensiunile apartamentului în care locuieşti, încetează să te mai preocupe

vilele şi maşinile. Toate acestea devin, la început, ca de jucărie, apoi semitransparente. Pe urmă îşi pierd importanţa toate planurile şi scopurile. Nu ţi se pare important dacă ţi se vor împlini dorinţele sau nu, important e ceea ce ţi se întâmplă acum în suflet. Şi, atunci când, în interiorul tău, începe să dispară importanţa sentimentelor şi a dorinţelor, începe parcă să apară o lumină, ce se intensifică. Şi, pe măsură ce se micşorează dependenţa de lumea înconjurătoare, lumea încetează să-ţi mai pară brutală şi crudă. Ea devine tot mai gingaşă şi mai lipsită de apărare. Deocamdată însă, pentru mine, lumea aceasta este totuşi mai reală decât eu-\ meu Divin. Deocamdată, eu mă pot afla doar în una dintre cele două stări: fie ruperea deplină de lume, fie cufundarea în ea şi sporirea dependenţei. Unor pacienţi lucrul acesta le reuşeşte mai bine, adică ei sunt în stare să păstreze o anumită perioadă percepţia ew-lui Divin ca pe singura realitate. Atunci se şi întâmplă acele lucruri pe care medicina le numeşte miracole. Eu însă, deocamdată, încerc să-i ajut pe alţii, găsind cu greu legităţile tranziţiei de la uman la Divin.
Şi iată că, a câta oară deja, sunt întrebat: „Cum poate fi simţită iubirea Divină? Ce trebuie să faci ca iubirea omenească să nu ducă la tragedii?" încerc să explic:

— Cu cât sunteţi mai legat de lumea înconjurătoare prin sentimentele şi conştiinţa dumneavoastră, cu atât o mai mare tortură pentru dumneavoastră va fi sentimentul iubirii. Atunci când încercaţi să acumulaţi bunuri, Ie luaţi în mâinile dumneavoastră, dependenţa creşte. Când oferiţi, dependenţa scade. Dacă exersaţi în fiecare zi oferirea iubirii şi a căldurii sufleteşti şi aveţi grijă de alţii, dependenţa interioară de valorile umane scade.

Dacă puteţi ajuta o persoană apropiată în detrimentul dumneavoastră, fără a aştepta mai apoi o răsplată şi având drept motivaţie doar sentimentul iubirii şi dorinţa de a-l pune în valoare, atunci iubirea pe care aţi dobândit-o vă face fericit. Omul calculat şi lacom este întotdeauna nefericit în dragoste. Prin urmare, în măsura în care îi învăţăm pe copiii noştri să ofere, le educăm altruismul, capacitatea şi dorinţa de a avea grijă de alţii, noi îi pregătim să simtă iubirea Divină, care nu depinde de nimic şi doar oferă.

— Şi totuşi, întreabă doamna, de ce sunt atât de periculoase computerele?
în prezent, omenirea se contopeşte într-o singură inteli genţă colectivă, răspund eu, internetul, poşta electronică, radioul, televiziunea, cunoaşterea limbilor străine - toate acestea fac să apară noi forme de conştiinţă colectivă. Fără societate, omul n-ar fi putut exista. întrucât acum ia naştere o societate absolut nouă, peste 20-30 de ani este de aşteptat apariţia unor oameni de un tip absolut nou. Dacă omul trebuie să primească în viitor o sumă imensă de bani, pregătirea pentru aceasta începe în planul subtil din timp. Dar, dacă în prezent banii înseamnă prea mult pentru acest om şi, chiar din cauza unei sume neînsemnate, el începe să dea dovadă de frică, invidie, ură şi regret, o sumă mare îl va ucide. El poate să moară chiar înainte de a-i primi sau, în cel mai bun caz, nu-i va primi sau îi va pierde. Acelaşi lucru este valabil şi în ceea ce priveşte valorile spirituale. Dacă o persoană cu un grad sPorit al trufiei este înzestrată cu mari aptitudini, ea se va 'rnbolnăvi şi va muri, fără să-şi dea seama că ceea ce considera drept fericire se transformă pentru ea în moarte. Până să avem parte de fericire umană şi stabilitate, avem mai întâi parte de zdruncinarea şi distrugerea lor. în măsura în care, în decursul vieţii noastre, am visat la fericirea umană ca la stabilitate protecţie, invulnerabilitate, noi nu putem face faţă pregătirii pentru fericirea viitoare. Cu cât simţim mai real eu-\ Divin, care este absolut imprevizibil, haotic, cu atât mai puţin depindem de formă, scopuri şi dorinţe şi, atunci, ne asemănăm nu cu un bătrân care şchioapătă la deal, ci cu un copil care aleargă cu bucurie pe o potecă de munte, iar dobândirea fericirii omeneşti nu duce la tragedie, ci la armonie.

Acum trebuie să intre în biroul meu următorul pacient. îmi amintesc de problemele mele. Mi se pare că am înţeles de unde îmi vine iritarea în timpul şedinţelor. Eu vreau foarte mult să-i ajut pe oameni şi îmi propun ca scop să vindec pe oricine. Dar în timpul consultaţiilor are loc o puternică accelerare. Eu încep să mă cramponez de viaţă, de dorinţe, de scopuri şi, ajutându-i pe pacienţi, încep să-mi dăunez mie. Se produce o creştere a dependenţei de punctele esenţiale ale fericirii omeneşti. Prin urmare, pentru a-mi salva viaţa, trebuie să uit în timpul consultaţiilor de tot ce este uman.

Am un amic medic. L-am întâlnit nu demult şi am văzut cu uimire că situaţia lui se apropie de indicele mortal. Şi doar mi-a citit toate cărţile şi a depus efort pentru a se armoniza! Din cine ştie ce motive a sporit brusc axarea pe conştiinţă: etică, moralitate, voinţă, scopuri. Trebuia descoperit factorul care a generat această situaţie. Totul s-a dovedit a fi foarte simplu. El folosea diverse metode de tratare a pacienţilor, începuse să aibă succes şi i-a sporit brusc concentrarea asupra scopurilor şi a dorinţelor.

__. în decursul tratamentului nu se poate să-i doreşti sănă tate pacientului, i-am spus, nu se poate să-ţi propui ca scop vindecarea lui. Nu tu eşti cel care decide, decizia vine de sus. Trebuie să te concentrezi nu asupra scopurilor şi a dorinţelor, ci asupra iubirii din suflet. Atunci, ajutându-i pe alţii, nu te vei ucide pe tine.

îmi amintesc de o situaţie despre care mi-a povestit o vindecătoare:

— Metoda mea de vindecare cuprinde şi rugăciunea, şi ierburile, şi conversaţiile cu pacienţii. La pacientele mele care aveau chisturi ovariene, chisturile se resorbeau în câteva zile. Primeam pacienţi într-o încăpere micuţă şi veneau foarte mulţi. Am hotărât să trec Ia alt nivel. Am beneficiat de spri jinul unor sponsori şi am căpătat un cabinet mare, spaţios. Am absolvit la Moscova cursurile superioare pentru vindecători. Am obţinut toate certificatele posibile şi acum stau cu diplomele într-un cabinet luxos, dar oamenii nu vin. Ceva s-a pierdut. Chiar dacă ştiu că pot să vindec la fel de bine ca înainte.

Dumneavoastră înşivă, în subconştient, vă alungaţi pacienţii, i-am zis, ca să vă salvaţi viaţa. Pentru dumnea voastră, principiul omenesc îl acoperă pe cel Divin. Cu cât aveţi mai mulţi bani, faimă şi diplome, cu cât mai stabilă şi mai confortabilă este viaţa dumneavoastră, cu atât mai intens trebuie să lucraţi pentru a depăşi fericirea omenească şi a vă concentra asupra Divinului din dumneavoastră. Mulţi vindecători îşi folosesc darul primit de la natură şi, pentru a-şi Păstra capacităţile, aleg pentru sine, în subconştient, o cale plină de privaţiuni şi de pierderi, renunţând la mari porţiuni de fericire omenească. Uneori îţi este oferită de sus posibilitatea de a te desprinde de importanţa umanului. Atunci vindecătorul

se îmbolnăveşte sau poate muri. Foarte mult depinde de modul în care va trece el prin această purificare.

La mine la consultaţie a venit o vindecătoare, care mi-a spus povestea ei:

— Trebuia să plecăm din Kazahstan în Germania şi, cu două zile înainte de aceasta, în casa noastră au pătruns noaptea nişte tineri jefuitori, ne-au ameninţat cu un pistol şi au cerut să le dăm toate lucrurile de preţ. Simţeam că vor să ne ucidă, ca să nu rămână martori, şi am început să mă rog: „Doamne, dacă ei ne vor ucide acum, îşi vor pierde sufletele. Doamne, salvează-le sufletele, nu lăsa să se verse sânge!" Şi ceva s-a întâmplat, ei au plecat.

Ei bine, ei au fost reţinuţi în aceeaşi zi şi s-a aflat că ei au tras cu pistolul în noi de patru ori şi de toate cele patru ori arma n-a luat foc. Apoi m-am stabilit în Germania, lucrez acolo ca soră de caritate şi îi tratez pe oameni ca vindecătoare. „Celui care, în clipa morţii, se gândeşte numai la iubire i se poate elibera diploma de vindecător, m-am gândit eu. Atât că nu se ştie dacă are nevoie de aşa ceva".

Mi-am amintit istoria altei doamne.

— Lucram ca asistentă a unuia dintre cei mai renumiţi medici din Uniunea Sovietică. Cu timpul am început să văd ce şi unde îi doare pe oameni şi să simt ce medicament trebuie prescris. Profesorul lăsa chiar în foile de observaţie clinică ale bolnavilor loc pentru avizul meu, eu am început să-i tratez pe

oameni ca vindecătoare şi obţineam rezultate strălucite. Soacra mea practica magia ţărănească. Descânta, făcea farmece etc, apoi a început să manifeste simptome de nebunie, a prins a alerga pe străzi cu mintea rătăcită. Am hotărât s-o vindec şi am vindecat-o. Peste câtva timp însă a început brusc să-mi slăbească memoria, nu ţineam minte nici numărul meu de telefon, iar soţul şi fiica mea au început să se confrunte cu probleme de sănătate psihică şi fizică. Atunci am pus capăt activităţii de vindecător. Nu mai practic nici măcar presu-punctura, deşi, atunci când în oraşul nostru au venit în vizită câţiva specialişti din Orient, ei m-au rugat chiar să continuu să mă ocup cu aceasta.

— Cu cât este mai înalt nivelul vindecătorului, am spus eu, cu atât sunt mai periculoase pentru el greşelile lui, precum şi defectele caracterului şi ale concepţiei sale despre lume. începeţi cu concepţia despre lume şi cu caracterul dumnea- voastră. V-aţi împovărat în aşa măsură euA dumneavoastră uman, încât, pentru a învinge forţa lui de atracţie, aveţi nevoie de mult mai multă năzuinţă spre Divin decât orice altă persoană. Mai întâi revedeţi-vă viaţa şi rugaţi-vă pentru iertarea celei mai mici nemulţumiri de sine şi de destinul dumneavoastră. Orice supărare din partea soţului, orice neplăcere scoasă în cale de destin reprezintă o posibilitate de a vă detaşa de uman, de a simţi mai intens Divinul, cu alte cuvinte, înlăturaţi de la început cele mai mici pretenţii faţă de Părinţi, faţă de soţ, faţă de sine, faţă de copii. Iertaţi întreaga lume şi iertaţi-vă pe dumneavoastră înşivă. Lăsaţi să se stingă toate regretele în legătură cu trecutul, teama de viitor şi nemulţumirea faţă de prezent. Opriţi cu totul logica omenească pentru un timp. Nu vă gândiţi, nu faceţi aprecieri, nu visaţi.

— Spuneţi-mi, ce este mai bine, să-ţi aminteşti necazurj|e din trecut sau să ţi le imaginezi în viitor şi să le străbaţi păstrând iubirea?

— Pentru a-ţi învinge şi a-ţi educa un sentiment, este necesar ca acesta să ia amploare şi să fie activ, am spus eu Dacă vă rugaţi, pur şi simplu, ca supărările pe oameni şi divinizarea umanului să plece din sufletul dumneavoastră, efectul poate fi minimal, dar efortul e foarte mare. Senti mentele sunt ascunse, nu funcţionează. Dacă vă imaginaţi

supărări şi pierderi posibile şi vă rugaţi pentru păstrarea iubirii, va fi ceva mai bine. Dar sentimentele reacţionează puţin la situaţiile imaginare. Atunci însă când vă amintiţi evenimente reale din trecut şi le parcurgeţi de zeci şi sute de ori, detaşându-vă de uman şi avântându-vă spre Divin, schimbările reale pot începe destul de repede. Există însă încă un remediu, mult mai eficient: să lucrezi cu sentimentele în momentul izbucnirii lor. în clipa în care aţi fost ofensat, trădat, în clipa în care aţi pierdut ceva. In acest moment, concentrarea asupra păstrării şi sporirii iubirii, detaşarea de uman şi avântarea spre Divin vă pot transforma în câteva zile.

— Ce v-ar mai putea ajuta în efortul de armonizare a propriei persoane, continuu eu. Trădarea, ofensa, umilinţa. Toate acestea înseamnă pierderea temporară a fericirii omeneşti. Cu cât mai adânc suntem cufundaţi în ea, cu atât mai dureroasă pentru noi este pierderea ei. Care sunt lucrurile care ne leagă de viaţă? Respiraţia, hrana, plăcerea sexuală. Pe lângă acestea, conştiinţa noastră, adică voinţa, scopurile, plus dorinţele noastre. Se poate renunţa la plăcerile sexuale pe o durată îndelungată, şi atunci rugăciunea va deveni mai ficientă. Se poate renunţa la hrană pentru o vreme. Este mai ereu, dar eficienţa rugăciunii creşte. Să renunţi la respiraţie, chiar pentru un timp scurt, este dificil. în schimb, rugăciunea poate avea un efect de amploare în profunzime. De aceea, dacă posteşti câteva zile, apoi te rogi într-un regim de respiraţie minimală, poţi depăşi multe probleme. Nu demult, când eu însumi am început să mă confrunt cu probleme de sănătate, am încercat să descopăr ceea ce face ca rugăciunea să fie mai eficientă.

Conform datelor mele, pe care am să le mai verific, rezultă următoarele: trei luni pe an se produce o accelerare a tuturor proceselor la nivel subtil şi creşte responsabilitatea noastră pentru sentimentele, gândurile şi comportamentul nostru. Este vorba de prima jumătate a lui februarie, prima jumătate a lui aprilie, prima jumătate a lui august. Deosebit de importantă este prima jumătate a lunii aprilie. în această perioadă sunt recomandabile un efort maxim îndreptat spre propria armonizare şi o minimă orientare spre plăcerile omeneşti. Şase luni pe an, omul se poate cufunda în plăceri, iar o jumătate de an se poate detaşa de ele. Din cele şase luni de detaşare, trei luni sunt caracterizate printr-o detaşare profundă, mai radicală. Este

vorba de lunile februarie, aprilie şi august. Ianuarie, martie şi mai sunt luni cu un grad mediu de detaşare.

Cufundarea în plăceri se produce în lunile iunie, iulie, septembrie, octombrie, noiembrie şi decembrie. Afară de aceasta, fiecare om are regimul său, când el simte în ce direcţie este mai bine să meargă. Totuşi, în primul rând, trebuie puse în ordine concepţia despre lume şi sentimentele şi, atunci, toate celelalte vor merge mai uşor.

Mi-am amintit de această discuţie, în timp ce mă gândeam la problemele mele. Dacă examinezi orice situaţie complicată ca pe o posibilitate de a te învinge pe tine însuţi, ca pe 0 treaptă spre Divin, ca pe un prilej pentru o mai puternică năzuinţă spre iubire, atunci şi pierderile, şi achiziţiile reprezintă un mijloc de acumulare a iubirii Divine.

Se aude o bătaie la uşă şi intră o doamnă.

— Care sunt problemele dumneavoastră? - o întreb, după ce a luat loc. Voi confrunta ceea ce are să-mi povestească ea cu ceea ce am văzut dintr-o privire. Apoi vom căuta împreună o ieşire din situaţia creată.

La prima vedere, situaţia ei nu e prea strălucită. Primul copil ar putea să nu aibă urmaşi, al doilea copil ar putea muri. Deşi câmpul exterior al femeii însăşi e într-o stare destul de bună, concentrarea asupra aptitudinilor, conştiinţei şi vieţii depăşeşte de câteva ori cota mortală. Mai cu seamă asupra vieţii. Ciudat lucru, de unde i-ar putea veni o atât de puternică dependenţă? La un moment dat, ea a pus viaţa — a ei sau a altcuiva - mai presus de iubire.

Femeia începe să povestească despre sine.

— Fiul meu are probleme legate de capacitatea de procreare. în plus, mă chinuieşte teama permanentă pentru viaţa fiicei mele. Am impresia că există o legătură cu faptul că m-am ocupat cu vindecările.

Să facem următorul lucru, îi propun, am să examinez vieţile copiilor dumneavoastră şi am să menţionez perioadele în care se produceau agravări ale stării lor. Apoi le vom cu data la care aţi început să practicaţi vindecările. Examenul a arătat că modificările periculoase au început cu trei ani în urmă, dar o tendinţă negativă generală exista deja de opt ani.

.— Cu opt ani în urmă a început activitatea mea de vindecătoare, a zis doamna îngândurată, iar cu trei ani în urmă am început să-i tratez pe pacienţi după sistemul Reiki. Nu demult mi s-a propus să trec prima treaptă de iniţiere, dar eu am refuzat. înainte de a începe să practic sistemul Reiki, eu nu acceptam să-i tratez pe bolnavii de cancer şi de psoriazis. Acestea sunt boli karmice şi este mai bine să te ţii la distanţă de ele. Mi s-a spus însă că eu sunt doar un intermediar şi că vindecările nu se datorează energiei mele, şi atunci am prins a-i accepta pe toţi bolnavii.

— Păi, poţi spune orice, am zis eu; dacă de dumneavoastră n-ar depinde nimic, atunci oricine ar putea deveni maestru Reiki. Pur şi simplu, atunci când vă gândiţi că aceasta nu este energia dumneavoastră, vă este mai uşor să vă detaşaţi de scopuri, dorinţe, de eu-\ uman, iar lucrul acesta face ca energia dumneavoastră să fie mai pură.

De vindecat însă vindecaţi totuşi cu energia dumneavoastră, şi aici există doar două posibilităţi: vindecaţi ori cu ajutorul eu-\ u\ Divin, ori cu ajutorul <?«-lui uman.

Eu-\ Divin nici nu se maculează, nici nu se epuizează, dar tratamentul prin eu-\ Divin acţionează numai atunci când vindecătorul este pregătit să-l simtă în interiorul său. Dacă însă nu simţiţi eu-\ Divin şi vă apucaţi de vindecat bolnavii cu eu-l uman, începeţi rapid să-l epuizaţi, lipsind de energie şi iubire vieţile dumneavoastră viitoare şi pe urmaşii dumneavoastră.
Adevărata vindecare se produce astfel: mai întâi, pacientul îşj schimbă atitudinea faţă de lume şi faţă de sine şi renunţă pentru totdeauna la agresivitatea împotriva iubirii în sufletul său. Apoi, el învaţă să-şi păstreze iubirea, atunci când se năruie fericirea omenească şi se zguduie temeiurile ew-luj uman, adică viaţa, dorinţa, conştiinţa. Şi iată că, la a treia etapă, vindecătorul îl poate ajuta pe un astfel de om, fără a aduce vreun prejudiciu deosebit sieşi şi pacientului. De fapt, atunci când aţi început să vă ocupaţi de vindecări, s-ar putea să vă fi fost date situaţii care să vă ajute să simţiţi mai intens eu-l dumneavoastră Divin.

— Am primit un astfel de semn, a zis femeia. îndată ce am început să tratez ca vindecătoare, soţul meu a început să se poarte cu mine mult mai rău ca înainte, şi-a abandonat

serviciul. Eu nu înţelegeam că aceasta de fapt era purificarea mea şi mă supăram.

— Spuneţi-mi cum aţi început să vindecaţi, cu ajutorul mâinilor? - o întreb.

— După ce am făcut cursuri de bioenergeticâ, mi-au apărut în vis nişte entităţi şi mi-au spus că-i vor vindeca pe oameni prin intermediul meu. în timpul şedinţelor, eu nu făceam nimic, doar mă rugam şi urmăream cu detaşare ce fac ei în planul subtil. Rezultatele vindecării erau excelente. Doream să continuu, să mă perfecţionez în acest domeniu, de aceea, peste câţiva ani, am mers la o şcoală Reiki.

— Aţi început să vă perfecţionaţi latura umană şi aţi prins a uita de latura Divină.

Pentru un vindecător, esenţialul îl reprezintă nu tehnicile de vindecare variate, ci educarea sentimentelor sale, învingerea dependenţei de ele. în general însă vindecătorul este o persoană care ia multe asupra sa şi, pentru a rezista mai apoi acestei poveri, trebuie să facă mult mai multe ca să-şi salveze sufletul. Băgându-se de bunăvoie într-o situaţie dificilă, vindecătorul se apropie de momentul în care nu mai are nici o scăpare, dacă nu va simţi eu-\ său Divin mai real decât pe cel uman.

— Duceţi-vă să lucraţi la propria armonizare, mă adresez eu doamnei, peste o oră vom vedea ce perspective aveţi.

Femeia iese din cameră, închizând uşa în urma sa.

Mă gândesc la faptul că toţi ne apropiem de un anumit moment, când nu vom mai fi în stare să supravieţuim, dacă nu simţim eu-\ nostru Divin. „Toţi oamenii vor fi precum îngerii" - parcă aşa zice Biblia. Diavolul apare atunci când uităm de originea noastră Divină şi începem să considerăm drept valori supreme viaţa, dorinţele şi conştiinţa noastră. „Apropo, mă gândesc eu, trebuie să pun o căpăţână de usturoi pe computerul fiului meu". Usturoiul umileşte conştiinţa şi frânează creşterea trufiei, reducând astfel acţiunea nocivă a computerului.

Mă gândesc încă o dată cât este de important să înţelegi sensul vieţii. Când trecusem deja de douăzeci de ani şi spuneam că încă n-am înţeles care este sensul vieţii, cei din jur clătinau din cap cu compătimire.

— în general, căutarea sensului vieţii ar trebui să ia sfârşit pe la 18-19 ani, la tine însă procesul acesta trenează periculos.

— Cum vine asta: trenează periculos?
Timp de vreo douăzeci şi cinci de ani după aceasta am tot încercat să înţeleg pentru ce trăiesc, de aceea nu m-am ataşat de nici o formă a fericirii omeneşti şi ea nu mi-a barat calea spre Divin. Abia acum încep să înţeleg că orice fericire sau nefericire omenească nu este altceva decât încă un pas spre descoperirea în sine a Divinului.

Pacienta mea revine. Starea ei e mult mai bună, dar la copiii ei nu se observă practic nici o schimbare.

— Spuneţi-mi, întreabă ea, ce trebuie să fac pentru a micşora dependenţa copiilor mei de mine?

— Dacă se vor ruga şi vor tinde spre Divin, comporta mentul dumneavoastră incorect vă va afecta doar pe dumnea voastră. Dar, mai întâi, înlăturaţi ceea ce le-aţi dat până la concepere, în timpul sarcinii şi în copilărie. Atunci le va fi mai uşor să simtă şi să păstreze iubirea din suflet.

Mă uit încă o dată la câmpul femeii şi al urmaşilor ei.

— De fapt, după cât se pare, dumneavoastră aţi ajuns deja la limită. Este puţin probabil să-i ajutaţi în mod real pe copiii dumneavoastră şi pe viitorii nepoţi, fără o schimbare cardinală a propriei persoane. încercaţi să simţiţi că, din acest moment, tot ce veţi înfăptui în viaţa dumneavoastră şi spre ce veţi tinde va avea un singur sens: simţirea tot mai profundă a iubirii din suflet, descoperirea propriului eu Divin şi conştientizarea eu-lui Divin ca singura realitate.

## PERSONALITATEA ŞI INSTINCTELE

Ca să suprimi toate ataşările, trebuie să înlături dependenţa, să te eliberezi de ceea ce stă la baza fericirii omeneşti. Pentru aceasta trebuie să te ridici deasupra ew-lui uman. Această detaşare este posibilă atunci când punctul de sprijin este deplasat spre Divin. Pentru a ajunge la Divin, trebuie să treci printr-un proces dureros de desprindere a umanului, să înveţi să păstrezi iubirea când se clatină temeiurile ei. Pentru mine era limpede că omul reprezintă suma a trei componente: corpul, spiritul şi sufletul. Nu se putea să mai existe şi alte componente. „Dacă, în decurs de câteva luni, căutând cauzele bolii, nu voi da peste nimic nou, pot socoti că sistemul este definitiv şi ceea ce-mi rămâne este doar practica". Nu ştiam cât de naivă era convingerea mea că aş putea înţelege în totalitate lumea înconjurătoare. La începutul secolului XX,

fizicienii erau siguri că tabloul lumii va rămâne etern şi de neclintit. Apoi a apărut fizica cuantică, teoria relativităţii şi lumea a devenit fluctuantă şi imprevizibilă, rămânând, totodată, aparent stabilă.

Îndată ce mi-a apărut certitudinea că am înţeles totul, au început necazurile şi zguduirile. Situaţia era agravată de faptul că, dobândind o încredere absolută în mine, în sistemul meu nu catadicseam să am o atitudine mai serioasă faţă de pronosticurile mele. Şi mă convingeam de fiecare dată câ lumea este imprevizibilă, iar lucrul acesta se întâmpla, în primul rând, datorită eşecurilor mele în diagnosticare.

îmi amintesc de un caz. De obicei, atunci când diagnostichez câmpul unei persoane, un câmp luminos este semnul unei mari armonii interioare. Am văzut astfel de oameni.

Ei se distingeau printr-o sănătate de invidiat a corpului, sufletului şi destinului. Odată am diagnosticat câmpul unei femei şi am văzut în aura ei o pată lucitoare. Era viitorul ei copil. Apoi ea a rămas însărcinată, dar copilul s-a născut cu deficienţe fizice. Câmpurile multor infirmi luminează precum câmpurile celor mai armonioşi oameni. Prin boala corpului se purifică sufletul.

Fiind de la bun început umilit în latura lui umană, un infirm dispune de mari posibilităţi de aflare a Divinului. Reiese că am văzut straturile de suprafaţă ale sufletului. Dacă vederea mea ar fi avut cuprindere mai largă, aş fi putut vedea nu efectul, ci cauza. Cu alte cuvinte, puteam repeta oricât de mult: „Corpul, spiritul şi sufletul", dar, cât timp detaşarea mea de eu-\ uman era insuficientă, amploarea viziunii mele era limitată.

După vreo două luni, pe când diagnosticam problemele unei persoane, am dat peste o entitate dincolo de suflet. „Ciudat lucru, m-am gândit, oare poate fi ceva şi mai vast decât sufletul?" Trebuia să cercetez câteva zeci de situaţii în care apărea această entitate, apoi s-o cataloghez şi să-i găsesc un nume.

De data aceasta, totul s-a petrecut mult mai repede.

într-o bună zi am mers împreună cu prietenii la ţară. Acolo am hotărât să gătim un pilaf. Am umplut un ceaun cu came, legume şi orez. Era arşiţă şi în jurul ceaunului roiau nori de muşte atrase de mirosul cărnii. Fluturam furios o cârpă, încercând să Ie alung, dar nu folosea la nimic. Cu cât mai mult

depindem de lumea înconjurătoare, cu atât mai puţin vedem cauza unei situaţii nefavorabile şi ducem o luptă zadarnică împotriva efectului.

Ar fi trebuit să mă ocup de pregătirea cărnii mai departe de locul unde găteam pilaful, să strâng ambalajele şi gunoiul şi să curăţ totul cu apă. Eu însă m-am enervat alungând muştele care mă împiedicau la gătit şi încercând să le plesnesc. Apoi am văzut că o mulţime de muşte intraseră în pachetul în care până atunci se aflase carnea. Am închis pachetul şi l-am aruncat în foc. Lucru ciudat, de atâtea ori ucisesem muşte mai înainte şi nu încercam nici o senzaţie de disconfort. De această dată însă şi-a făcut apariţia un sentiment neplăcut. Peste un timp oarecare am simţit în corp o durere fizică pulsatilă. M-am examinat şi am văzut că le-am provocat mari daune copiilor, nepoţilor şi strănepoţilor. Cauza o constituia ataşarea de aceeaşi entitate enigmatică care se află dincolo de suflet. Cât timp programul nu fusese încă absorbit de subconştient, trebuia să-mi dau seama ce am făcut incorect. Cu cât mai profund înţelegi ce nu trebuie să faci, cu atât mai rapid se produce purificarea.

Prima jumătate de oră n-a adus nici un rezultat. Am înţele atunci că, atâta timp cât mai păstrez rămăşiţe de iritare şi Ur« împotriva muştelor, nu va surveni înţelegerea. După un timn m-am simţit mai bine, ceva însă mă mai stingherea. Ca să nu simţi ură faţă de un alt om, trebuie să te pui în locul lui şi sj simţi acele motive care îl fac să acţioneze. Când simţi că eşti una cu el, agresivitatea interioară dispare. Ce le punea în mişcare pe muşte atunci când roiau în jurul meu? Instinctul perpetuării vieţii, perpetuării speciei. Dacă am simţit ură şi iritare, înseamnă că ataşarea mea de acest instinct a crescut. La baza geloziei se află ataşarea de instinctul perpetuării vieţii şi speciei.

încercând cu această ocazie un sentiment de ură şi dorinţa de a nimici o fiinţă vie, eu făceam să sporească de multe ori sentimentul de gelozie la urmaşii mei şi îi lipseam de vitalitate. Până la acest moment, întregul sistem se rezuma numai la valorile umane. Dar omul este, în primul rând, un animal şi, în general, o fiinţă vie. Iar valorile oricărei fiinţe vii se reduc, cum am înţeles eu, doar la trei instincte. Primul este instinctul apariţiei şi menţinerii vieţii. De el se leagă cele două următoare.

Al doilea este instinctul perpetuării vieţii. El este legat de respiraţie, hrană, sex. El stă la baza familiei, a iubirii omeneşti şi a relaţiilor. Al treilea instinct este instinctul conducerii. Dacă al doilea este legat de creare, al treilea este legat de distrugere. El stă la baza voinţei, intelectului Ş1 aptitudinilor. în măsura în care omul, copleşit de toate trei instinctele, îşi păstrează iubirea faţă de Dumnezeu, în aceeaşi măsură, răzbătând prin animal şi uman, începe să iasă la iveală Divinul. Nu voi descrie acum în detaliu aceste investigaţii. Cred că nu e necesar. Mai apoi, cercetând noţiunea de „om", am fost nevoit să formulez noţiunea de „personalitate". Există "eu" ca personalitate care este formată din corpul meu fizic, cu toata complexitatea comportamentului său în spaţiu şi timp. Există personalitatea mea ca parte a societăţii în care trăiesc: naţională, religioasă, socială. Totodată, există personalitatea ca parte a întregii omeniri. Există personalitatea ca totalitate a civilizaţiilor din galaxia noastră, apoi din lumea noastră, din alte lumi etc. în cele din urmă, ajungem la Univers, care, la rândul său, este o personalitate.

Dacă îl educăm pe copil învăţându-1 să se limiteze la propriile lui interese, comunicarea lui informaţională se restrânge brusc şi dezvoltarea lui se încetineşte. Dacă nu ştie să modeleze lumea înconjurătoare şi n-o înţelege, copilul va simţi, din ce în ce mai des, frică, iritare, supărare şi ură. Atunci, ori survine o întrerupere în dezvoltarea lui şi o restrângere bruscă a intereselor, ori dezvoltarea Iui este însoţită de un mare număr de boli şi necazuri.

Dacă îl învăţăm pe copil să ţină cont în acţiunile sale de interesele altor oameni şi îi atragem atenţia la problemele de ordin general uman, el se conectează la câmpul informaţional al omenirii, iar posibilităţile lui de modelare a lumii încon-jurătoare cresc brusc. Etica şi moralitatea personală sunt destul de limitate. Morala socială este mult mai amplă. Morala general umană, în mod proporţional, este şi mai amplă. Dacă orientăm copilul mai mult spre moralitate decât spre aptitudini, proporţiile personalităţii lui cresc brusc şi el poate realiza multe în viaţă. Dacă însă vom uita că iubirea faţă de Dumnezeu este mai presus de orice personalitate şi orice moralitate, poate avea loc o creştere a dependenţei de acestea şi, ulterior, dezintegrarea lor.

în general, dependenţa omului se realizează prin divinizarea valorilor personale sau sociale, de aceea ridicarea deasupra lor duce, prin contactul cu nivelurile superioare, la armonie. Iar orientarea spre Dumnezeu permite păstrarea acestei armonii.

Eu am descoperit un remediu excelent pentru a-ţi pune în ordine propria persoană. Dacă stai noaptea o oră culcat pe spate şi priveşti cerul înstelat, are loc o purificare rapidă a sufletului. Apoi poţi începe să te rogi.

După aceste investigaţii, explicaţiile pe care le dădeam pacienţilor cu privire la esenţa evenimentelor erau deja întrucâtva diferite de cele anterioare.

Ce înseamnă pentru noi fericirea omenească? Stabilitate şi siguranţă. Banii ne oferă posibilitatea să mâncăm, să avem o locuinţă şi noi ne fixăm pe ei punctul de sprijin. începem să ne închinăm banilor, îi transformăm, ca sursă de siguranţă şi stabilitate, într-un scop. Deodată, banii dispar, iar noi înţelegem că acesta este un punct de sprijin prea şubred şi observăm că banii vin atunci când ai aptitudini. Dacă vei avea minte şi aptitudini, vei avea bani. Atunci începem să acumulăm şi să dezvoltăm, în primul rând, aptitudinile şi intelectul. Dacă banii ne pot fi luaţi, aptitudinile noastre rămân mereu cu noi. Deodată însă treburile noastre se fac praf şi pulbere, suferim eşecuri, suntem înşelaţi şi ne dăm seama că nici acestea nu sunt veşnice. Atunci ne avântăm intuitiv spre lucrurile care stau la baza aptitudinilor. Acestea sunt spiritualitatea, nobleţea, visurile, speranţele, idealurile. Apoi are loc prăbuşirea idealurilor şi a speranţelor. Atunci deplasăm punctul nostru de sprijin şi mai adânc. Sensul vieţii noastre îl constituie deja etica, moralitatea, iubirea de oameni ca supremă componentă a eu-\ui nostru uman. Apoi eu-l nostru uman este umilit, iar noi încercăm să găsim un ultim punct de sprijin în componentele superioare ale personalităţii noastre: cea socială, cea general umană etc. Dorinţa de a salva omenirea, de a-i ajuta pe toţi oamenii de pe pământ înseamnă conectarea personalităţii la nivelul omenirii. Şi iată că eu-l uman este umilit sub toate aspectele sale. In acest moment survine fie o explozie de agresivitate ca ultimă tentativă de apărare, urmată de dezintegrare, fie trecerea de la eu-l uman la eu-\ Divin. Această trecere reprezintă procesul cel mai dificil şi mai dureros. Noi simţim eu-\ nostru Divin nu atunci când pierdem banii sau suferim eşecuri, ci atunci când ne

păstrăm iubirea în condiţiile înjosirii celor mai sfinte şi mai fundamentale valori umane. Şi, cu cât este mai dezvoltat principalul nostru instinct, cel al transformării umanului în Divin, cu atât ne este mai uşor să învingem instinctele omeneşti.

## ÎNCHEIERE

Acum, când dictez aceste rânduri, mi se pare că încep să dibui acel element nou fără de care nu voi putea soluţiona problema dependenţei de sentimente. Cărţile mele anterioare tratau tema învingerii dependenţei de valorile materiale şi spirituale. Corpul este legat de materie. Spiritul este legat de spaţiu. Sufletul, adică sentimentele, se leagă de timp. Dependenţa mea de sentimente şi incapacitatea de a depăşi inerţia emoţiilor agresive arată că dependenţa mea de timp era foarte sporită. Cu câţiva ani în urmă, eu am suspendat experimentele asupra timpului, fiindcă am simţit că este un lucru periculos. Acum însă învingerea dependenţei de timp devine o condiţie a supravieţuirii mele. Aşadar, deocamdată, eu nu sunt în stare să accept destabilizarea valorilor umane legate de timp. O dată ce sunt dependent de timp, rezultă că am multe pretenţii faţă de el şi, cât timp nu le voi înlătura, această dependenţă nu se va diminua. Ne uităm deci care este prima: este regretul pentru trecut. Dorinţa repetată de a muri din cauza neacceptării evenimentelor întâmplate în trecut. Am înţeles de ce, mai înainte, nu-mi puteam învinge irascibilitatea. La mijloc nu e nimic altceva decât neacceptarea intransigentă a evenimentelor întâmplate.

Ca să vezi, nici nu-mi imaginasem măcar că „om irascibil" şi „om care regretă trecutul" înseamnă acelaşi lucru şi că, în felul acesta, te poţi ataşa de eu-\ uman mult mai strâns decât concentrându-te asupra spiritualului şi a materialului. Mai departe, nemulţumirea faţă de prezent, faţă de situaţia în care te afli înseamnă, în acelaşi timp, nemulţumire faţă de trecut şi faţă de viitor. Şi aşa ceva am avut, destul de mult. Pe urmă, teama de viitor, dispreţul faţă de cei care mi-au distrus planurile de viitor şi idealurile duc, de asemenea, la creşterea dependenţei de timp. Mai înainte nu puteam înţelege de ce tema viitorului, care apărea sub formă de visuri, planuri, speranţe şi idealuri, era, în ceea ce mă priveşte, imprevizibilă. Parametrul viitorului era instabil. Alături de el era mereu prezentă o informaţie nouă. Nu puteam înţelege nicidecum

cauza acestei instabilităţi. Acum am înţeles. Pentru mine, acesta era doar un parametru spiritual, în realitate însă el era, în primul rând, un parametru temporal. Atunci când am început să scriu prima carte, modelul lumii, pentru mine, era unul material, pământesc, iar dependenţa de această lume bloca posibilitatea de a ajunge la Dumnezeu. în cărţile a doua şi a patra, modelului lumii materiale i s-a substituit modelul lumii spirituale. Acum a venit timpul când modelul lumii a început să se transforme în unul temporal. Nu ştiu de ce, nu am senzaţia că învingerea timpului ar putea epuiza definitiv tema ew-lui uman şi a valorilor umane. Am nişte senzaţii vagi în legătură cu existenţa unui Univers paralel, în care timpul curge invers. Prin urmare, mai există trepte. Am vrut acum să rostesc: „Toate la timpul lor", şi am zâmbit în sinea mea. Cum va fi lumea, dacă timpul se va opri? RĂSPUNSURI LA ÎNTREBĂRI

Ce fel de cărţi este mai bine să citească copiii noştri?

Eu cred că, încă înainte de a citi cărţi, copilul trebuie să aibă idee despre lumea înconjurătoare şi despre legile Divine, despre faptul că sensul vieţii noastre îl reprezintă apropierea de Dumnezeu, că lucrul cel mai important este să vadă voinţa Divină în toate şi să înţeleagă că în faţa lui Dumnezeu nu există vinovaţi. Că principalul semn al puterii nu este înjosirea si oprimarea cuiva, ci păstrarea iubirii şi blândeţii atunci când eşti oprimat şi înjosit.

Copiilor trebuie să li se amintească mai des că se cuvine să-1 iubească pe Dumnezeu mai mult decât pe părinţi, că susceptibilitatea duce la boli, că nu se poate să gândească mereu urât despre oameni şi despre lumea înconjurătoare, că Dumnezeu e în toate şi că în fiecare clipă trebuie să caute un prilej pentru iubire şi blândeţe, şi nu pentru supărări şj pretenţii. Cel mai bine este să înceapă de la cărţile sfinte, fiindcă, după lectura lor, copilul va fi protejat împotriva orientării greşite pe care ar putea s-o întâlnească în alte cărţi. Există mulţi autori talentaţi, dar cărţile lor amplifică dependenţa de uman, n-o diminuează. Imperfecţiunea interioară a autorului trece la cititor. Cu cât este mai talentat un scriitor, cu atât mai periculoase sunt rătăcirile Iui.

In tinereţe mă captivau scrierile lui Jack London. Oameni puternici, frumoşi, mări meridionale, situaţii limită. Omul poate totul. Apărea o senzaţie de încredere imensă în sine, în

capacitatea de a săvârşi minuni. Unele aspecte nu le înţelegeam. De ce, pentru a se răzbuna, doi oameni îşi riscă viaţa şi urmăresc pe cineva mai multe zile prin deşertul de gheaţă? Apoi îl ucid totuşi şi se întorc acasă satisfăcuţi şi fericiţi. De ce un bărbat, pe care cândva l-a părăsit o femeie, atunci când, din întâmplare, o întâlneşte iar, nu-i acceptă iubirea, ci, dimpotrivă, caută s-o ofenseze şi s-o umilească la maximum? Oamenii puternici, frumoşi se dovedeau a fi adesea destul de aroganţi şi răzbunători. Apoi am citit romanul Lupul de mare. S-ar zice că îl reprezintă pe bărbatul ideal: o forţă neverosimilă, o minte elevată, o voinţă de fier şi o cultură strălucită. Iar alături de el - al doilea erou al romanului, nehotărât şi slab. Dar, din cine ştie ce motive, femeia îl iubeşte tocmai pe al doilea. Şi supermanul suferă o înfrângere deplină \n dragoste, apoi pe plan spiritual, când propriul lui echipaj îşi părăseşte căpitanul fără vreo urmă de regret. După aceasta urmează şi înfrângerea fizică deplină, când boala îi imobilizează corpul şi mistuie lent ceea ce a mai rămas din el. Mai apoi am citit romanul Martin Eden. Aici nu mai erau oameni frumoşi sub razele soarelui strălucitor, nici fapte eroice. Un om obişnuit, ce-i drept, foarte înzestrat şi cu voinţă puternică. El trăieşte deja nu pentru sine, ci pentru fericirea altora, participă la activităţi revoluţionare. Şi el însă, nu se ştie de ce, suferă un eşec pe plan spiritual. El nu vrea să trăiască, deşi treburile îi merg bine şi se bucură de o sănătate de fier. El se sinucide, forţându-se să se cufunde în adâncul mării. Această sinucidere nu conţine nici o scânteie de speranţă. Din ce cauză eroii lui Jack London au tendinţe depresive şi sinucigaşe? Din ce cauză şi Jack London însuşi a trăit o viaţă asemănătoare? Om de o extremă cutezanţă, el a cutreierat toată America.

îmi amintesc cum m-a frapat o întâmplare din viaţa lui. Odată, când nu aveau bani, el şi prietenii săi călătoreau agăţaţi sub un vagon. însoţitorii de vagon, supăraţi, au aruncat pe şine o vergea de fier, care, săltând, îi ucidea sau îi schilodea pe cei ce încercau să călătorească astfel. El însă a avut noroc. Dacă scriitorul nu trece prin preajma morţii, îi este greu să descrie bucuria vieţii. Jack London a riscat în repetate rânduri şi povestirile lui strălucesc de vitalitate. Mai apoi au venit celebritatea, gloria, banii, pe care i-a cheltuit ca să-şi cumpere un iaht şi să plece într-o călătorie. Dar acest vis frumos, nu se

ştie de ce, s-a năruit în mod inexplicabil. Au urmat depresiunea, doze tot mai mari de somnifere şi moartea.

De-abia acum am descoperit secretul operelor acestui om talentat. Atâta timp cât scriitorul a trăit cu prezentul şi se simţea slab şi necunoscut, sentimentele lui clocoteau şi prin pâcla umanului se întrezărea Divinul. Apoi vine faima, sentimentul puterii şi al siguranţei, umanul acoperă Divinul şi acesta începe să se destrame. De la divinizarea frumuseţii şi puterii umane, autorul a ajuns, în mod firesc, la distrugerea lor. El a încercat să-şi învingă rătăcirea, atât în cărţi, cât şi în viaţă, şi în ambele cazuri finalul a fost tragic, fiindcă este imposibil să învingi umanul fără ajutorul Divinului.

In legendele Greciei antice se spune că primul dintre zei, Cronos, îşi devora copiii, dar un oracol glăsuia ca fiul lui îl va învinge. Apropo, atunci când m-am uitat cum arată timpul în plan subtil, această entitate mi-a apărut ca o pasăre neobişnuită, asemănătoare unui vultur. Din cine ştie ce motive, subconştientul percepe timpul ca pe o pasăre. Zeus, care 1-a învins pe Cronos, a adus pe lume neamul omenesc.

Dacă e să folosim un limbaj mai simplu, omul trebuie să învingă timpul. Timpul oricărui om talentat este mai comprimat decât al celorlalţi. Cu cât mai mult se dezvoltă omul, cu atât mai puternic comprimă el timpul, concentrându-1 într-un singur punct împreună cu spaţiul şi materia. Din acest motiv, spaţiul şi timpul la pictorii şi scriitorii talentaţi au caracteristici diferite de cele obişnuite. Nivelul de generalizare a lumii înconjurătoare este la ei cu o treaptă mai sus. De aceea pe tablourile lui Vrubel este reprezentat demonul întristat, demonul suferind, demonul căzut. Sentimentele profunde ale pictorului divinizau umanul, adică forţa, puterea, mintea. Dar diavolul, demonul sunt tocmai forţa şi conştiinţa care s-au considerat pe sine mai presus de iubire. Această forţă, la început, slăbeşte, apoi este cuprinsă de deprimare, în sfârşit se dezintegrează şi moare. Tablourile şi operele pictorilor reflectă parcă într-o singură clipă întreaga lor viaţă. Cu cât este mai mare talentul pictorului, cu atât mai clar vede el ceea ce este inaccesibil unui ochi obişnuit şi înţelegerii obişnuite. în creaţia sa, el zugrăveşte calea pe care omenirea de abia începe să păşească. Ţara, ca un singur organism, se dezvoltă după aceleaşi legi.

La începutul secolului XX, S.U.A. erau o ţară cu oameni energici, inteligenţi, în care clocotea viaţa. Nimeni nici nu se gândea măcar la o depresie. Acolo se adunau cei mai inteligenţi, mai energici şi mai plini de viaţă oameni. A luat naştere cultul omului puternic, idolatrizarea frumuseţii, minţii şi puterii omeneşti. Filmele de acţiune americane, care au inundat întreaga lume în ultimii patruzeci de ani, de asemenea, impuneau admirarea şi venerarea oamenilor puternici şi frumoşi. Dar, în ultimii zece ani, arta americană a început să se schimbe din punct de vedere calitativ. Şi iată că în film femeia îl părăseşte pe miliardarul puternic, inteligent, plin de voinţă şi se reîntoarce la cel pe care-1 părăsise fiindcă nu avea bani, dar care, în schimb, este capabil de mai multă iubire. Iar cu actorii care joacă în filme rolurile unor superman-i şi ale unor personalităţi puternice încep să se întâmple lucruri ciudate. Ei devin alcoolici şi încep să consume droguri, se îmbolnăvesc şi mor, ajung infirmi, adesea au de suferit copiii lor. Din ce cauză? Fiindcă America se află într-o stare de depresie, căci divinizarea îndelungată a umanului nu trece fără urmă.
în politica întregii ţări şi în gândirea majorităţii america- nilor mai e încă prezent cultul forţei, dar depresia, care a luat amploare, se transformă tot mai adesea într-un program de autodistrugere, punându-l pe liderul comunităţii mondiale pe aceeaşi treaptă pe care a stat unul dintre eroii filmului Apocalipsa. Momentul-cheie al filmului îl reprezintă caracterizarea omului care se crede Dumnezeu printre oameni. Corpul şi mintea acestui om sunt absolut sănătoase. Cel care a înnebunit este sufletul lui.

Pentru ca omenirea să nu simtă pe propria piele faza de depresie şi autodistrugere care se apropie, fiecare om trebuie acum să înveţe cum se face trecerea de la uman Ia Divin. Atunci civilizaţia umană va ajunge la Dumnezeu nu trecând prin destrămarea şi pieirea umanului, ci prin învingerea lui.

In măsura în care depindem de sentimentele noastre de moment, ce ne leagă de evenimentele cele mai recente, în acea măsură orice imperfecţiune a lumii se depune în sufletul nostru, înăbuşindu-1 şi împiedicându-i dezvoltarea. Dacă la baza impulsului nostru se află iubirea, orice am face, facem corect. Dacă la baza impulsului nostru se află speranţa, sau supărarea,

sau principiile, sentimentele noastre ne pot înşela şi obţinem altceva decât am dorit.

Trei oameni încearcă stăruitor să-şi îndeplinească scopul. Primul se bizuie doar pe principii şi logică, al doilea pe speranţe şi visuri, determinate de sentimentul de fericire şi bunăstare, şi numai al treilea este motivat de menţinerea şi sporirea sentimentului iubirii.

Primul se va frânge imediat, în caz contrar se va îmbolnăvi sau va avea necazuri, dar nu-şi va atinge scopul. Al doilea îşi poate realiza scopul, pe urmă însă va trebui să plătească pentru aceasta cu boli şi necazuri. Al treilea, fără să urmeze întotdeauna calea logică, va obţine ce doreşte fără să aibă probleme mai târziu. Nu e un lucru întâmplător că, în poveşti, cel care îi învinge pe toţi este Prâslea cel prostuţ. în ochii tuturor, el apare ca un prostuţ, deoarece nu este însufleţit nici de principii, nici de ideea de bunăstare. Viaţa ne pune la încercare în fiecare clipă şi noi suntem nevoiţi să păşim mereu, fie în întâmpinarea iubirii, fie îndepărtându-ne de ea.

Pot fi oare banii purtătorii unei informaţii negative?

îmi amintesc de un telefon curios, pe care l-am primit în Germania a doua zi după consultaţii.

Sună o tânără doamnă şi îmi comunică tulburată:

— Am acum în faţa mea o bancnotă de o sută de mărci. Tremur toată şi sunt cuprinsă de ameţeală.

Mă mobilizez la maximum şi încerc să înţeleg ce s-a întâmplat. Structurile ei energetice vorbesc despre o creştere bruscă a ataşării de bani şi de bunăstare. Ce au a face banii şi bunăstarea? Nu înţeleg nimic. Doamna îmi povesteşte singură totul:

— Nu ştiu de ce, mi-a venit ideea să-mi fac o pieptănătură ca a femeii de pe bancnotă. îndată ce am făcut acest lucru, am fost cuprinsă de frisoane şi de convulsii şi, imediat, v-am dat telefon.

Testez bancnota şi totul devine limpede.

— V-am spus că, după consultaţie, timp de câteva zile, se produce o puternică accelerare a proceselor, comportamentul incorect devine periculos, se amplifică nu numai plusurile, ci şi minusurile. Hârtia de o sută de mărci poartă în sine un program de ataşare sporită de bani şi de un destin fericit şi, respectiv, o agresivitate sporită faţă de oameni. Din această cauză, atunci

când aţi început să vă asemănaţi cu chipul tipărit, aţi început să vă contopiţi în plan subtil cu informaţia pe care o poartă bancnota. V-a sporit agresivitatea faţă de oameni, ataşarea de bani şi de bunăstare. De aceea aţi şi fost scuturată astfel.

— îndată ce mi-aţi explicat, totul a trecut, a spus femeia mirată.

După această discuţie am căzut pe gânduri: „Ar fi interesant să văd ce informaţie poartă dolarul american." S-a dovedit că bancnota de o sută de dolari care a circulat mai înainte purta în sine o agresivitate sporită. Ea conţinea o dorinţă de moarte amplificată de două ori, împotriva oamenilor şi unor grupuri de oameni, din cauza idolatrizării idealurilor. Agresivitatea subconştientă conţinută era de circa 100 de unităţi. în schimb, hârtia de o sută de dolari care circulă acum s-a dovedit a fi neaşteptat de curată, cu un nivel de agresivitate zero. N-am descoperit la ea nici un fel de ataşări.

Mi s-a trezit interesul şi aş vrea să ştiu ce energetică au banii sovietici cu imaginea lui Lenin. Aceştia nu mai circulă, dar eu sunt curios. Agresivitatea subconştientă conţinută -circa 360 de unităţi, o dorinţă de moarte amplificată de patru ori împotriva oamenilor şi întregii omeniri din cauza idolatrizării idealurilor, scopurilor şi principiilor. Agresivitatea subconştientă conţinută de bancnota de o sută de ruble care e acum în circulaţie s-a dovedit a fi de 200 de unităţi, aceeaşi cauza: principiile şi idealurile.

Biletul de bancă rusesc cu valoarea de cinci sute de ruble s.a dovedit a fi şi mai rău. Agresivitatea subconştientă conţinută este de 300 de unităţi, în plus, o dorinţă de moarte amplificată de trei ori împotriva oamenilor, din aceleaşi motive: principii, scopuri şi idealuri.

Cel care priveşte banii cu aviditate absoarbe în el toată murdăria energetică, apoi se îmbolnăveşte sau primeşte lovituri din partea destinului, fără să-şi imagineze măcar de ce sunt legate acestea.

S.N., în cartea a patra, dumneavoastră scrieţi că te poţi ruga pentru urmaşi numai atunci când tu însuţi te-ai purificat. Cum poţi determina dacă purificarea e deplină?

Imaginaţi-vă că aţi convenit să vă întâlniţi cu cineva şi că pentru dumneavoastră este foarte important ca această persoană să vină la timp, ea însă a întârziat cu o

jumătate de oră. Dacă v-aţi păstrat blândeţea interioară, este un semn că aţi început, cât de cât, să vă puneţi la punct. Imaginaţi-vă că v-a necăjit şi v-a ofensat pe nedrept o persoană apropiată, că v-aţi pierdut o mână sau un picior. Imaginaţi-vă că v-a murit o rudă apropiată. închipuiţi-vă că tot ce aţi sperat şi la ce aţi visat s-a năruit dintr-o dată. Dacă vă păstraţi în continuare iubirea faţă de Dumnezeu şi acest sentiment al iubirii luminoase şi nesfârşite n-a fost zdruncinat în sufletul dumneavoastră, înseamnă că v-aţi pus în ordine şi vă puteţi ruga pentru urmaşi.

Din ce cauză toţi bărbaţii pe care i-am iubit au ajuns peste câtva timp impotenţi?

Odată a venit la mine la consultaţie un tânăr. în jurul lu; câmpul începuse să se contorsioneze. Este un semn mai rău chiar decât hieroglifa morţii. în astfel de situaţii, în aproape toate cazurile, omul moare. Posibilitatea de a rămâne în viaţă este oferită numai printr-o boală incurabilă sau prin infirmitate. La el e în desfăşurare un program de umilire a sinelui din cauza divinizării femeii iubite, cu alte cuvinte, plăcerea sexuală, idealurile, iubirea omenească au devenit pentru el scopuri în sine. Sufletul lui a încetat parcă să-1 mai audă pe Dumnezeu şi aude doar poruncile femeii iubite, întrucât, pentru soţia lui, umanul este mult mai important decât Divinul, acest program se amplifică la el de zece ori şi nu-i lasă şanse de supravieţuire.

— Şi ce să fac? - întreabă descumpănit tânărul.

— Sentimentul iubirii trebuie să fie pentru dumneavoastră mai important decât femeia iubită. Este necesar să renunţaţi, din când în când, în sinea dumneavoastră la ceea ce vă este scump, repetând şi înduplecându-vă mereu sufletul că iubirea faţă de Dumnezeu este mai importantă decât plăcerea sexuală şi iubirea omenească. Prin intermediul respiraţiei, hranei şi sexului, noi ne ataşăm foarte mult de fericirea umană, de aceea o abţinere periodică de la toate acestea este foarte folositoare.

Odată m-a consultat un fost taximetrist.

— Ştiţi, am avut mai multe femei decât fire de păr în cap, a spus el. Odată, după ce îmi schimbasem serviciul şi conduceam un autocar, ridicându-mă de la volan, m-am sucit cam neîndemânatic şi mi-a pocnit ceva în spate. După aceasta mi-au paralizat picioarele şi mi-a dispărut complet potenţa. M-au examinat toţi medicii şi au zis că nu văd nici o patologie şi că

ar trebui să fiu sănătos. Eu îi întreb: „Şi de ce atunci nu mi se mişcă nimic mai jos de brâu?", iar ei doar îşi desfac braţele a neputinţă. Am scuipat pe medici şi m-am apucat eu de treabă. După o jumătate de an m-am pus pe picioare. în fiecare zi făceam exerciţii fizice, pe care singur le inventam. Dar impotenţa aşa a rămas. De curând am divorţat. Am depistat cum şi când mă înşeală nevasta. Ei bine, un lucru mă interesează: pot oare să-mi recapăt potenţa?

Pe atunci simţeam că nu pot descurca până la capăt această situaţie. Vedeam că ataşarea de idealuri atinge la el 700 de unităţi, adică viitorul este pe cale să se închidă. Vedeam că agresivitatea faţă de sine din subconştient ajunge la el la circa 900 de unităţi, şi această agresivitate este rezultatul ataşamentului sporit faţă de cele umane.

— în primul rând, să nu regretaţi cele întâmplate, să nu le percepeţi ca pe o nenorocire. Nu trebuie să vă împotriviţi naturii, ci s-o ajutaţi. Sufletul dumneavoastră a acumulat prea multă energie în ataşamentul lui faţă de tot ce este uman. încercaţi să-l învingeţi.

Dar el nu citise cărţile mele şi nu mă prea înţelegea. Mai apoi, eu i-am diagnosticat şi segmentul de viaţă anterior. Ataşarea extrem de puternică de idealuri era rezultatul divinizării plăcerilor sexuale şi a iubirii omeneşti. înainte de a primi încă o porţie de fericire umană, noi trebuie să renunţăm în gând la ea, să acceptăm eventuala ei pierdere, repetând că, pentru noi, orice fericire umană este un mijloc de acumulare a iubirii faţă de Dumnezeu. Că iubirea faţă de Dumnezeu este pentru noi scopul suprem şi fericirea supremă.

Atunci când primim o porţie din această fericire, trebuie să cedăm o parte din ea. într-o bună zi, cuprins de curiozitate, am hotărât să calculez câte procente trebuie să cedezi de bunăvoie, ca, de pildă, o mare sumă de bani să nu-ţi facă rău. Noi trebuie să cedăm întotdeauna ceva din fericirea umană, să pierdem o parte din ea. In ceea ce priveşte iubirea omenească şi plăcerile sexuale, acest proces arată în felul următor: dacă ai primit fericire umană datorită relaţiei cu o femeie, iartă dinainte eventualele infidelităţi, ofense, nedreptăţi din partea femeilor. Dacă vei reuşi să cedezi de bunăvoie 10-15 % din fericirea umană, nu-ţi vor fi luate toate cele 100 de procente, împreună cu sănătatea şi cu viaţa. Fostul taximetrist nu ştia de acest

mecanism. El se plictisea de o femeie şi îşi punea în gând să cucerească alta. Atunci când iubirea Divină a început să se stingă în sufletul lui, a început salvarea lui prin umilirea eu-\ui uman. Principala lui problemă consta în faptul că el n-a înţeles că e vorba de salvare. El pusese deja capăt aventurilor sale şi încetase să se mai gândească la ele, dar sufletul lui continua, cu o acceleraţie din ce în ce mai mare, să se prindă de tot ce e omenesc. înainte de a-ţi realiza orice dorinţă, trebuie să te opreşti în faţa ei şi să te gândeşti la iubirea faţă de Dumnezeu. Atunci, din zece dorinţe, cinci-şapte pot dispărea şi vor rămâne trei, care ne sunt cu adevărat necesare. Fără să ştim acest lucru, noi ne aruncăm spre dorinţele noastre, ne contopim cu ele, depindem de ele şi, în cele din urmă, ne transformăm definitiv în sclavi ai dorinţelor noastre. Atunci începe tocirea tuturor sentimentelor, bolile şi dezintegrarea corpului.

Fiecare om a observat că, în timpul bolii, toate simţurile devin mai ascuţite; acelaşi lucru se întâmplă când ţii post sau cură de foame, deoarece, în această perioadă, dependenţa de eu-\ nostru uman se diminuează.

Odată a venit la mine un cuplu de soţi, care m-au rugat să le diagnostichez locuinţa.

— Camera aceasta e curată, am zis, indicând spre cea mai mare încăpere de pe planul din faţa mea. Planul fusese desenat de soţie, de aceea ea reacţiona mai rapid.

— Acolo e salonul, a spus ea.

— în camera asta se află supărările dumneavoastră reci proce, am zis eu.

— înţeleg, a spus femeia. Acesta este dormitorul copiilor.

— Prin urmare, în sufletele lor mai rămân încă supărări care aşteaptă să fie iertate. Iar în camera de colo energetica e îngrozitoare, am continuat eu, câmpul de acolo conţine o multiplicată dorinţă de moarte adresată oamenilor, din cauza divinizării corpului omenesc. E dormitorul dumneavoastră?

— Nu, e bucătăria noastră.

— Oho, am zis, aveţi o atitudine serioasă faţă de mâncare.

— Este oare cu putinţă ca toate acestea să fie din cauza faptului că nu mă rugam înainte să gătesc? - a întrebat doamna uimită.

— Nu numai atât. Dacă aveţi o dispoziţie proastă, nici nu se poate să gătiţi. Altminteri mâncarea, pur şi simplu, devine otravă.

Nu demult, o pacientă mi-a povestit că gătise o supă şi pusese în ea zarzavat. Maică-sa a început pe loc să bombănească nemulţumită. Ambele sunt nişte firi foarte tranşante, intransigente. Fiica s-a supărat, cât pe-aci să ajungă la blesteme. Supă era multă, jumătate i-au dat-o unei vecine de la etajul de sus. Aceasta s-a chinuit toată noaptea din cauza durerilor de burtă.

Când omul mănâncă hrana cu lăcomie, nu se roagă înainte de masă, nu ţine post şi nu face foame, el nu numai că poate înghiţi toxine energetice prin intermediul mâncării, ci şi îşi amplifică ataşarea de valorile umane.
Pe urmă, după un timp oarecare, el manifestă, fără nici un motiv, accese de gelozie, o lăcomie inexplicabilă sau aroganţă şi, dacă omul a devenit deja sclavul emoţiilor sale, el nu-şi poate învinge ataşamentul sporit şi încep schimbări patologice, mai întâi în caracterul lui, apoi în sănătate şi destin. Să ne întoarcem la autorul bileţelului. De obicei, bărbatul iubit de o femeie pierde ceea ce aceasta adoră la el. Dacă ei îi aduce o adevărată desfătare faptul că acesta este bogat, drept rezultat, el poate fie să moară, fie să se îmbolnăvească, fie să piardă banii. Dacă, în subconştientul ei, principala fericire pe care i-o aduce un bărbat constă în plăcerea sexuală, bărbatul foarte dependent de emoţiile sale fie moare, fie suferă de o boală grea, fie devine impotent. Dacă el depinde mai puţin de sentimentele sale, atunci, din partea lui, îşi fac apariţia infidelităţile, bolile venerice, bărbatul începe să se poarte ca un huligan, s-o năpăstuiască şi s-o înjosească pe femeie, să se întâlnească mai rar cu ea, salvându-se astfel pe sine şi pe ea. Dacă dependenţa bărbatului de cele umane este mică, cea care se poate îmbolnăvi şi muri este femeia care se agaţă de el.

Prin descoperirea Divinului în sufletele noastre, noi micşorăm dependenţa de emoţiile noastre, de fericirea umană şi, atunci, prin starea noastră interioară, nu îi ucidem pe cei pe care îi iubim, ci, dimpotrivă, îi ajutăm.

Soţul meu are 40 de ani. în fiecare zi găsesc, în diverse ascunzişuri, literatură şi casete video super-erotice şi pornografice noi. Trăim de parcă am fi frate şi soră. Nu avem

relaţii intime. Nu avem copii. Căsnicia noastră durează de nouă ani. Conform actelor suntem divorţaţi. Se va schimba oare starea noastră, dacă vom legaliza din nou relaţia noastră şi voi purta numele soţului?

Ieri am fost la conferinţa dumneavoastră, iar astăzi soţul meu s-a îmbolnăvit şi nu s-a dus la serviciu.

Ataşarea dumneavoastră de iubirea umană, idealuri şi relaţii depăşeşte de şapte ori cota mortală. Dacă soţul dumneavoastră s-ar aprinde de dorinţă sexuală şi de iubire omenească faţă de dumneavoastră, într-o situaţie obişnuită, el, probabil, ar muri. Atunci când un om se ataşează de valorile spirituale superioare, el are două căi de salvare: fie să renunţe la valorile spirituale şi să se arunce spre cele materiale, ceea ce echilibrează situaţia pentru o vreme, lipsind de energie structurile spirituale, cu alte cuvinte, calea celui sărac cu duhul, fie să încerce să învingă atât valorile spirituale, cât şi pe cele materiale, învingând sentimentele omeneşti în năzuinţa sa spre Divin.

Acum, câmpul dumneavoastră e într-o stare mult mai bună ca înainte. Axarea mortală pe iubirea omenească a dispărut. Aţi pornit pe calea Divină şi, imediat, au şi început schimbări benefice în emoţiile de profunzime ale soţului dumneavoastră. El nu mai trebuie să renunţe la manifestările spirituale ale iubirii omeneşti şi să se arunce spre manifestările ei materiale. A început închiderea orientării lui spre plăcerile trupeşti, de aceea el s-a îmbolnăvit. în măsura în care veţi continua să avansaţi pe calea spre Dumnezeu, vă veţi pune treptat la punct pe dumneavoastră şi pe soţul dumneavoastră, apoi pe copii şi pe nepoţi. Atunci vor fi posibile atât o căsnicie armonioasă, cât şi venirea pe lume a copiilor.

Sunt bolnavă de psoriazis de la vârsta de 22 de ani. Când eram studentă la medicină, nu voiam nici mai mult, nici mai puţin decât să ajung ministrul ocrotirii sănătăţii. Acum nu mă mai frământă asemenea gânduri. Psoriazisul însă nu-mi trece. Ce să fac?

în subconştient, agresivitatea dumneavoastră faţă de oameni este de circa 800 de unităţi. Concentrarea spre un destin fericit, principii şi idealuri depăşeşte de zece ori nivelul periculos. Luaţi aminte: eraţi studentă la medicină, dar visaţi să ajungeţi şi medic şi funcţionar, cu alte cuvinte, să conduceţi oamenii, să vă realizaţi, prin intermediul lor, scopurile, ca să simţiţi şi mai mult

importanţa eu-\u\ dumneavoastră uman. Dumneavoastră încercaţi să controlaţi orice situaţie mult mai mult decât este admisibil. înţelegeţi odată că este imposibil să-i conduci pe oameni. Pe planul interior, încercând să conduceţi un om, dumneavoastră încercaţi să conduceţi Universul şi pe Dumnezeu. Aceasta înseamnă boli şi moarte, ca frânare a unui proces nefiresc. Nu conducem noi, ci se conduce prin noi. Nu facem noi, ci se face prin noi. Cu cât mai mult Divin este cuprins în mine şi cu cât mai mult corespund dorinţele mele eu-\ui meu Divin, cu atât mai mari sunt posibilităţile care se deschid în faţa eu-lui meu uman. Eu-\ uman poate fi condus numai la nivelul cel mai superficial. Această tendinţă nu numai că nu este periculoasă, ci, dim-potrivă, este o necesitate. Dacă, în procesul conducerii, simţiţi nemulţumire, iritare sau sunteţi tentat să condamnaţi, este un semn că încercaţi să conduceţi nu numai din exterior, ci şi în interior.

Cu cât mai mult loc ocupă Divinul în dorinţele dumnea-voastră, cu atât mai uşor şi fără efort se realizează ele. Cu cât este mai mare concentrarea asupra umanului în sentimentele dumneavoastră, cu atât mai greu şi mai chinuitor se realizează ele în viaţă şi cu atât mai mari sunt îndârjirea şi problemele cu care se confruntă omul mai apoi.

Noi conducem lumea, în primul rând, prin starea noastră interioară. Concentrându-ne asupra iubirii Divine, ne vom realiza uşor toate dorinţele. Dacă umanul acoperă Divinul, orice dorinţă de-a noastră îşi va croi drum prin ură şi sânge.

încercaţi să renunţaţi o vreme la toate formele de conducere a altor oameni. încercaţi, pentru început, să respectaţi o regulă simplă: nu vă justificaţi niciodată în faţa nimănui şi niciodată nu învinuiţi pe nimeni de nimic. Cât timp nu apar sentimente noi, încercaţi să conduceţi lumea numai prin iubire. Schim-baţi-vă interior şi se va schimba situaţia şi lumea în jurul dumneavoastră. începeţi cu lucruri mărunte şi încercaţi să le faceţi faţă.

Nu demult m-a sunat un prieten.

— Ştii ceva, ieri a fost cât pe-aci să-mi pierd viaţa, a spus el. Am suferit o leziune gravă, am fost fără cunoştinţă o oră întreagă. încă o dată mi-ai salvat viaţa. Dacă nu m-ai fi sunat cu câteva zile în urmă şi nu mi-ai fi spus care sunt problemele

mele, n-aş fi început să lucrez la propria mea armonizare şi puteam fi acum infirm sau mort.

— Tu nu înţelegi un lucru, i-am spus. Te rogi, îi ierţi pe toţi, eşti gata în orice moment să dai ce ai, dar, în acelaşi timp, încerci, în profunzime, să-i conduci pe alţi oameni. Ai în subordine câteva mii de oameni şi vrei să-i refaci după chipul şi asemănarea ta, chipurile, dorindu-le binele. Când lucrul acesta nu-ţi reuşeşte, te simţi întotdeauna iritat şi nemulţumit de „acţiunile lor incorecte şi prosteşti". Starea interioară a conducătorului este mult mai importantă decât orice acţiuni ale lui. Orice acţiune este o pârghie, iar starea interioară a omului decide dacă această pârghie îl va strivi sau îl va ajuta să urce mai sus.

— Şi ce să fac atunci? - m-a întrebat el. Să nu-i conduc pe oameni?

— Să-i conduci, dar s-o faci corect. în primul rând, să-ţi ameliorezi starea interioară. Pe om îl poţi conduce din exterior, în interior însă nu se poate. Conducând, nu trebuie să-i faci pe oameni dependenţi de tine. Atârnă-ţi pe perete trei lozinci.

— Aşa, aşa, aud în receptor, mai rar, vreau să notez.

— Prima: fiecare om are dreptul să nu-mi fie asemănător. A doua: fiecare om are destinul său. A treia: fiecare om este condus de Dumnezeu.

Umanul evoluează atâta timp cât prin el transpare Divinul, în măsura în care acţiunile noastre sunt determinate, în primul rând, de iubirea faţă de Dumnezeu, de năzuinţa de a spori această iubire, noi facem corpul nostru, situaţia şi lumea din jurul nostru să fie minunate.

Cum să iubesc, dacă nu-L simt şi nu-L înţeleg pe Dumnezeu, deşi vreau?

Toţi îl purtăm în noi pe Dumnezeu. Eu-\ nostru Divin este etern, el este cuprins în Dumnezeu şi în iubire. între eu-\ uman şi eu-\ Divin există verigi intermediare şi, pe parcursul vieţii, noi încercăm mereu să ajungem pe aceste verigi şi trepte de la eu-\ uman la eu-\ Divin. Pe măsură ce ne detaşăm de uman, logica umană slăbeşte, iar importanţa treburilor noastre cotidiene scade. Conştiinţa trece pe locul al doilea. Pe măsură ce ne mişcăm mai departe, importanţa tuturor emoţiilor şi sentimentelor noastre scade şi noi încetăm treptat să depindem nu numai de conştiinţa, ci şi de emoţiile noastre. Prin urmare, în

măsura în care, periodic, blocăm logica umană, adică evaluarea şi analiza situaţiilor, în măsura în care încetăm să regretăm trecutul şi să ne facem griji în legătură cu viitorul, în măsura în care ne străduim să avem o atitudine mai lejeră faţă de oricare dintre problemele noastre, sprijinindu-ne pe iubire şi blândeţe, în aceeaşi măsură ne este mai uşor să transformăm iubirea omenească în iubire Divină.

Odată i-am spus unei paciente:

— Dacă aţi dat de necaz, fixaţi timpul şi nu daţi nici o apreciere situaţiei măcar în primele trei ore. îndată ce vi se iscă vreun gând, repetaţi: „Doamne, toate sunt după voia Ta", păstrând iubirea şi fără a căuta vinovaţi. în măsura în care veţi considera orice necaz drept o posibilitate de autoarmonizare, vă va fi mai uşor să vă detaşaţi de importanţa ew-lui uman.

Imaginaţi-vă cele mai mari supărări pe care le puteţi avea în viaţă şi imaginaţi-vă că sunteţi un nou-născut. In acest moment sunteţi alcătuit numai din iubire, sunteţi lipsit de importanţă: parcurgeţi toate situaţiile rămânând în această stare. Concentraţi-vă asupra sincerităţii, slăbiciunii, şi lipsei dumneavoastră de apărare. Atunci vă va fi mai uşor să simţiţi şi să păstraţi iubirea în suflet. Dacă vă îndrăgostiţi de cineva, fiţi absolut sincer şi lipsit de apărare. Pentru ca iubirea omenească să se transforme în iubire Divină, trebuie să renunţaţi la pretenţii, condiţii, regrete şi temeri.

Mai există un aspect. Iubirea faţă de Dumnezeu dă naştere iubirii faţă de oameni şi faţă de lume. Iubirea faţă de Dumnezeu este izvorul care alimentează râuleţul iubirii faţă de oameni şi este un izvor nesecat. Cu cât mai multă iubire omenească oferim, cu atât mai multă iubire Divină primim în sufletele noastre. Cel căruia îi este ruşine să-şi manifeste iubirea, care împiedică manifestarea ei îşi transformă râuleţul într-o baltă. Iubirea omenească stagnează şi vine tot mai puţină iubire Divină.

Dacă le repetăm adesea copiilor noştri că îi iubim, dacă îi mângâiem şi îi sărutăm, noi ajutăm sufletele lor să simtă impulsurile de răspuns ale iubirii. Dependenţa de valorile umane se amplifică, atunci când slăbeşte manifestarea iubirii din suflet, cu alte cuvinte, cu cât mai multă iubire şi blândeţe oferim lumii înconjurătoare, cu atât mai puţin depindem de ea. Oricâte

ataşări am înlătura, nu vom învinge atracţia eu-lni uman, cât timp nu vom începe să oferim iubire. Copilul care, în copilărie, n-a avut parte de suficientă iubire şi n-a fost învăţat să creadă în Dumnezeu începe să se închine acelor
lucruri omeneşti care îi sunt apropiate. Şi, pentru a le avea în proprietatea sa, el este gata să comită crime.

Acum o lună mă întorceam din Ialta la Petersburg cu trenul şi citeam un ziar din Voronej. în ziar era relatat cazul unui adolescent, ai cărui părinţi erau oameni de afaceri. El voia foarte mult să devină posesorul maşinii tatălui său şi, pentru a o obţine, a angajat nişte ucigaşi. Ziarul cita cuvintele lui: „Când o să-1 ucideţi pe tata, s-o ucideţi, totodată, şi pe mama. Pisica să n-o ucideţi, eu o iubesc". Tragedia care s-a petrecut în această familie este, în primul rând, o tragedie a întregii noastre societăţi şi a ţării noastre.

Timp de decenii, noi am învăţat ura de clasă şi dispreţul faţă de duşmani. Ne-am închinat unui viitor luminos şi sătul şi, treptat, ne-am dezvăţat să iubim şi să iertăm şi am încetat să-i învăţăm aceste lucruri pe copii noştri. „Şi încă din pricina călcării multor legi în oameni se răceşte iubirea". îmi amintesc aceste cuvinte ale lui Hristos de fiecare dată când citesc statisticile. Ne tot punem întrebarea: „Oare când va lua sfârşit haosul din Rusia?" Probabil, atunci când, în locul urii şi al căutării celor vinovaţi, se va întoarce în sufletele noastre tot ce trebuia să fie în ele dintotdeauna. Atunci, soţiile vor începe să-şi ierte soţii şi din iubirea Divină se va naşte o iubire umană armonioasă şi frumoasă.